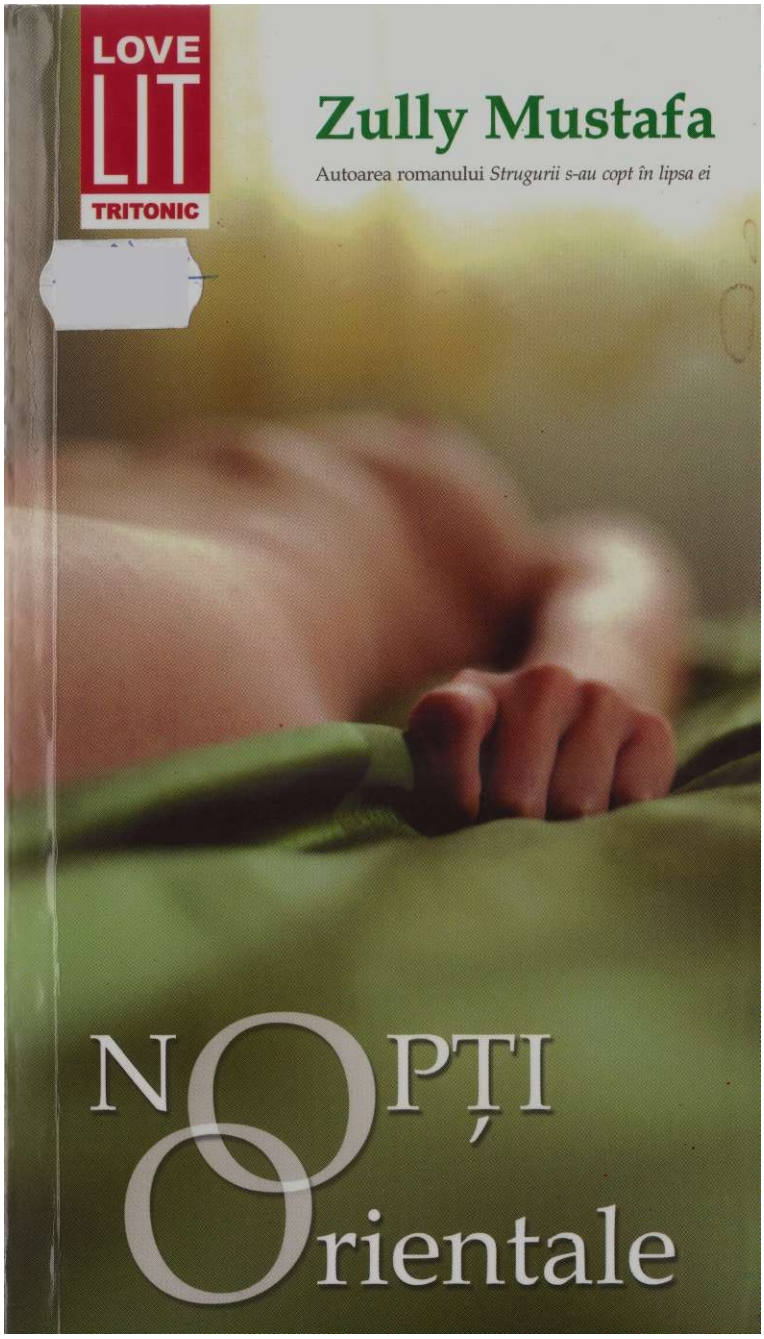
LOVE
LIT
TRITONIC
Zully Mustafa
Autoarea romanului *Strugurii s-au copt în lipsa ei*
NOPȚI
Orientale

Zully Mustafa

Nopţi Orientale

Zully Mustafa, autoarea unei rubrici de sex în revista *FHM,* vă propune acum nouă povestiri erotice, fierbinţi ca lava unui vulcan, materializate în nouă nopţi orientale din care nu lipsesc cele mai ascunse fantezii, de la sexul în trei la lesbianism. Linia între iubire şi sex este atît de fină, încît personajul principal, Hazel, se transformă dintr-o femeie care credea în dragoste într-una care încetează să mai caute marea iubire.

Ce mai rămîne dintr-o relaţie cînd aceasta se consumă? Prin cîte dezamăgiri, trădări, minciuni J?i compromisuri trebuie să treci ca să întîlneşti partenerul dorit?

„Presupun că şi tu visezi. Să fii părinte. Să fii liber. Să ai încredere în prietenul tău. Să iubeşti. Să împărţi. Să zbori. Să rîzi. Să rămîi undeva. Sau în cineva. Acolo unde trebuie." spune autoarea, prin vocea personajului ei. Aventuri erotice care încep la malul mării şi se sfîrşesc, ca o întoarcere la matcă, tot la marginea ei.

O construcţie în ramă, tablouri de o noapte, vibrante prin întrebările care se ivesc.

Nu pune mîna că frige!

LOVE

I

71 LIT t...

i L I EZSma TRITONI

97897373320
35

BT

C
*Nopţi orientale***Zully Mustafa** *Nopţi orientale*
COPYRIGHT O ZULLY MUSTAFA 2008
COPYRIGHT o TRITONIC 200& pentru prezenta ediţie

TRITONIC Grup Editorial Str. Coacăzelor nr. 5 Bucureşti
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.tritonic.ro
http://tritonicnews.blogspot.com

Colecţia: LIT
Coordonator: ZULLY MUSTAFA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României MUSTAFA, ZULLY
Nopţi orientale / Zully Mustafa. - Bucureşti: Tritonic, 2008 ISBN 978-973-733-203-5

821.135.1-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustraţia copertei: MARIUS FILIPOIU Redactor: BOGDAN HRIB Tehnoredactor: OFELIA COŞMAN

Comanda nr. T 356 / ianuarie 2008 Bun de tipar: ianuarie 2008 Tipărit în România

CARTEA PRIN POŞTĂ

Pentru cărţile comandate, editura suportă costurile de transport prin poştă. In plus: - pentru **2** cărţi se acordă o reducere de 10 %

- de la **3** cărţi in sus se acordă o reducere de 15%.

Pentru a obţine oricare dintre aceste cărţi, trimiteţi comanda dumneavoastră pe adresa: **Editura TRITONIC, C.P. 3-12 BUCUREŞTI,** prin fax: **021.242.73.77,** la tel : **0728.877.443** sau prin e-maii la: **editura@tritonic.r**

oZully Mustafa

NOPŢI ORIENTALE

TRITONIC

LOVE LI

T**Zully Mustafa** s-a născut la 12 aprilie 1976 în Medgidia, Constanţa. A absolvit Liceul Pedagogic din Constanţa şi Colegiul de Institutori — Universitatea Constanţa. Lucrează în presă de la vîrsta de 19 ani, în paralel urmîndu-şi profesia de învăţătoare.

După stabilirea în Bucureşti a fost, pe rind, secretară, reporter, redactor, corector de carte, traducător, actriţă, scenaristă.

A debutat editorial în 2003 cu cărţi educative, versuri şi poveşti pentru copii.

Printre titlurile publicate: *Povestea curcubeului, Povestea mierii, Povestea pîinii, Povestea laptelui, Povestea vîntului, Unde a dispărut Primăvara, Legendele Apelor* (nominalizată la premiile AER), *Scrisoare pentru iepuraş, Filipică şi Moftulici, Minzdrăvan, Balada căpşunilor fără culoare, Strugurii s-au copt în lipsa ei.*

Blog: http://zully-mustafa.ro

Care sînt temeiurile iubirii?

Poate este de-ajuns să deschizi ochii şi să te înduioşeze chipul de-alături care doarme cu nasul înfundat în pernă.

Un lucru pe care oamenii căsătoriţi îl uită adesea. De-aceea ajung uneori să-şi întoarcă spatele prin patul comun.

Dar ziua?

Ziua cum uită să se sărute, aşa, din senin, doar pentru că există unul în viaţa celuilalt? Mi

se pare tragică o astfel de singurătate... Şi totuşi este atît de normală....

Dacă mă scindez în două şi mă gîndesc la mine ca şi cum aş avea deodată, printr-un salt ştrengar în timp, vreo 50 de ani, poate chiar 60, mă cert singură şi-mi spun aşa: „draga mea, ai fost o proastă, n-ai trăit cum se cuvine, ai fugit de jocuri frumoase, şi toamne melancolice, şi de iernile inimii? Ai mai iubi bărbaţii aştia şi femeile dacă n-ar fi aşa cum sînt?

. Ai mai îndrăgi locul acela unde te cauţi şi te regăseşti de fiecare dată cînd mori şi învii? Dar străzile? Ai mai avea amintirea tocurilor tale pe asfalt dacă nu le-ai străbate noaptea ţinînd de braţ o prietenă foarte bună? Sau ţi-ai mai aşeza capul pe umărul iubitului tău cînd oboseala te cuprinde?]

Mi-e dragă bătrînica asta care mă trage de urechi şi-mi aminteşte de fiecare dată cit de ener-

vant de vie sînt pentru alţii... şi că aşa trebuie să rămîn. Un cumul de terminaţii nervoase care vibrează la orice mi-e drag.

Iubiţi pînă la ultima suflare... pină la noaptea din urmă..

.O noapte ploioasă...

Cînd nu iubim prea mult, nu iubim destul

Bla Pas

In dragoste, prea mult, nu e niciodată destul

Bea ais

Aşa a fost şi nu regret nimic. Tot în garsoniera aceea.

Vreme umedă, de toamnă, sau doar o vară pe sfîrşite, sau mai multe chestii pe

sfîrşite, alte alergături de zi cu zi, sentimentul de neîmplinire al unor ejaculări profesionale, totul în van. Intîlneam peste tot oportunişti, eram atît de îngreţoşată de ei şi, totuşi, stoică, îi suportam, cumva absentă. Era mai simplu aşa. Dădeam din cap cu adîncă pricepere şi le ofeream iluzia că au dreptate. De fapt, nu-mi păsa. Era amar gustul conversaţiilor purtate, în final îmi dădeam seama că toţi erau duşi de aceleaşi filosofii ieftine, decupate din cărţi sau din filme cu scopul de a epata

.Ţin minte cît de mult îmi doream să ajung acasă după astfel de discuţii, mai ales azi să scap de hainele reci, să

mă arunc în baie şi apoi să dorm. Să mă cuibăresc în braţele iubitului meu, la căldura unui trup cunoscut şi să moţăi ca o pisică. Braţele lui primitoare. Piciorul meu leneş aruncat peste trupul lui. Greutatea mîngîierii cu care adormi în minte, răsuflarea fierbinte atît de aproape de urechea ta.

îmi rupsesem un toc de la pantof, într-un grilaj anapoda ieşit în calea mea. Alergam şontîc-şontîc şi ploaia mă udase pînă la piele, parcă eram un cîine şchiop şi amărît în căutare de culcuş, dar cel puţin ştiam că mă aşteaptă cineva sus, la etajul opt.

Liftul nu mergea.

M-am descălţat şi am aruncat în prima ghenă pantofii, nu mai erau buni de nimic. Am urcat repede, tot mai repede, cu răsuflarea tăiată, simţind sub tălpi răceala cimentului. Pe la etajul patru m-am oprit să-mi trag sufletul. Apoi am continuat să urc în viteză, cu paşi mărunţi, lăsînd urme umede de

călcîie pe trepte. Acolo sus ştiam că e cald şi că am un coniac tare, cu aroma perfectă.

L-aş fi băut în baie. Simţeam deja în stomac fierbinţeala băuturii, iar în nări mirosul spumei în care aveam să mă arunc.

Dar cînd am pus degetul, victorioasă, pe butonul albastru al soneriei, am auzit voci. El mai era cu cineva. Un prieten comun foarte bun. Mihai mi-a deschis vesel uşa, îmbrăcat în halatul de casă pe care i-l dăruisem de ziua lui, cumva înflăcărat (puţin abţiguit) de aroma unui vin. Nu mai ţin minte ce vin era. Probabil unul demisec, aşa cum îi plăcea lui.

M-am bosumflat brusc, încă din uşă, şi i-am întins rece obrazul să mi-l sărute. S-a înnegurat puţin. Ne cunoşteam îndeajuns să ne dăm seama dacă ceva nu ne convine unui la celălalt, dar destul de puţm să prevedem anumite furtuni.

Ştiu că aveam acea privire care strică oricui

cheful de viaţă. Măcar de m-ar fi anuntat să nu mai alerg atît pe străzi în speranţa unei nopţi liniştite. Domnul meu nu avea obiceiul să sune pentru astfel de fleacuri, în schimb rn-a apostrofat din uşă:

— De ce umbli desculţă?

— De-aia! i-am zis arţăgoasă şi m-am strecurat pe lîngă el.

Şi fără să-i salut companionul am intrat în baie. Ar fi trebuit să zbier din hol, spre camera principală, să-mi fac simţită drăgălăşenia, dar nu aveam chef de aşa ceva. Saluturile de bun găsit sau de bun rămas nu făceau parte din arsenalul meu. Figuri de femeie dezamăgită!

Imediat ce-am închis uşa şi-am dat drumul apei calde în baie, mi-a părut rău, fiindcă vocile lor îşi pierduseră veselia.

— Poate ar fi mai bine să plec! a spus liniştit prietenul nostru şi-am auzit trupul lui ridicîndu-se din pat.

O voce guturală, joasă, baritonală. Mi-a

părut şi mai rău. Era şi prietenul meu, iar în alte împrejurări rîsesem ore în şir împreună, fără să simţim curgerea timpului. N-am vrut să se simtă alungat din pricina unei toane şi am strigat din baie, poruncitor.

— Nu pleci nicăieri, Dragoş, rămîi acolo, bem un pahar împreună.

Mi s-a părut c-a sunat al naibii de stupid fraza asta, dar deja pusesem un picior în apa fierbinte şi începeam să mă simt mai bine.

Nu, nu vroiam să plece, dar şi ca să evit după aceea o ceartă despre comportamentul meu care lasă de dorit, despre cum îmi jignesc eu prietenii cu atitudinea mea uneori scîrboasă şi bla bla bla, intru în cadă, torn toată sticla cu spumă, un iz chimical de trandafiri sau miere mă învăluie, mă afund în apă fierbinte, închid ochii, aprind o ţigară şi încerc să uit ziua care tocmai trece, întîmplările nu prea fericite, străzile deloc frumoase, rutina asta de luni de zile.

Mă relaxez uşor, mă întind leneşă pe sub apă, ploaia răpăie în surdină, undeva pe-afară, o aud cloncănind pe la geam şi trosnind în canatul înmuiat al ferestrei. Aici, la mine, e cald. E cald şi în gînduri. N-are decît să scuipe vremea dincolo, în stradă. Sînt din ce în ce mai moleşită şi vocile bărbaţilor din camera alăturată îmi fac bine, îmi dau o anumită siguranţă.

Mi-am privit la un moment dat mirată mîinile şi m-am simţit incredibil de vie, de *a mea,* cu părul şiroindu-mi pe spinare, şi genele umede. L-am rugat pe Mihai să-mi aducă halatul şi să-mi aprindă luminările din baie, nu suportam lumina, era prea puternică. A venit, m-a sărutat pe frunte:

— Ce faci, răţuşcă, te răsfeţi? m-a întrebat.

— Mac, mac! m-am prostit dînd din picioare prin apă.

L-am privit cum aprinde una cîte una luminările.

Recunoscătoare, i-am zîmbit. Mi-era drag în clipa aceea.

— Ai grijă să nu le stropeşti că o să rămîi pe întuneric.

— Şi ce dacă! Te chem din nou să le aprinzi.

— Nu mai vin! m-a ameninţat el.

— O să ţip! Va trebui să vii.

— Eşti o mică şantajistă...

— Dap, sînt! am zis. Mac, mac... mbine, du-te la Dragoş, mă părăseşti pentru un bărbat, am făcut eu pe supărata.

A chicotit şi a închis uşa în urma lui, lăsîn- du-mă în semiîntuneric. Apa curgea alene printre coapse, clipocitul vesel, simitul luminărilor, lucrurile familiare de pe etajeră, uleiurile, cremele, toate tîmpeniile mele, cele două periuţe de dinţi, aparatul lui de ras, toate acestea îmi dădeau acel sentiment de siguranţă şi afecţiune. Un val plăcut de moleşeală mă înfăşură într-un extaz blînd,

necunoscut, o stare de calm şi beatitudine, nu mai simţisem niciodată pînă atunci o astfel de dulce tărăgănare a timpului. Mă mişcăm în reluare, de parcă altcineva făcea acţiunile în locul meu, cineva mai puternic decît mine, cineva care ştia mai bine decît mine cum stau lucrurile în acest univers...

M-am ridicat într-un final şi, după ce mi-am pus halatul, totul a intrat în normal. Am deschis uşa încăperii în care cei doi bărbaţi încălziţi de vin vorbeau şi m-am aşezat între ei. Am intrat în spaţiul lor viril, moleşită toată de căldura apei.

Ce bărbaţi frumoşi, mi-am zis în sinea mea. Mihai era brunet şi avea un corp de atlet, un trup care fremăta tot timpul, chiar şi cînd era în stare de repaos, i-1 studiasem luni în şir, parcă era un pur sînge arab, fără stare, iar buzele alea ale lui cărnoase ştiam prea bine de ce sînt în stare.

Din cînd în cînd îşi lăsa deasupra buzei superioare să-i crească mustaţa aspră, îl priveam uneori în oglindă cum şi-o bibileşte să nu-i rămînă vreun fir răzleţit, cum şi-o piaptănă cu degetele şi-apoi cum aşteaptă de la mine confirmarea dacă e ok sau nu. De fiecare dată dădeam încîntată din cap.

— Eşti cel mai frumos bărbat, îi spuneam. Şi da, în clipele acelea altul mai frumos nu exista pentru mine.

Acum mi-a spus ceva, dar ce mi-a spus oare? Nu mai ştiu. Aveam minţile împrăştiate de atîta lene. Mi-a întins paharul cu coniac, m-a atras culoarea aceea sîngerie, am înmuiat buzele şi printre genele încă umede, l-am privit pe celălalt, pe Dragoş. Avea nişte mîini frumoase, cu degete lungi, scheletice. Vedeam pe sub piele cum venele îi pîlpîie de atîta tinereţe, îi urmăream mişcările de

felină, un bărbat calm, şi nu un calm de suprafaţă, totul era împăciuitor în felul lui de-a fi, vocea lui spunea poveşti trăite cu lentoare, dar la intensităţi de o cruzime incendiară. Avea o bărbiţă blondă, moale, i-o simţeam de fiecare dată cînd se apleca spre mine să-mi sărute obrajii atunci cînd ne întîlneam sau ne luam rămas bun.

Întreaga atmosferă era decupată dintr-un film, ce film oare?, un film văzut de curînd. Parcă *The Dreamers.*

— Mai vrei? mi-a arătat sticla de coniac Dragoş.

— Da, mai vreau puţin, şi am simţit cum stomacul îmi arde.

Am început să chicotesc.

— Ce faceţi, voi, aici? Ce mai puneţi la cale?

Brunetul meu mi-a dat o şuviţă umedă la o parte. îmi căzuse peste ochi.

— Ţi-ai mai revenit un pic?

— Un pic, da.

Se aşezaseră pe covor şi jucau table. Zarurile

zbîrnîiau pe tabla de lemn la intervale neregulate. Dragoş stătea turceşte pe două din pernele mele cărămizii, mîngîia ciucurii în timp ce-şi aştepta rîndul la zaruri, iar Mihai se întinsese cît era de lung pe covor. Cu o mînă îşi sprijinea capul, iar pe cealaltă o lăsase liberă pentru joc.

-— Ţi-am făcut un ceai, mi-a zis.

— Mi ai făcut tu ceai? am întrebat mirată.

— Da, e fierbinte.

M-am ridicat de lingă ei şi am fugit în bucătărie. M-am întors de-acolo cu prăjituri de casă, trimise de mama, cu halva, pişcoturi, baclavale şi smochine. Le-am pus pe toate grămadă într-un platou după ce-am cotrobăit prin frigider după bunătăţuri.

— Eu cu cine ţin? am întrebat înmuind un pişcot în paharul de coniac.

— Suflă peste... mi-a zis Mihai şi a întins pumnul în care zarurile erau

prizoniere. îmi porţi noroc.

— Cît îţi trebuie? am întrebat, de parcă numai să vreau şi-aş fi putut întoarce soarta jocului în favoarea lui. Mai dă-l încolo, era doar un joc cretin, puteam să-mi închipui şi eu că sînt un fel de moiră după două pahare de coniac.

— Am nevoie de un 7, iubito!

— 7 să fie atunci, iubitule! şi am suflat. Dar ţie cît îţi trebuie? m-am întors către celălalt. Doream să fiu o gazdă bună după ce la început fusesem una indiferentă.

— Ei, lasă... mi-a zîmbit el pe sub mustăcioara lui cochetă.

Dragoş era singurul bărbat blond care-mi plăcuse vreodată. Păcat că apăruse prea tîrziu în viaţa mea. Avea un farmec aparte, mă fascina felul în care vorbea, felul în care puncta anumite cuvinte, stări, situaţii. Părea că-şi păstrează calmul, demnitatea şi bunul simţ în orice împrejurare. Dar

simţeam pe de altă parte că poate deveni fiară cînd era vorba de apărarea unui prieten, sau, cum se întimplase o dată, cînd era vorba de onoarea unei femei. Niciodată nu şi-ar fi apărat propria piele.
Avea ceva de aristocrat în el care impunea distanţa.

— Hai, spune-mi, cît îţi trebuie? Poate îţi port şi ţie noroc.

Aş fi vrut să-i port noroc, chiar dacă sau tocmai pentru că-mi era interzis asta.

— Bine, bine, dar cine mai cîştigă apoi? mi-a sfredelit el privirea cu ochii lui de un albastru oţelit.

— Lasă, eu suflu şi vă cîştig pe amîndoi, am sorbit ultima picătură de coniac, flirtînd din obişnuinţă.

Dragoş şi-a coborît privirea către jocul lui şi a zîmbit abia perceptibil pe sub mustaţă. Am auzit apoi din nou zăngănitul zarurilor pe tabla de lemn.

— Sună frumos, a rîs alene Mihai, nu-ţi mai ajung eu? am simţit o undă de mustrare în vocea lui.

L-am sărutat vrînd să-i spulber îndoielile, temerile sau ce mai avea în plus şi nu era cazul. Avea buzele încinse. I-am prins-o pe cea de jos, cea care-mi plăcea foarte mult şi pe care i-o alintam mai des decît pe cea de sus. Prinsese gustul coniacului. L-am muşcat uşor şi i-am dat drumul atunci cînd a vrut să-mi răspundă la sărut. L-am părăsit cu zîmbetul pe buze. Dragoş lăsase iar ochii în jos, oarecum discret sau pur şi simplu indiferent.

Am înmuiat o smochină în siropul unei baclavale şi mi-am înfipt dinţii în ea. Era zemoasă. Siropul ăla cleios şi dulce mi-a umplut gura. I-am ademenit şi pe ei cu nişte dulciuri. Chiar erau un deliciu. Mihai a preferat ţigările. Eu am atacat o altă smochină, iar Dragoş s-a zbătut să

prindă o baclava care îi tot aluneca printre degete. Am început să ne luptăm amîndoi pe siropul din platou şi-am sfîrşit prin a ne mozoli.

L-am întrebat din nou:

— Cît îţi trebuie? Mai bine zis ce-ţi trebuie? am mişcat degetul arătător spre el, i-am atins pieptul, avea cămaşa descheiată. Cu degetul încă înmuiat în sirop am desenat o urmă lipicioasă pe pieptul lui.

— Ce-ţi trebuie?! s-a minunat Mihai şi s-a apropiat de noi. Ce-ţi trebuie, Hazel, vreau şi eu să ştiu, chiar aşa!

Nu-mi trebuia nimic. Mă jucam şi eu. Mă simţeam bine. Doar ce înfulecasem două smochine, sugîndu-le zeama dulce şi aruncînd coaja în scrumieră. Băusem puţin coniac. Ploaia era minunată acum, cădea în rafale crunte, aici era cald şi linişte, şi cîteva eşarfe roşii de-ale mele erau aruncate neglijent pe fotoliu, perne de tăvălit pe jos, un platou cu bunătăţuri, zgomotul

zarurilor, paharele pline, ce-mi trebuia mai mult? Ca bonus aveam la dispoziţie doi bărbaţi superbi. N-aş putea spune care-mi plăcea mai mult, pe Mihai îl ştiam însă, nu mă mai putea surprinde cu nimic decît cu alte scene de control şi gelozie. Dragoş era liber de toate astea şi exact asta mă atrăsese întotdeauna la el. Abia tîrziu de tot aveam să înţeleg de ce era totul mult mai simplu şi mai relaxant cu astfel de bărbaţi.

Sînt absolut sigură că în noaptea aceea nu voiam să fac sex. Dar muream dacă nu cream un moment potrivit ca să-1 sărut pe Dragoş, dacă nu-1 mîngîiam chiar atunci pe loc, cu riscul unei despărţiri, cu riscul să stric toată prietenia lor, care şi-aşa era o vrăjeală, un pretext de-a hai să arun-căm cu zarurile, să mai pierdem nişte timp îm-preună. în noaptea aceea mi-am dat seama că nu sînt îndrăgostită de nici unul, mai crunt

era că-1 priveam pe Mihai cum se apropie de mine, conştientizasem momentul în care mă întreba: *„Ce-ţi trebuie, Hazel, vreau şi eu să ştiu*" şi realizam că bărbatul ăsta nu va reuşi niciodată să intuiască nici cine sînt, nici ce vreau. Filmul iubirii mele pentru el s-a rupt fix atunci.

Ştii. întotdeauna ştii exact momentul în care sentimentele tale care ardeau cu o clipă mai de- vreme precum lava molcomă în pîntecul munţilor în loc să erupă devin stînci tăcute, împietrite în indiferenţă. Am coborît pleoapele resemnată, pu- nîndu-mă de acord cu asta. Am început să tremur.

— Ţi-e rece, a observat Mihai, şi licoarea asta te-a încălzit mai mult decît se cuvine, o să răceşti, s-a ridicat de pe covor să închidă fereastra.

... decît se cuvine...

Am început să rîd. Ce dracu se cuvine?

Vin acasă de la o slujbă de rahat, după ce mi-am bătut ziua cu toţi idioţii şi-am auzit numai tîmpenii, după ce am fost cenzurată în toate acţiunile mele dîndu-mi-se ca singur şi stupid argument că aşa e mai bine, o fi fost mai bine aşa, dar nu şi pentru mine, apoi am alergat cît de repede am putut sărind peste gropi şi fentînd cîteva străzi, a trebuit să-mi arunc pantofii preferaţi la gunoi, şi-n loc să adorm fără să mi se pună întrebări, sau fără să fiu nevoită să fac conversaţii despre ce zi grea am avut şi ce ploaie rea m-a prins, dau peste doi bărbaţi care joacă table.

Se cuvenea să fiu anunţată.

Se cuvenea ca Dragoş să se ridice şi să plece pe la una dintre iubitele lui.

Se cuvenea să fiu scutită de lecţii de morală ieftină din partea unuia care mă înşela şi căruia eu încă îi eram fidelă.

Se cuvenea să fiu scutită de astfel de

observaţii ca şi de grija unei viitoare răceli.

— Chiar te-ai ameţit! şi Mihai deja suna ameninţător.

Chiar nu mă ameţisem.

L-am surprins pe Dragoş privind în decolteul meu. Da, mă luase un fior.

— Irelevant pentru ce se întîmplă aici, nu crezi? i-am zîmbit rece lui Mihai.

Era tîrziu. îmi simţeam capul vîjîind, o căldură plăcută în viscere.

Sîngele clocotea în noi.

M-ara întins în pat, ceaşafurile miroseau a lavandă, mi-am aşezat capul pe o pernă. Aveam tîmplele grele. Dragoş încă stătea turceşte lîngă pat, cu faţa spre mine. Prin cămaşa descheiată se zărea urma întunecată de sirop care se uscase între timp şi-i întărise cîteva fire de păr blond. A încercat să se ridice. Probabil să plece?? Am întins piciorul şi i-am vîrît

degetele pe sub cămaşă, i-am simţit scurta zvîcnire a trupului, o cambrare uşoară.

— Mai stai, i-am poruncit blînd.

S-a domolit sub rugămintea atingerii. Sau sub imperiul privirilor.

Brunetul meu s-a apropiat de mine, avea ochii învolburaţi, arşi de dorinţă, rănit în orgoliul său de iubit, o dorinţă ascunsă, interzisă de regulile iubirii. Dar iubirea n-are reguli. Este sau nu este. Este şi nu este. Ce ştia un inchizitor despre asta?

Se apropie de mine ca să puncteze ceva. încă voia să demonstreze. încă voia să atingă nişte limite, să le pipăie, să le arate, să răcnească: uite, de-aia!

— Nu-i aşa că-ţi place Dragoş? îmi şopti la ureche, aplecîndu-se periculos de mult spre mine. îi simţeam răsuflarea fierbinte.

Puteam să mint? Puteam să mint.

— Mult, am recunoscut. Dacă ar fi stat altfel lucrurile, poate că pe tine te-aş fi dorit mai mult acum.

— Chiar aşa? i-am simţit agresivitatea din tonul fals potolit.

— Chiar aşa. Şi mi-am oferit gura.

Dar el m-a sărutat la repezeală şi m-a smuls dintre perne. M-a răsucit mai bine către prietenul lui şi mi-a dezvelit sînii. Nu m-am împotrivit.

Dragoş a înghiţit în sec şi s-a săltat pe genunchi. A venit aşa, tîrîndu-se lent ca un şarpe, aproape de marginea patului.

— Da??

Nu zîmbea. Nu respira. Nu era surprins. Oţelul ochilor săi mă tăia pe din două. Calmul acesta mă seducea. Calmul acesta mă fascina. Mă hipnotiza. Mă supunea. Putea să facă ce vrea din mine. Nu mă puteam împotrivi. Şi nici nu aveam cea mai mică intenţie.

— Sigur că da! am murmurat pierdută, neîn-

drăznind să-i părăsesc privirea.

Aşteptam. îl aşteptam.

— Ce-aţi vorbit voi înainte să ies din baie? i-am întrebat pe amîndoi.

— Tocmai voiam să te cîştigăm la zaruri, şi Dragoş şi-a lipit mîinile de sînii mei.

Avea degetele reci, atît de reci, sloi de reci că m-am înfiorat toată. Parcă a turnat peste mine cuţite de gheaţă.

— Ce prieteni buni sînteţi voi, am închis eu ochii şi-am inspirat adînc, de parcă m-aş fi pregătit pentru o alergare de cursă lungă sau pentru o călătorie cu bilet doar dus. Dar de ce să mă cîştigaţi cînd sînt deja aici?

*****

Ţin minte cum s-a aşezat Mihai pe pat lîngă noi să ne privească mai bine, cum Dragoş şi-a plimbat degetele de pe sîni pe coapsele mele, cum Mihai s-a ridicat alene şi şi-a lăsat pe sfîrcurile mele dîra limbii

sale, cum Dragoş mi-a desfăcut coapsele ca prin vis, înfiorîndu-mă mai mult, cum m-au prins apoi amîndoi ca o menghină virilă între ei, şi cum degetele lor s-au întîlnit în mine, făcîn- du-mă să gem şi să mă cambrez la rîndul meu, cum m-am lăsat pradă senzaţiilor trupurilor, cum eram prinsă între dorinţă şi voluptate, captivă între moral şi amoral, şi apoi gîndurile mele au dispărut în neant, în zone unde nu există trupuri, nici gînduri, doar dans şi şoaptă şi muzica răsu- flărilor. M-am lăsat tăvălită de blîndeţea atingerilor.

Nu mai ştiu însă care ale cui degete erau. Ei tăceau şi mă răsuceau de la unul la celălalt. îmi devorau buzele cînd unul cînd celălalt, întorceam capul cînd după unul cînd după celălalt, veneau şi se depărtau, îi ceream şi-i respingeam nu pentru mult timp, mă pierdeam imediat în ochii cruzi ai lui Dragoş ca să mă regăsesc cei calzi ai

lui Mihai, răsuflările lor atît de bine întipărite pe pielea mea, tăişuri fierbinţi de dorinţă, ropotele de sărutări... Mihai săruta moale şi umed. Dragoş avea o limbă aspră, dulce de la siropul de baclavale, îmi zgîn- dărea toate simţurile. Mă agăţam printre cearşafuri de amîndoi...

Apoi m-au ridicat în genunchi şi şi-au dezvelit piepturile tinere, auzeam bătăile inimilor, bum-bum, unele foarte aproape de sînii mei, altele lipite de şira spinării.

La ureche, Mihai îmi şoptea: iubito!, un cuvînt pe care aveam să-1 aud foarte des de-atunci încolo de la cei pe care nu-i mai iubeam sau pe care nu-i iubisem niciodată. Cu ochii lui de culoarea vîntu- lui turbat, Dragoş mă privea tot mai pătrunzător, uimit.

Şi azi îi mai ţin minte zîmbetul, barba umedă de săruturile mele. Sătul de tachinări, degetele lui îmi apucară fesele, în timp ce din partea

cealaltă Mihai îmi depărta iar coapsele leneşe.

Ne-am oprit o clipă. Mi-am pus capul pe umărul lui Dragoş, iar Mihai şi-a aşezat tîmplele pe spinarea mea dezgolită. Mi-au sărutat umerii şi unul şi celălalt. Am început să ne legănăm uşor, ca şi cum... ca şi cînd... cineva ar fi trebuit să oprească mai depártele...

Dar Mihai m-a întors către de el, şi, sub privirile prietenului său, m-a pătruns uşor. L-am privit stupefiată, nu doream să se întîmple asta. Nu ştiu ce era în capul meu, credeam că se poate opri jocul ăsta, că ne putem rezuma lejer la mingîieri, săruturi şi îmbrăţişări. Ce naivă! Ce femeie naivă!

Dragoş zîmbea în timp ce se întîmpla asta. N-am uitat zîmbetul ăla, oareşcum superior, m-a provocat, l-am tras furioasă spre mine şi nu i-am mai dat drumul. Ceva se revoltase în cărnurile mele. Ceva îmi spunea că trebuie să

merg mai departe, ceva dorea să mă amorţească de tot, i-am prins capul în palme şi-n timp ce Mihai a intrat în mine, am muşcat adînc din buzele lui Dragoş, şi-n loc să gem de plăcere, sau să mă las prizonieră voluptăţii, l-am sărutat dezlănţuită, vrînd să fur din calmul lui fără să-i dau posibilitatea să mă aibă

Am simţit împotrivirea lui, dar şi a celuilalt bărbat excitat de furie. Uimiţi eram cu toţii. Cu ochii mari mergeam mai departe. Şi iar... şi iar... pînă cînd...

Ultimele spasme ale lor au fost, nu ale mele. Cînd mi-am desprins privirile de cele ale lui Dragoş împrumutasem deja ceva din oţelirea lor, am avut grijă să-mi citească în ele aroganţa. Cînd mi le-am coborît către Mihai am avut grijă să-i arăt sfîrşitul. Nu mai eram a lui. Nu fusesem niciodată, chiar dacă nu-l înşelasem ca la carte. Jocul din noaptea aceea nu trebuia să se termine

astfel, dar de ce să nu ne blestemăm mai tîrziu amintirile? De ce să avem parte de jumătăţi de măsură fabricate de prejudecăţi sociale?

Ne-am avut împreună, unul pe altul.

E de-ajuns uneori să ne întîlnim întîmplător şi totul revine cu forţă.

Sexul în trei nu poate fi un fiasco decît pentru cei care şi-1 programează, îşi pun date şi ore şi-şi aleg cu grijă partenerii. Apoi se trezesc unul în faţa celuilalt şi nu le pasă că e o simplă împreunare instinctuală, animalică, fără nici o legătură cu sentimentele.

Aici însă am avut parte de tot tacîmul, fără să ne despuiem de haine strict pentru asta. Am fost toţi trei atît de naivi încît am crezut că ne putem opri. A fost un fel de „îţi arăt eu ţie", de „nu te mai iubesc", de „te doresc", un fel de „nu-mi vine să cred că se întîmplă afn Leva'^dti^liu-jry p£şa'U<rle,ygit3 I pot să ratez asta", de „nu mai

suport, trebuie să te am", un fel de „eşti o tîrfă nenorocită", un fel de „cum poţi să-mi faci asta?" Ne-am făcut varză sentimentele călcînd pe ele fără milă.

Pe termen mai lung oricum avea să se întîmple asta.

Pe termen scurt ne-am simţit răvăşitor de bine.

Ştiu... îmi doream atunci o noapte liniştită. Să mă cuibăresc în braţele unui iubit senzual. Căldura unui trup cunoscut. Braţele primitoare. Piciorul meu leneş aruncat peste trupul lui. Sau invers. Greutatea mîngîierii cu care adormi în minte, răsuflarea fierbinte atît de aproape de urechea ta.

Ei bine, spre dimineaţă am adormit toţi trei într-o dezordine de perne şi trupuri. Eu m-am cuibărit la mijloc, şi fiecare m-a acoperit cu greutatea lui, într-o toropeala fierbinte. S-au încolăcit ca şerpii în jurul meu şi m-au dezmierdat pînă am adormit, în timp

ce ploaia murase tot întunericul.

După noaptea aceea, mult timp n-a mai fost nimic în afara întunericului

.Dragostea lui Elend

Cu frunze roşcove
toamna plînge,
Ceaţa foşneşte
cu foi de sînge...
Se scriu
legendele,
Elend, singure
se scriu...

Din poemele rupte ale lui Hazel

Casa era cufundată într-o tăcere de gheaţă. M-a trezit în toiul nopţii chiar liniştea asta absurdă, care mai întîi mi-a pătruns în minte, apoi în

oase, apoi în vene, apoi sîngele a încetat să curgă, apoi trupul meu a amorţit şi s-a mortificat de frică. Aveam senzaţia că sînt într-o cuşcă liniştită, vătuită, dar cumplit de rece. Aşchii ascuţite de panică. Dezmăţul umbrelor care se prelungea într-un dans sălbatic pe pereţi mă încătuşa, mă ţintuia printre perne. O gheară de plumb îmi apăsa inima. Mi-era teamă pînă să şi respir.

Abia am întredeschis ochii, neştiind cum să clipesc ca nu cumva să deranjez dansul umbrelor. Ştiam că la fereastră am o plantă şi că este posibil ca luna să proiecteze mişcarea frunzelor pe pereţii albi ai încăperii. întunericul subit mă atrăgea într-o călătorie în adîncurile subconştientului, mă chema să-mi arate o lume paralelă, pleoapele-mi erau grele, atît de grele, şi mai grele, ca într-un vis din care nu mai reuşeşti să te trezeşti, deşi ai

impresia că eşti treaz, pînă cazi în alt vis şi mai profund, ca într-o spirală a morţii, ca într-un labirint legendar fără bafta lui Tezeu.

Luna, la naiba, făcea un rotocol plin chiar în mijlocul ferestrei deschise. O priveam printre genele abia mijite cum cochetează cu diavolii. Era o tăcere atît de pîcloasă că puteai s-o spinteci cu braţele. Numai dacă aş ii putut să ridic braţele...

O pală de vînt dădu perdeaua cărămizie la o parte şi gălbuiul acela murdar-roşiatic năvăli in-discret, reverber celest pe covorul scămos. îşi prelungi acele de întuneric pe obiectele din jur, amplificînd senzaţia de pustietate şi hău nemernic care se căscase în creierii mei.

Sau poate era doar o proiecţie a imaginaţiei, a dorinţei mele, a chemării tenebrelor, hai, vino, drace, să ne facem de cap... la-mă de cutezi în noaptea asta, şi în următoarea, şi în cealaltă, mereu şi

mereu, extazul de a fi numai a ta, orgasmul diabolic al amantelor demult părăsite...

Prezenţe deşucheate îmi jucau pe dinaintea ochilor, aş fi vrut să întind mîna să apăs pe butonul *o?i* al veiozei cu gîtul lung din cauciuc negru şi cu deschizătura în formă de lalea, dar îmi închipuiam că e o gură deschisă larg, care, la prima mea mişcare, haţ! mi-ar fi muşcat mîna şi mi-ar fi smuls-o. Am renunţat.

Am renunţat pînă şi să mai îndrăznesc să gîn- desc asta, incapabilă, neputincioasă, paralizată. Preferam să mor pe loc decît să mai suport teama asta. Aveam impresia că sîngele meu curge în sens invers, că acele ceasornicului s-au oprit, că orele sînt înaintate în încremenire, ore ce-şi vor sacrificiile.

— Daimone, daimone, nu mi-e frică de tine...

I

Mi se arătase într-un alt vis sau coşmar, nici

nu mai ştiu, că nu mai fac diferenţa dintre ele, că într-o noapte, cu trei ore înainte de cîntatul cocoşilor, Elend mă va vizita şi-mi va arăta cum se iubeşte în Tartar.

„Cum se iubeşte în Tartar?" am întrebat naivă şi visul de-atunci s-a risipit, nu îr,£-mte de a auzi foarte aproape de urechea mea o şoaptă răutăcioasă, cinică, absolut seducătoare, ca un sîsîit de şarpe: „Vei vedea!"

Nu cred în iad, nici în rai. Toate astea se află în mintea noastră, sîntem produsul propriei noastre imaginaţii. Sîntem spălaţi de mici pe creieri cu buretele religiilor, cu normele sociale şi cu regulile educaţionale. Ratăm din start tot ce e mai bun şi esenţial în noi umflîndu-ne cu sforăituri ortodoxe în care nici preoţii nu cred, uităm cine sîntem înainte de a ne aminti cu adevărat, trecem prin maşina de spălat a sistemelor sociale ca să ajungem sclavii perfecţi, micii roboţi incapabili să mai

caute, să afle, să descopere, să fie ceva mai mult decît ceea ce li s-a spus că sînt. Rebuturi ale societăţii. Minciunile realităţii. Zîmbetele largi de pe ecranele televizoarelor. Destul despre asta. Sînt plictisită!

Vreau un simplu sentiment care să mă scoată de pe axa normalului şi din iubirile astea călîi pe care le tot văd în jur, pe care le-am trăit şi eu, care se rotesc vesele ca moriştile de hîrtie şi care sînt spulberate la prima pală de vînt. Oamenii îşi fac rău unul altuia fiindcă nu ştiu să iubească. Să-mi facă rău cine se pricepe cu adevărat la asta. Sînt sătulă de amatori.

În urma acestei chemări, a apărut Elend în anumite nopţi.

Îl chem de fiecare dată cînd simt că sînt pe cale să mai avortez un sentiment. Chiar dacă pe Elend nu-1 iubesc, ba mai degrabă îl detest, Elend e sincer în iubirea lui, crede cu tărie că mă manipulează, dar o face

fără să se ascundă, fără să fie transparent, o face crud, dur, fără pic de milă, mă iubeşte fără sentimente Elend ăsta. O iubire rece, aproape indiferentă.

Eu sînt ca el. Pot fi chiar el. îl întrec în cruzime şi răutate, dar e de-ajuns că ştiu asta despre mine. Sînt mai puternică şi deasupra acestor lucruri fiindcă nu aplic învăţăturile nocturne ale lui Elend, dar am nevoie de el să-mi ţin treze toate simţurile, văz, auz, miros, pipăit etc., de-aia îl chem. Şi vine. Dacă vreau cu adevărat, lasă baltă totul şi vine.

„Am venit..."

„Ai venit? îl înfrunt. Te aşteptam...".

Da, aşa era. Pe Elend mereu îl aşteptam. Cîte ca mine?... Ca să vină însă, trebuia să mă înfurii ca o gorgonă, numai astfel mă recunoştea. Trebuia să bat din picior, să scot flăcări pe ochi, pe gură, pe urechi, să pîrjolesc în viaţa reală tot ce nu fusese încă pîrjolit, să

distrug ce mai era de distrus, să-mi ascut ghearele de chipurile false ale celor din jur, să-mi înfig colţii în beregatele sirenelor care dădeau frumuşel din coadă prin apele nesărate ale vieţii şi apoi să mă aşez într-un con de umbră, să mă identific sau chiar să transced umbrele şi să-mi opresc respiraţia pentru marea întîlnire. Abia atunci Elend apărea.

„Mă aşteptai deci?" şi rînjea.

îl detestam pentru că aveam nevoie de el. Mai mult decît întîlnirea cu el, aşteptam însă ziua cînd Elend va deveni o simplă cîrpă de şters amintirile, un diavol ca oricare altul care nu-şi putea depăş

condiţia de diavol, nu putea deveni om, ci tot o maimuţă de circ în jurul căreia să se strîngă celelalte maimuţe de circ. Or să zbiere la el: „Hei, Elend, o creangă mai sus, te rugăm..." Cu tristeţe ştiam că se va întîmpla asta. Nu-i nimic! O să-1 iubesc pînă n-o să-1 mai iubesc.

Da, ultima provocare, ultima seducţie...

„Hai, vii?! După cum vezi, îl ademeneam eu, am braţele ţintuite în genunile nopţii, şi luna îşi rîde de mine, sînt slabă, atît de vulnerabilă, Elend, atît de vulnerabilă în faţa ta... daimone, daimone... îmi iei şi sufletul?"

„îţi iau şi sufletul..."

Rid. în hohote rîd şi teama dispare.

Teama dispare.

„Probabil doar tu eşti singurul ce mă domină şi mă poate reduce la tăcere. Ce rece eşti, Elend, ce piele umedă, de cavernă, ascuţitele gheare ale morţii, galbene, tari, despicate, vrei să-ţi laşi iar urmele pe pielea mea, nu-i aşa?"

„Vreau să-mi las iar urmele pe pielea ta... să fii pergamentul meu viu, să umbli prin mulţime cu pecetea întunericului pe chip, nebuno! Crezi că mi te poţi împotrivi?"

El rîde mai tare decît mine. Poate asta. îi este şi timpul aliat. Şi experienţa. Hohotul său e năprasnic şi iute, întrece trăsnetele şi luminile fulgerelor. Perdeaua scapă pe fereastră şi fîlfîie greu ca o aripă a morţii, umbrele se năpustesc bezmetic pe stîlpii pereţilor, înghiţind pîlpîirile lunii. E frig. Mi-e frig.

Mă ridic în capul oaselor să-1 privesc în ochi, în găurile alea roşii. Vreau să-1 recunosc drept stăpîn. Vreau să-1 răstignesc în mine ca pe o cruce.

„Nu mi-e teamă de tine, îi spun. Doar te doresc... te vreau, înţelegi?"

„Sssssssss...", se apropie de mine. II simt după felul mieros în care mă învăluie. Un şuier pe piele. Mă loveşte scurt, rapid, cu răsuflarea lui. Nu foarte tare, dar suficient cit să-mi crape buza de jos. Rînjesc în timp ce-mi ling sîngele. E rece şi sărat.

„Să-ţi vorbesc în limba viperelor?" m-a întrebat.

„Nu te sfii, drace, i-am zis şfichiuind la rîndul meu în aer cuvintele, vorbeşte-mi în limba tenebrelor, nu cred că ştii altfel şi te urăsc pentru asta, urăsc felul în care nu ştii să iubeşti, doar să smulgi, să răpeşti, şi nici măcar n-o faci ca un tîlhar cinstit, o faci ca un hoţ căruia i se cuvin nişte amărîte de suflete, urăsc lipsa ta de intuiţie şi de înţelegere. Aşa că arată-mi ce poţi! Arată-mi pasiunea pură, Elend! Arată-mi fiara, Elend! In afară de dorinţa ta de dominare, altceva n-ai ce să-mi oferi. Aş simţi dacă ai avea un grăunte de apropiere umană."

Şi iar rid năpustindu-mă peste el.

Mă strînge în braţe, simt menghina ghearelor.

„Lasă-mă doar să-ţi cuprind gîtul firav cu mîinile mele, nebuno! Nu mai rîde ca proasta!"

Cuvintele lui vuiesc cu puterea unui vînt râu şi mă lipesc de perete. Simt coloana scrîşnind, spatele mele striveşte umbrele. Gem. Mă doare. Mă preling de durere pe covor. Mă fac covrig precum un copil lipsit de căldura iubirii.

Elend mă culege cu o mînă de pe jos şi mă ridică aproape de candelabrul care clănţăne din balamale. Aproape că zbor, apoi îi simt pielea umedă, ca pielea unui bărbat transpirat, ca pielea unui bărbat pe al cărui piept soarele s-a jucat cîteva clipe. O umezeală stranie, lipicioasă,

cleioasă. Mă lipesc şi alunec în acelaşi timp. Cad şi zbor. Sînt şi nu sînt în braţele lui.

„îţi place mirosul părului meu? E negru, nu?! E aspru, nu?! O să-ţi aminteşti textura lui şi cînd nu vei mai fi aici, Elend, o să vrei să te îngropi în firele mele de păr sau dacă vrei, uite, îţi dau pletele mele să-ţi faci o cordelină din ele, sau un bici zdravăn să-ţi altoieşti viitoarele amante neascultătoare, hahahaha... îmi auzi gîndurile? Ştiu că mi le auzi. Ştiu că irişii mei sînt acum măriţi de spaimă. Ţi se pare. Poate sînt măriţi de fascinaţie. Poate de prea multele doruri visînd la tine... Hai, Elend, urlă-mi în ureche pustiurile iadului... Zici că-1 cunoşti? Eu nu cred în el, cred că eşti o simplă plăsmuire a imaginaţiei mele. Zi-mi povestea singurătăţii tale, a revoltelor tale! Te-a îngreţoşat binele care se căsca prea mult înaintea ta, nu-i aşa?"

Şi Elend îmi intra pe sub piele, simţeam cum zgîrmă în vene, cum pune stăpînire pe sîngele meu. Dacă nici asta nu e iubire, atunci de alta nu vreau să ştiu. Dacă freamătul ăsta nu e patimă, dacă ura asta nu e colosală, dacă nu ating cu tine întunericul, dacă nu ies din el întreagă să-ţi pot vorbi apoi despre jertfe, dacă nici ăsta nu e oceanul promis cu nopţile lui de miere şi fiere, atunci ceea ce trăiesc alţii e doar zeamă şi borş. E doar zeamă. Şi borş.

„Mă priveşti... Ştii cum... Privirea asta o aş-teptam... nebună, delirantă, dementă, privirea abisală a genunilor inventate, nu, nu, hai, nu te înmuia acum... fă-mă piatră... fă-mă sloi ca şi tine, hai... înfige-ţi limba aia lungă, umedă, jos, mai jos de pîntecul meu, limba ta despicată în două, fierbinte şi rece, uite, desfac picioarele, pune-ţi ghearele pe mijlocul meu, strînge-mă tare, sfărîmă-mă, sfîrtecă-mă, simţi? Fii tu şarpele meu kundalini!

Spune, simţi? Simţi cum aerul explodează între noi, cum pînă şi Universul în miliarde de bucăţi? Hai, aşşa... Elend, dracu să te ia! Zvîrcoleşte-ţi pustiurile în mine, vîră-ţi coada între coapsele mele... să te ia dracu, e foarte bine aşa... e şi mai bine aşa, ce diavol! Ah, ce diavol ispititor, ce diavol..."

Degeaba încerc să-mi păstrez luciditatea printre răsuflările mele şi ale lui, întretăiate de şoapte şi dorinţe... Mă trădează propriul corp, felul în care ţip, de parcă m-ar durea cînd ajung la orgasm, şi iar totul de la capăt, e un supliciu interminabil, interminabil, mă doare al naibii cît de mult îmi place.

„O ştii şi tu, o ştiu şi eu: într-o zi, foarte apropiată, n-o să mă mai găseşti cînd te vei întoarce şi gîndul ăsta e singura mea fericire..."

Şi iar ţip.

„Ascultă-mă, drace, şi te voi face să vezi dincolo iad şi de rai... te-au minţit toţi dumnezeii tăi cu balivernele lor despre bine şi rău. Cum poate să fie rău că te iubesc chiar dacă nu meriţi? Nu-i asta cea mai mare dovadă de iubire? Mi-a putrezit sîngele tot căutîndu-te şi aştepîndute. Te-am strigat şi te-am căutat în privirile oamenilor... Am crezut c-o să se scurgă timpul, c-or să se pietrifice firele de nisip în clepsidre... Credeam că nu vei mai veni... Au murit secundele... Mi-a fost dor pînă cînd am uitat să-mi fie dor, pînă cînd am uitat de ce mi-a fost dor... Hai. diavole, şuieră-mi încet, în scoica urechii, ca şi cum ai fi iubit cînd va, demult, o femeie ca mine..."

De unde să ştiu că mult înaintea mea, că mult înaintea vremurilor şi a tuturor timpurilor, cînd nu exista nici frigul, nici caldul, nici teama, nici minciuna, că ele neavind din ce să se nască, trebuia să fie trintite pleosc de cineva, cineva care

slavă cerului se plictisea, ca noi să ne putem juca acum în voie cu termenii, cu măştile, cu sforile, crezînd că ne aparţin, de unde să ştiu că linia orizontului avea să despartă lumea în două, dar nu în bine şi rău, cum deja intuisem, ci în văzute şi nevăzute, în auzite şi neauzite, în întîlnite şi neîntîlnite. De unde să am confirmări?

A trebuit să vină Elend să mi le arate pe toate, să mi le fluture pe la nas şi pe urmă să vină iar şi să plece după vrerea şi cheremul lui. Şi nu m-am priceput să-1 pedepsesc altfel decît iubindu-1 cînd lipsea şi urîndu-1 cînd venea. Sau cred că era invers.

Mi-e frig... de ce cînd mi-e frig totul devine posibil?

Răsuflarea lui mincinoasă în părul meu are amintirile cenuşii, e umedă, nu fierbinte, nu rece, doar una, singură, aceeaşi, în care doar dorinţele mele ard nerostite, necutezate. Va trebui să mă omoare de tot şi să mă ducă în împărăţia lui de funingine şi ceaţă să-mi arate că este el. Altfel nu cred nimic.

Il încalec furioasă şi zbier:

„Hai sus şi jos, mai lent, între noi să fie doar sămînţa nebuniei, divină şi aia, ah, haha, daimone, mai vreau, şi mai şi, curbează-ţi tăcerea şi golul singurătăţii pe trupul meu, ia, poftim, ţi-1 dăruiesc ţie, aşa cum pofteşti, fă-ţi de cap, fă ce-ţi trece prin cap, înlănţuie-mă cu teama de a nu mă mai găsi într-o noapte, căci sufletul mi l-au luat alţii înaintea ta, ai venit prea tîrziu, hahaha!"

Şi simt cum mi se curmă rîsul. O palmă grea îmi sfişie obrazul. Simt nara dreaptă amorţită. Ameţesc şi cad din pat iar pe covor. îmi acopăr cu palma obrazul. Acolo sînt urme. Numai acolo sînt urme. Vocea îmi tremură, se îneacă într-un vîrtej de lacrimi.

„De ce m-ai lovit acum, Elend? Hai, spune-mi, vreau să înţeleg. E cumplit, nu? Ca pînă şi diavolii să vină prea tîrziu, contratimp, ce să-i faci? Pînă nici tu nu înţelegi cît de perfectă e simetria, şi cît de la locul ei trebuie să fie, pe stînci, pe gheţuri, în inimi, pe ceruri, şi luna, la naiba, te aşteptam, Elend, da, dar asta nu înseamnă decît că ştiam că vei veni... Eşti un tîmpit, la fel de tîmpit ca toţi cei care au venit să jefuiască ceea ce le-aş fi dat de bunăvoie şi nesilită de nimeni, nici de biserici, nici de prejudecăţi, nici de reguli, nici de sfaturi, nici de norme. Probabil că ştii multe despre genuni. Şi despre intrînduri. Dar nu şi despre ieşinduri... nu şi despre ieşinduri... Mă auzi, idiotule? Crezi că o palmă o să mă sperie pe mine?"

Şi-atunci următoarea aproape că-mi sparse timpanul. Futu-i! O să-mi ţiuie urechea timp de două săptămîni, poate chiar mai mult. Mă caţăr din nou deasupra lui, cu mîinile înfipte în părul lui scurt, aspru şi des. Diavolul ăsta era cel mai fascinant bărbat din viaţa mea. Firele lui de păr alb m-au înduioşat. Uite că poate şi îmbătrîni. Ce idioţenie! Venea nopţile şi mă căsăpea în orgasme şi palme date peste obraji. Aşa ştia el să iubească. Era un biet diavol, nu aveam prea mari pretenţii de la el, dar nici chiar aşa. Am început să-1 călăresc cu furie, ochii îmi ieşiseră din orbite de draci, legiuni de istorii cretine îmi treceau pe dinaintea ochilor ca filmul unei vieţi întregi prin faţa unui muribund.

Am început să-1 înjur să mă lase dracu în pace, că m-am săturat de temerea că n-o să mai vină într-o noapte, păi să nu mai vină, ce atîta... că prefer să-i dau pas ca oricărui amărît de bărbat care ştie să facă aceleaşi chestii ca şi el, să fută, să rănească, să pleznească, să susure,

să şuşure, ba ăla din cînd în cînd mai vede în mine şi omul care sînt, nu numai femeia.

„îmi auzi gîndurile, Elend? Nu eşti altceva decît o mocirlă care intră şi iese, o mocirlă umedă, umedă şi rece... Mai ai pînă să cunoşti extazul... Ar fi mişto să renunţi la nemurire pentru o vizită în Arcadia, nu? Ce zici? Hai, lasă-te în voia mea, cunosc drumul. Dă-mi mie fierbinţeala ochilor, dâ-mi mie găvanele astea reci şi cuprinzătoare, priveşte-mă ca şi cum ai vrea să-mi răpeşti sufletul şi continuă-ţi mişcările sinusoidale şi mocirloase care se zvîrcolesc extatic în trupul meu, continuă în ritmul trupului meu, îţi place, nu?

Rîdeam. Rîdeam isteric cu obrajii făcuţi praf.

„... Ai colţi răi, lungi, care lucesc în lumina sferică a nopţii, ştii ceva? îi văd, uite, îmi dezvelesc gîtul, muşcă şi mai du-te dracu... hai, muşcă! Aici gîlgîie viaţa, curm-o, muşcă, diavol cretin, pentru ce altceva ai venit?"

— Am venit pentru că m-ai chemat, Hazel!

De data asta i-am auzit vocea clar. O voce umană, incredibil de caldă. M-a zăpăcit complet, aşa că am tăcut. Au fost primele lui cuvinte şi ultimele pe care le-am auzit rostite de el. Apoi nu l-am mai văzut.Din noaptea aceea a dispărut pentru totdeauna. Dar ultimele minute petrecute cu Elend mi-au topit furiile, aşa cum ceara fierbinte topeşte luminările cînd sint la capătul puterilor. A întins mîinile după mine şi m-a adus aproape de piept. Toate trăsăturile lui de fiară s-au retras de pe chip, de pe trup. Acum era cald în braţele lui, era bine. Un altfel de bine. Un *bine* pe care-1 recunoşteam. Nu *foarte bine,* doar *bine.*

L-am sărutat apoi... l-am sărutat iar... l-am sărutat... Tremura sub gura mea, dar mîinile...

mîinile lui... nu m-au atins. Muream, îi voiam mîinile, mîinile care mă loviseră, aveam viaţa în palmele lui, îmi pierdeam sufletul în timp ce-1 sărutam... L-am sărutat dulce, l-am sărutat cu respiraţia mea şi el gemea, se trăgea de sub mine, venea înapoi, dar mîinile lui nu m-au atins, îmi sorbea şi el răsuflarea, mă lăsa mută, dar nu mă atingea decît cu gura... Eu îi ţineam capul, el mă privea răscolitor, o duioşie total necunoscută mi-a invadat inima, o blîndeţe pe care n-am avut-o niciodată pentru vreun om, animal sau lucru, o pricepere şi o înţelegere totală a tuturor lumilor posibile pe care le-aş putea întîlni şi imposibile pe care doar mi le-aş putea imagina.

îi mîngîiam părul recunoscătoare, îşi apropia obrajii reci de obrajii mei arşi de loviturile lui, mă respingea parcă-1 duream, parcă i-aş fi muşcat sufletul cu gura... îl lingeam pe buze, pe umeri, pe gît, pe palme şi gîndurile lui gemeau „nu, Hazel, nu aşa, ajunge, draga mea, trebuie să plec, vor cînta în curînd cocoşii", dar gura mea era surdă şi oarbă şi nu vroia să înţeleagă, nu vroia să tacă, i-aş fi lins şi sufletul dacă ar fi avut vreunul, gura mea vroia viaţa din el una cu viaţa din mine, şi-a ţipat gura mea pe buzele lui şi ţipătul s-a răspîndit în încăpere.

Apoi Elend m-a luat în sfîrşit în braţe ca pe o povară dragă şi m-a ţinut strîns, m-a ţinut foarte strîns, mi-a mîngîiat obrajii peste care mă lovise mai devreme şi n-a mai fost nevoie de gînduri. N-a mai fost nevoie de nimic.

Singurul *bine* care putea să existe. Avea o voce seducătoare Elend care se potrivea de minune cu sfîşierile de mătase ale sufletului meu. Sfîşieri ca nişte zdrenţe pe care le voi atîrna, ca pe însîn- gerate solii ale unui timp încrustat în nemurire, de stînci, de simple pietre,

de invizibilele grăunţe de nisip, o să le las să atîrne în vînt, mici jertfe căpiate de tristeţe...

întunericul îşi retrăgea ostile, umbră cu umbră... Cumva, trupul meu îşi recăpăta simţurile în dimineaţa aceea. Oasele capului se cufundau în perne, fantomele tăceau, Elend se topea şi el în braţele mele. „Hai dormi, acum e bine..." îi auzeam din nou gîndurile pînă cînd n-a mai fost nimic decît o pastă lăptoasă în care au căzut în gol regretele, amintirile şi, cred, nu sînt sigură, dar cred că şi recunoştinţa.

Să te ia naiba, Elend, eu tot în şoaptă o să te urmez în cripta pe care mi-ai construit-o şi ştii foarte bine că acolo vîntul doar şuieră, nu mîngîie obrajii copiilor născuţi prea tîrziu. Sîntem nişte siluete în ceaţă, care bîntuie prin propriul Tartar. Atît. Şi niciodată n-am fost nimic mai mult decît asta. Ce frumos este să te sacrifici pentru alţii, nu-i aşa, Elend? Halal diavol...

Acum e muşuroi de furnici în mine, un cuib de remuşcări, peste care, ca pana corbului, fîlfîie amintirea morţii. O aştept. Se apropie hoţeşte, încălţată ¡11 pîslari moi, dar cu ochii însetaţi de sînge. Se apropie mută, desprinsă parcă din ceaţa de noiembrie.

Elend mi-a promis că va fi acolo. însă Elend promite des şi degeaba. Aşa sînt toţi diavolii. Nişte neserioşi..

.Carnaval pe Dacia

Nimeni nu a atins dintr-odată adîncurile josniciei
Juvenal, Satirae

S-a spus de multe ori că sint o femeie geloasă. Nimic mai fals. *„îmiplace să cred asta despre tine, că eşti geloasă, ca să mă simt bine cu E-ul meu masculin"*, a recunoscut o dată cineva.

E-urile masculine se înşală, le face bine să braveze ca să aibă ce povesti la bătrineţe, cînd îşi vor ţine pe genunchi nepoţii şi-şi vor deşerta înţelepciunea în urechile lor, dar tot cu ochii după fetişcane. îşi vor dispreţui băbuţele care le-au stat alături toată viaţa, acceptîndu-i aşa, în mizeria lor umană, da, sărmana condiţie a bărbatului, care a ales să iubească o singură femeie, făcînd-o să se simtă de rahat cu neîncrederea lui, dar şi cu sexul străin pe apucate, pe furate, pe furişate, pe ejaculate, pe ascunsa sau pe îndelete. Nu, ei nu visează la amante fierbinţi... doar le caută în fiecare femeie pe care o întîlnesc, mai puţin în cele îngrozitor de urîte sau penibil de grase. De unde ştiu? Ştiu şi basta.

Ispita irealităţii, dezamăgirile realităţii...

Se spune că sînt o femeie geloasă. Nimic mai fals.

Doar întind capcane. Şi sînt atît de diabolică şi constantă în asta, încît aduc în braţele bărbaţilor mei femei de toate felurile ca să aibă de unde alege. Le presar înaintea lor ca alte iubite petale de trandafiri pe paturile conjugale. Anumitor bărbaţi le sclipesc ochii de bucurie, crezînd că sînt o tipă mişto şi că nu mă deranjează lucirile astea abjecte, îmi place să văd asta. Atîtea miresme, atîtea forme, atîtea culori. E sănătos să văd asta. Şi nu o fac dintr-un masochism, ci ca să triez, la rîndul meu, prin măruntele lor alegeri şi lipse de loialitate faţă de mine, această darnică şi mereu neobosită şi generoasă fiinţă, ha!, cu o radicalitate feroce, gesturile mari de cuvinte fără sens. Testul. Selecţia. Sarea şi piperul.

Sigur că da, trădătoarea sînt eu pentru că n-am avut nimic împotrivă atunci cînd am aruncat în braţele lor acele ispite, simple instrumente de măsurat ale mărginirilor cuiva, şi după ce-am văzut tot ce era nevoie de văzut, am întors spatele. N-am avut nevoie de explicaţii. Mi s-a părut întotdeauna umilitor să aud un bărbat cum se explică. Dezamăgitor sau nu, e o stare care întotdeauna, dar întotdeauna!, trece.

Lola locuia la ultimul etaj, într-un bloc de pe Bulevardul Dacia, într-o mansardă absolut senzaţională. Spaţioasă cît să încapă redacţia unui cotidian, cu tot cu departamentul tehnic. Dar partea cea mai frumoasă după care ne dădeam în vînt cu toţii era acoperişul mansardei. în fiecare noapte ne căţăram cu tot arsenalul după noi. Chitări, băuturi, poveşti şi ţigări. Pături groase pentru răcoarea dimineţii şi chef de discuţii. Lola era senzaţională. Inteligentă, spontană, miserupistă, troscangioaică celebră, melodramatică, histrionică, mitomană,

generoasă şi cu viaţa făcută praf şi pulbere. Avea cele mai mari şanse ca într-o criză de luciditate sau de personalitate să se arunce de pe acoperişul ei de unde se zărea Piaţa Romană.

Lola a dat în perioada aceea nişte chefuri de pomină, pînă cînd a gonit-o proprietarul mansardei în care locuia din pricina plîngerilor unor vecini ce n-au mai suportat nici muzica, nici acel du-te-vino de tineri de pe scări. Chiar dacă tinerii aceia erau de-a dreptul inofensivi.

Fiecare petrecere de-a Lolei avea cîţiva oaspeţi obişnuiţi, cărora le plăceau socializările de acest gen, dar nu voiau să-şi pună casa la dispoziţie. De obicei erau tineri între două slujbe, între două iubiri, între două neîmpliniri, loviţi de diverse suferinţe. Mai apăreau cîteva figuri noi, care, dacă se acordau la regulile gazdei erau bineveniţi şi altădată.

De data asta, la cheful Lolei apăruse un bărbat de vreo 40 de ani, aterizat pe-acolo dintr-o întîm- plare oarecare, fix pe podeaua bine lustruită din mansarda cu pricina. Fusese racolat pe messenger de cineva care, în ultimul moment anunţase că nu mai poate veni si, ca să nu se supere Lola, îl trimisese la înaintare pe individ. Paul îl chema. „Aveţi grijă de el, suferă!" ne avertizase amicul nostru comun.

Era o- seară de coctailuri, cu certe prelungiri pînă spre dimineaţă. Luminările se descentrau vizibil lăsînd dîre groase pe sticJele-suport improvizate de Lola. Şi ăsta, Paul suferindul, ca să se simtă relaxat într-un grup de necunoscuţi, oameni cu un deceniu mai tineri decît el, sau poate chiar mai mult, abera într-un limbaj elevat despre nişte construcţii arhitectonice, despre străzile Bucu- reştiului şi biserici încă în

construcţie. Făcea pe deşteptul. Nu prea conta în peisaj, dar nici nu puteam să-i ignorăm prezenţă.

Mă luase căscatul. Mă plictiseam îngrozitor. Cu două seri înainte de toate astea, cineva mă acuzase că de fapt îmi făceau plăcere chefurile astea. Bine, nu înţeleg de ce trebuia să stau în casă şi să-mi rod unghiile sau să inventez probleme de matematică, sau mai grav, să sufăr după foştii mei iubiţi, care probabil, la ora aceea, mă şi uitaseră deja, în goana după alte femei, şi să nu beau un coctail încercînd să mă îmbăt şi să scap de luciditate. Pe de altă parte, ce să zic, era o plăcere incomensurabilă, întocmai ca aceea dintr-un tub catodic, unde te pierzi din vedere printre străini fazi, puşi pe băute, cu vieţile lor făcute praf, cu un dobitoc îndrăgostit lulea de mine, care nu mă mai slăbea din ochi de drag, cu alţi doi imbecili rămaşi în urmă, de încă-mi trepidau prin urechi zdrăngănitul declaraţiilor lor de dragoste, numai că unul dintre ei văzîndu-se cu sacii în căruţă, se cărase spre alte orizonturi, iar altul dracu mai ştie cu ce alte distruse se conversa pe net, cu Lola beată mangă, lingînd tricourile tuturor bărbaţilor din propria-i mansardă, unu venit de la nu mai ştiu ce spital cu dializele în vene, drept pentru care, neţinînd minte cum îl cheamă, i-am zis simplu Dializă, o altă puştoaică strivită de greutatea importanţei ei zăcea şi ea pe podea, un fioros găzdoi, actualul iubit al Lolei, pe cale să spargă toate mutrele astea, un suedez care s-a dovedit a fi pînă la finalul chefului iranian sadea, un cîntăreţ dintr-o formaţie cu nume imposibil de reţinut pe cale să-şi vîndă staţia ca să o pună şi el de un chef în altă săptămînă, o doctoriţă de 37 de ani, care din lene n-a profesat niciodată, Baraka pe care l-am luat drept companie să am şi eu cu

cine rîde şi... eu, rătăcită printre toate persoanele astea, bînd din coctailurile alea, cu moartea în suflet şi urmărind cum se scurge noaptea printre gîndurile mele ca păcura în iad. Sau printre vise. Ce mai conta?

Baraka îi studia pe toţi cu simpatică evlavie şi se distra de tertipurile mele de a scăpa de individul cel îndrăgostit. Am uitat cum îl chema, deşi mi se pare că nu era îndrăgostit ăla degeaba de mine. Ii dădusem niscaiva speranţe pe la vreun chef trecut, ba ne-o şi trăsesem, numai că vrînd să-şi lase o cămaşă prin dulapurile mele de-acasă îi dădusem flit. N-aveam chef de complicaţii. Fusese doar la îndemînă şi dacă ar fi înţeles asta ar fi fost foarte bine, dar nu, el voia să-mi facă mîncare şi să mă ţină de mînă în public. Aşa că eram nevoită să mă port rece şi să-1 prezint pe bunul meu amic Baraka drept iubitul meu.

— Cum adică iubitul tău? se minună îndrăgostitul. Nu mi-ai spus că ai un iubit.

-— Ah, trebuia?! Credeam că nu vor fi probleme.

— M-ai folosit adică? se uita fix în ochii mei oarecum ameninţător, oarecum rugător. Ca-n basmele cu împăraţi, cu un ochi mă ruga, iar cu altul mă ameninţa.

— Da, i-am zis scurt. Ce atîta să ne mai ascundem după deget...

— Eşti chiar ticăloasă... se încruntă el.

— Poartă-te civilizat, omule. Nu te-ai simţit bine?

— Ba da, dar nu-i vorba despre asta, mă trase el de mină, căci dădeam semne că vreau să mă ridic de pe canapea şi să schimb încăperea, poate chiar întreaga onorată adunare pentru un

pahar de linişte, pentru un somn bun sau măcar pentru o ameţeală pe cinste.

— Dar despre ce este vorba? Ce, credeai că m-ai cucerit atît de repede? m-am răţoit la el şi mi-am smuls mîna.

M-am depărtat de Îndrăgostit fără să-mi pese — cred că pentru prima dată în viaţa mea — de sentimentele cuiva, de orgoliul masculin sau de faptul că l-aş putea lăsa frustrat pe veci. M-am aşezat în braţele lui Baraka şi i-am spus:

— Fă-te şi tu că mă iubeşti...

— Adică ce trebuie să fac mai precis? m-a întrebat total nedumerit amicul meu.

— Păi, diverse chestii, dracu ştie... Mîngîie-mi părul şi şuşoteşte-mi la ureche ca şi cum mi-ai spune ceva. Sau uită-te la el ca şi cum te-ar fi muşcat un cîine...

— Poate mă cafteşte, şi-a turnat el vin în pahar. Pentru ce t.re' să jucăm comedia asta? Mai dă-1 încolo dacă e nebun...

— Mda, ai dreptate, de fapt... şi-am sărit din braţele lui. Nu stăteam prea confortabil. Oasele lui îmi mototoliseră fusta. Apoi l-am rugat pe suedezul-iranian să-mi prepare şi mie un coctail, părea singurul care se pricepea la asta.

Si deodată, nu mai ştiu cum, după miezul nopţii, li s-a deschis apetitul de a vorbi despre dragoste, delicios subiect, niciodată epuizabil, savuros pentru urechile mele, dar mai ales pentru credinţele mele înrădăcinate de-a lungul timpului studiind, disecînd, gustînd din plin acest fenomen. Toată lumea dorea să vorbească despre dragoste, nimeni nu ştia nici ce înseamnă, nici cu ce se mănîncă.

La coafor femeile vorbeau despre dragoste, la bibliotecă se cereau cărţi de dragoste, cele mai mari vînzări le aveau romanele de dragoste pre-

sărate cu mult sex şi în fiecare an, de Crăciun, rulau la televiziuni aceleaşi filme de dragoste. Lumea întreagă era înnebunită după dragoste, se investeau sume colosale în căutarea ei, dar dacă întrebai pe unul singur dacă iubeşte sau a iubit vreodată, nimeni nu recunoştea. Apăreau umbre pe chip din senin sau era de-ajuns o pufnitură dispreţuitoare ca să-ţi dai seama că a trecut peste suferinţă şi că ar face orice altceva mai degrabă decît să iubească din nou. Majoritatea era însă fidelă suferinţei şi sechelelor lăsate de ceilalţi, singura lor cunoaştere despre iubire venea din ceea ce păţiseră din pricina partenerului lor. Acest partener ba nu-i iubise, ba nu fusese alături la rău, ba profitase de ei, ba îi înşelase, ba îi minţise, ba îi trădase, ba făcuse sex cu prietenul sau prietena, acest partener nu avusese grijă de sentimentele celuilalt, era de vină pentru tot, de căderea lor în nefericire şi de faptul că nu se mai puteau concentra să facă ceva bun cu viaţa lor. Noroc că se deşteptaseră toţi între timp şi se despărţiseră. Şi pentru că fuseseră nevoiţi să ia decizia asta acum urau, dispreţuiau sau erau îndreptăţiţi să cadă cîteva luni într-o lentoare a feelingurilor presărată cu scurte puseuri de rebeliune, în care *celălalt,* ***marele absent,*** devenea ţapul ispăşitor. Dar adevărul era că dacă uşa casei lor s-ar fi deschis într-o seară şi *celălalt* ar fi năvălit din nou peste ei toată ura, tot dispreţul, toată durerea s-ar fi topit ca fulgii de nea într-un cuptor prea încins. Numai că de obicei *celălalt* nu se mai întorcea înapoi fiindcă deja se consumase şi ce nu ar fi trebuit să se consume. Călcaseră atît de grav unul pe capul celuilalt, îşi zdrobiseră atît de crud inimile încît uşa rămînea închisă.

Niciuna dintre stafiile alea de oameni nu era îndreptăţită să vorbească despre iubire, luaţi rînd pe rînd, unul cîte unul, erau toţi nişte umbre chitinoase, supte de vlagă şi de sînge. Poate doar Lola. Numai că ea nu avea s-o facă. Mai degrabă şi-ar fi băut minţile.

Şi cînd toată lumea se plictiseşte de jocurile stupide gen mima de la un chef, cînd toată arhitectura Bucureştiului este pusă la punct, cînd cunoştinţele oricui despre viaţă pot fi rezumate în două coli A4 şi cînd mai este băutură din belşug, ei da, ce poate fi mai potrivit decît să derapăm uşor în incongruenţe sentimentale? începeam să mă înfurii. Din senin. Cum se întîmpla de obicei. Pînă atunci stătusem în banca mea, mă rog, pe porţiunea mea de podea, căci Lola nu avea scaune.

Paul ne mărturisise, cu cîteva ore mai devreme, că taman în seara aceea, ca să vezi, norocosul naibii, se întîmplase să fie părăsit de iubita lui cu care trăise zece ani alături, pentru un altul mai tînăr. Şi din explicaţiile alea arhitectonice o dăduse în diverse lacrimozităţi, făcînd pe victima pe ruinele amorului său. Mă mînca un pui de zeflemea.

— Dă-o încolo de vacă! a încercat să-1 aline suedezul-iranian. Bea din coctailul ăsta...

Cuvintele astea m-au revoltat. Mai exact, mi-a sărit muştarul. După toate probabilităţile, unei femei care pleacă după zece ani de convieţuire cu cineva ori îi lipseşte ceva esenţial, ori are parte de prea multe idioţenii, îi trebuie curaj ca să-şi părăsească ibovnicul, bine, nu prea avea Paul faţă de mare ibovnic, nici carismă, şi deja mă întrebam de ce n-o făcuse „vaca" aia mai demult.

— De ce-a plecat? întreb calmă, ceea ce nu prevestea nimic bun. Era o răceală în întrebarea asta şi o indiferenţă care a făcut-o pe Lola să beleasc㠄 adînc ochii către mine.

Nu mă mulţumea răspunsul „de vacă".

— Ce i-ai făcut? O femeie nu pleacă de bine, decît dacă dă de şi mai bine. Eram încălzită de paharele alea colorate, înţepăturile unui curacao amestecat cu trei picături de vodkă îmi dădeau o vervă demult uitată. Oricît aş fi de misogină trebuie să admit că instinctul de conservare al femeii în ceea ce priveşte cuibul ei este mai mare decît dorul de ducă. Chiar dacă eu fac excepţie de la regula asta, pot înţelege necesitatea căminului şi a sacrificiilor ce se impun.

Aflăm destul de repede că Paulică nu numai că o înşela constant, dar îi mai şi povestea cum stau lucrurile, dînd o incredibilă dovadă de corectitudine şi sinceritate. I-am pufnit în faţă.

— Ha!

Mi-1 închipuiam seara, în patul comun, ţinîndu-şi consoarta în braţe şi vorbindu-i domol despre plimbările sale prin parc cu alte duduiţe, colege de muncă sau femei racolate de pe site-uri matrimoniale, care nici ele nu aveau nimic împotrivă, numai pentru faptul că el încă nu făcuse pasul decisiv, nu se însurase, era liber de tot, şi nu prea, crezînd în stupizenia lui că iubita sa, după poveştile lui cu alte cucoane, va adormi liniştită.

— De ce nu?!

— Cum de ce nu?! am rîs puternic, agasant, fără să mă mai pot abţine. M-am ridicat de pe podea, mi-am netezit fusta şi m-am îndreptat către fereastră. M-am uitat pe geam. Era linişte pe străzi.

— îi povesteai adică tot? Doream să înţeleg toată tărăşenia. Cum ieşeai de la slujbă, cum beai o cafea cu altcineva, cum ţineai de mînă o altă femeie?

— Tot!

— Şi ea ce zicea?

— Nu zicea nimic. Era de acord cu asta.

— Asta s-o crezi tu! Cînd o femeie nu zice nimic, dragul meu, e semn rău. De fapt atunci înghite în sec şi deja se gîndeşte la altele. îi trec gînduri negre prin cap. Şi tu o iubeai, nu?

Paul dădu din cap că da.

— Zău?! O iubeai, dar te plimbai cu altele pe aleile umbroase. Nu, pe bune, fă-mă să înţeleg. Ce fel de iubire este asta?

Devenisem curioasă. în ce hal se mai iubea în ziua de azi? Tipul ăsta crescuse cu muzica lui Alifantis şi a lui Andrieş şi tot o luase razna.

— O iubire ca oricare alta... oftă el.

Iar eu care credeam că istoriile mele de amor fuseseră demente... Demente, da! Poate... Dar nu cretine... Nu lamentabile... măcar le încheiasam cît, încă mai exista o brumă de demnitate în ele.

— Irelevant! se trezi Baraka vorbind.

— Ce irelevant, măi? E patetic. Şi spune-mi, m-am întors din nou către Paul, crezi că femeia ta ţi-a apreciat sincerităţile astea care se derulau în parcurile capitalei? Ai?!

Nu părea să ştie unde greşise. Mă privea nedumerit. Chiar suferea, suferea tot atît de sincer pe cît de sincer îşi povestise cîndva noile cuceriri. Mi s-a făcut milă de el. De ce făceau oare unii bărbaţi asta? Credeau că vor fi mai apreciaţi ca masculi?

— Incredibil cît de idiot ai fost la faza asta, am izbucnit fără să mă mai pot stăpîni. Şi toţi m-au privit ciudat, inclusiv Baraka, care pe post de iubit era execrabil în seara aceea. Dar poate privirile alea era ciudate de la coctailuri.

Paul primi sentinţa asta cu capul plecat, cu ochii umezi. Arăta precum o căprioară rănită. Lola s-a oprit din a mai linge tricourile bărbaţilor. Ea mă ştia femeie liniştită, calculată, cine era nebuna asta, poate îi stricam cheful, nu?!

— Şi de ce atîta ve..hhhh...ementă? a reuşit Lola o întrebare coerentă.

— Ei, lasă, e bărbat în toată firea, ce naiba... Aţi înnebunit cu toţii? Nu mai ştiţi să gustaţi o critică bună sau proastă? N-aţi vrut voi să vorbiţi despre dragoste? Acum daţi înapoi? Avem un caz aici pentru emisiunea lui Mircea Radu. Să pornim de la el să vedem unde ajungem cu caravana dragostei.

— Acum îţi baţi joc de mine. Nu are sens să discutăm dacă pui problema aşa... mi-a zis Paul ofuscat.

Nu-l luam în serios. El îşi pusese sufletul pe tavă înaintea unor necunoscuţi şi acum se trezise lipit de zid.

Dializă adormise. înţeleaptă alegere. Cîntăreţul din trupa cu nume imposibil de ţinut minte fuma ţigară de la ţigară şi asculta cu atenţie.

— Vai, dar cum poţi să nu înţelegi suferinţa bietului om? m-a întrebat, oripilat, suedezul-iranian.

— Ah, superb! am continuat. Nu e minunat cum vă strîngeţi toţi distruşii în jurul altuia care cică suferă şi-n loc să-l faceţi să conştientizeze

de ce n-a mers o relaţie îi ţineţi trena ca şi cum s-ar fi răsturnat cerul pe el?

— Irelevant! a sughiţat din nou Baraka.

— Ce irelevant, măi? l-am săgetat cu privirea, dar Baraka nu m-a băgat în seamă. Chicotea. Cel mai bine ar fi, m-am adresat lui Paul, să zici mersi că în sfîrşit acum, la a doua ta tinereţe, o să rămîi fără muiere, poate în curînd o să fii şi impotent, ca să fie tacîmul complet şi n-o să-ţi mai asculte nimeni inepţiile astea, nici măcar de dragul nădragilor tăi, ceea ce ar fi un cîştig pentru omenire şi mai ales pentru partea muierească. Să mai zici mersi că „vaca" aia, am subliniat pe „vacă", nu ţi-a dat o copită în fund cînd a plecat.

Paul se micşorase, nu mai zicea nimic. Nu era în regulă chestia asta. Aş fi vrut să mă înfrunte. Să-mi spună că mă înşel. A făcut-o în schimb suedezul-iranian.

-— Hei, tu sărit calul!

— Eu sărit calu', da? Sînt expertă în sărit calul, domnule. Ia să vedem dacă sărit calul sau mai e loc de o tumbă. Povestea ta care e, mă rog? Pari a fi însurat. Ce cauţi aici? Ai copii? Amantă? Una, două? Cîte ai?

Nu aşteptam să-mi răspundă, nu mă interesau răspunsurile lui, dar veneau repede, ca la carte, avea lecţia învăţată pe de rost ca şi cum dacă nu mi-ar fi răspuns l-aş fi pus la zid şi pe el.

Da, avusese o nevastă. Şi da, avea doi copii. îi lăsase în Iran. în România făcea afaceri. Acum, avînd bani, umbla după fetişcane. Pe una chiar o iubea. Cu alta doar se distra. Aste era pe scurt povestea. Tipic. De ce naiba şi-au pierdut oamenii imprevizibilitatea? Şi cînd? Suedezul-iranian a aberat ceva despre nevastă-sa care nu

1-a apreciat nici aia, uitînd firesc că simplul fapt că i-a turnat doi copii, de care acum are singură grijă, era deja o apreciere mai mare decît ar fi avut el nevoie, decît ar fi meritat date fiind condiţiile. Era geloasă, cică. Uuuu... geloasă. Ce tare era şi iranianul ăsta-suedez, nu conta că el îi dădea în fiecare zi motive. Mai vroia să fie şi apreciat pentru ele. Cum se ajunsese aici? împărţi cîţiva ani cu un om şi acela nu are nimic de zis despre tine, nici un cuvînt frumos, totul se rezumă la gelozie?

Am început, de dragul licorurilor mele din pahar, un speech însufleţit care i-a lăsat pe toţi laţi pe podea, am vorbit timp de vreo două ore n-am acum nici cea mai vagă idee ce mă apucase, îmi simţeam ochii în flăcări, nodul ăla din gît trebuia să-1 scuip cumva, animată fiind de însăşi lamentabila adunare care venise, chipurile, să se simtă bine, să uite cît de jalnic trăieşte în viaţa de zi cu zi. Nu eram mai brează decît ei. Dar nu voiam să uit nimic.

Nici seara aceea imperfectă care sfîrîia lent printre luminări, nici feţele acelea din ce în ce mai mohorîte, toţi oamenii aceia care zăceau ca nişte mogîldeţe amare, agăţîndu-se de paharele lor, nici melancolia micilor mele necazuri. Ştiu perfect cum bătea vîntul în noaptea aceea de octombrie, aud şi acum în timpane melodia cu Che Guevara, ca un fond care-mi acompania vorbele, ochii mei ca nişte piroane care alergau, acuzator, de la unul la altul, trezirea din beţie a Lolei, descleştarea fălcilor mele şi ca un leitmotiv „irelevantul" lui Baraka în combinaţie cu sforăitul lui Dializă.

Mi-am amintit atunci de toate trădările mele şi felul în care am plecat din viaţa unora sau

altora, după ce mi-au fost intoxicate urechile de astfel de minciuni, de ascunzişuri, de false sinceritǎţi, de transparente ipocrizii, de felul cum mi s-a împietrit inima după ce de fiecare dată am dat cheia, pînă şi felul în care aceasta trebuie răsucită în broasca sufletului, după ce am explicat şi m-am explicat, şi iar trecînd cu vederea am uitat, dar cel de lîngă mine, la vremea respectivă, scăpînd aşa de ieftin şi-a zis că e bine să mai întindă puţin coarda, că doar corzile sufletului, ce atîta şmecherie, sînt rezistente la cald şi la frig, la iubire ca şi la ură, se pot contracta şi dilata la nesfîrşit fără să se rupă, sînt rezistente la furtună, ploaie, vînt, la excremente şi injurii, la nu eşti ce-mi trebuie, dar eşti cea mai minunată, la laşi de dorit ca femeie şi ca om, dar nu pot trăi fără tine, la cruzimea cu care au fost aruncate cuvintele şi pe urmă blocajul, pînă cînd am devenit carcasă chitinoasă la rîndul meu, ei şi asta nu mi-a mai convenit, cerindu-mi dreptul la iubire. La linişte. La siguranţă afectivă. La încredere. La respect.

In seara aceea m-am trezit luînd apărarea unei străine, care nu era de faţă, dar care era subiectul principal de discuţie. Un bărbat pierduse o femeie. Fix în momentul acela, în lume, o mulţime de bărbaţi pierdeau femeile de lîngă ei pentru alţii mai tineri. Şi viceversa. Nimic neobişnuit în asta. Simţeam nevoia să înţeleg de ce. îmi proiectasem atenţia asupra cazurilor de faţă, fiindcă mă deranja suferinţa lui Paul. Mă deranja că mi-o arăta, că venise la acest chef ca să uite de ea, cînd ar fi trebuit să ne scutească de prezenţa lui şi să sufere ca un cîine în colţul său, neştiut de nimeni. îşi scosese maţele iubirii

şi ni le arăta cu mîndrie. *Sufăr din dragoste. Am fost părăsit, sînt special.* Ai nu mă înnebuni...

Ei bine, puteam să înţeleg faptul că noi, oamenii, nu sîntem nişte animale monogame, că ne place flirtul, şi aruncatul cu coada ochiului, şi filajul, şi capcanele seducţiei, şi jocul de-a ţaca paca, sau de-a baba oarba, trec şi peste simplele futaiuri care au fost şi s-au dus prin adolescenţele noastre uzate, trec peste ezitări şi peste certitudini de o secundă, degrabă spulberate, pot înţelege şi asta dimpreună cu răsturnările de situaţie de orice fel, trec peste noroiul aruncat cu boltă, fără mustrări de conştiinţă, şi pe ăsta îl pot înţelege ca urmare a unui puseu de furie, să trecem şi peste jocurile orgoliilor, peste fetişcanele naive trîntite diabolic în braţele bărbaţilor, teste aruncate din teribilism care au grăbit sfîrşitul, atunci cînd acesta devenise deja previzibil, teribilism tot din dorinţa de a vedea dacă se va merge totuşi mai departe şi dacă da, oare inima ta cit poate rezista? Dar nu înţelegeam de ce trebuia să pun mîna pe umărul cuiva şi să spun: e ok asta!

Nu, nu era ok. Iubirea nu are nevoie de teste, nici de sinceităţi de genul: draga mea, azi m-am plimbat cu altă femeie... Cînd cineva iubeşte şi i se răspunde la fel nu mai este nevoie de nici un afurisit de test, de nici o blestemată de plimbare pe sub tei cu o terţă persoană. Cînd sînt doi timpul nu face altceva decît să încremenească în iubire. Aşa trebuie să fie. E singura convingere pe care o am. De alte lucruri nu sînt sigură. Şi chiar dacă nu am întîlnit iubirea *aceea,* sînt absolut convinsă că ea există. Este singurul meu crez. Altfel nu accept. Altfel nu are sens.

Mi-am mai amintit de o seară în care un fost iubit de-al meu a rămas la o terasă cu o femeie

amorţită în 8 ani de trai domestic cu acelaşi bărbat. Ea îmi făcuse cîteva confidenţe, dar după vreo două nu mă mai pasionase să le aflu şi pe celelalte. O femeie pe care o consumasem din două discuţii. Gagica se şi ridicase la rangul de prietenă, crezînd fals că dacă bagi pe cineva în seamă şi-i asculţi inepţiile, trebuie să-i suporţi la nesfîrşit compania.

La a treia întîlnire participase şi ex-ul meu. Au rămas ca să bea o bere în plus. Eu eram obosită. Nu mai aveam chef de ei, nici de discuţiile lor despre nimic. Am insistat ca el să rămînă, am simţit că şi-ar dori asta, şi mă împingea demonul certitudinii să văd dacă totuşi va face greşeala să rămînă.

Ştiu cum mi-au sunat paşii pe străzi în noaptea aceea cînd am pornit-o agale spre casă, ca nişte pîslari muiaţi în saramura unor poveşti distruse din neatenţie, puse la păstrat în borcanele resentimentelor. Apoi clink! s-a închis uşa garsonierei în urma mea, în timpid acesta ei mai lingeau o bere, apoi alta, în cinstea-mi de fată de treabă, o adevărăciune de iubită şi de prietenă, ce mai eram şi eu. Pentru ce??

Pentru că, am aflat mai tîrziu, aia simţea nevoia să-şi deschidă băierele sufletului de femeie zgirmată de călduri, povestind, tot din teribilism, cum se masturbează ea cu o banană nedecojită, dar, fiindcă avea imaginaţie, o îmbrăca frumos cu un prezervativ ca nu cumva să-şi rănească uterul, vaginul, ovarele, lindicul, clitorisul şi ce mai era pe acolo. Un mic apropo pe faţă că, de fapt, s-ar fi dorit futută fără metehne şi cu dedicaţie, şi hai să mai lingem o bere, în caz de ceva probabilităţi şi de combinaţii luate cîte „n" în cinstea sexului fără regrete. Şi fără viitor.

Pentru tîmpenia asta alesese iubitul meu compania altei femei?

Atunci, întinsă în pat, pe burtă, mi-am zis, gata, băiete, de azi sînt liberă de tine. Intr-un anumit fel, mă cunoştea, el era sigur că nu-mi convine situaţia, dar nu i-a păsat, împins şi el de demonul cunoaşterii altei femei, extazul noutăţii, cum să nu?, ca să-mi scoată după aceea ochii, două luni mai tîrziu, că de ce m-am îndrăgostit de altcineva. Păi, ştiu eu de ce? De vacă poate? Că numai eu ştiu cum s-a scurs noaptea aceea, în prelungirea altora, atît de asemănătoare, dar nu ştiu de ce naiba numai pe aceea o am încremenită în memorie. Vasopresina îmi joacă feste cu celelalte.

Şi cretinii ăştia, pe care-i controlam cu cuvintele mele spumoase, îndrăzneau să-mi vorbească de formele libere ale amorului. Şi asta în timp ce, în partea cealaltă a mansardei, în pod mai exact, într-o debara întunecoasă, individul care făcea dializă de ne era milă de el, pe dată se înzdrăvenise după puiul lui de somn şi chinuia pe întuneric o curvă cumpărată de la şosea, cu un milion ora, dar pentru că nu-1 ţinuseră puterile decît vreo 20 de minute, a venit pe la finalul speechului meu, să ceară un şerveţel ca să şteargă urmele şi care mai vroia, că au mai rămas 40 de minute nefolosite şi e păcat de bani, faza la care, probabil pătrunşi toţi de acuzele mele, nimeni n-a îndrăznit, deşi suedezul-iranian ar cam fi vrut.

Lola în schimb a devenit dintr-o dată fiară:

— Pînă aici! a răcnit ea. Ce caută tîrfa asta în podul meu şi cine, cînd a adus-o? Dispari cu ea de-aici şi cu dializa ta cu tot.

— Te iubesc! a răcnit îndrăgostitul meu, beat pulbere de supărare, trîntind paharul pe măsuţa de cafea.

— Şi ce vrei, mă, să-ţi fac? Lasă că şi eu iubesc pe altcineva şi nu mai fac atîta caz.

— N-ai inimă, nenorocito! N-ai pic de inimă...

— N-am. Dormi acolo... Pînă mîine îţi trece...

— Irelevant! a dat pe gît Baraka al patrulea pahar de vin.

A fost momentul în care Paulică s-a suit pe acoperiş, cu toţi cei 40 de ani ai săi, cu gînd să se arunce pe caldarîm că n-are pentru ce să mai trăiască. L-am urmat curioşi. Baraka se tăvălea pe podea cît era de lung, dar s-a ridicat şi el alene urcînd apoi scara după noi. A fost cel care a închis chepengul care dădea pe acoperiş şi s-a aşezat pe el.

— Mamăăă, ce de fum prin oraş...

Paul îşi dăduse brusc seama că era un bou, taman atunci, spre dimineaţă, cînd ceaţa îşi făcea cărarea spumoasă pe străduţe.

— N-ai tupeu! i-am rîs în faţă.

Vreo doi îl ţineau de braţe, Paul se zbătea frenetic, orgasmic, răcnea pe acoperiş ca o mîţă înfier- bîntată, ce mai, delirium tremens, şi eu rîdeam:

— N-ai tupeu, mă cretinule!

— Băi, Hazelo, nu-i mai da idei!, mă trăgea de mînecă Lola, deşi dacă ar fi fost sinceră în momentul acela, că tot eram la capitolul mari sinceităţi, sinuciderea ăluia la cheful ei i-ar fi făcut o maaare plăcere, s-ar fi vorbit despre asta luni în şir, doamne, să vă povestesc, îi şi vedeam ochii în flăcări, ăla s-a aruncat în gol de pe acoperişul meu, de la cheful meu, nu ştiu ce naiba a aberat Hazela că eram prea beată să

procesez, de 1-a făcut pe Paul să ia calea aerului, dar pe de altă parte, stătea cumva în cumpănă, iar faptul că ar fi putut fi dată afară din mansarda cu pod şi acoperiş a cîntărit mai greu. Ar fi trebuit s-o ia de la capăt cu căutatul unei locuinţe şi cerşitul ajutorului financiar de pe la un prieten sau altul. De Paulică, să fim serioşi, nu-i păsa nici cît negru sub unghie.

— Ce idei? mi-am înmuiat eu vocea la urechea ei. Asta ar fi singura idee sclipitoare care i-ar trece prin scăfîrlia aia bleagă, dar nu o va duce pînă la capăt. O să intre mîine pe sentimente.ro sau pe nişte site-uri de-astea cu flirturi şi o să-i treacă, fii senină, de-aia îmi permit să zbier acum la el.

— Hai mă, da' lăsa-ţi-1 să se arunce!

Ceilalţi abia de-1 mai ţineau. Apoi iar am înmuiat vocea.

— Nu-mi pasă, mă... Orice s-ar întîmpla acum, într-o zi tot voi scrie despre noaptea asta. Mă chiar inspiră tembelul ăsta! La mine, deocamdată totul se reduce la atît. Restul, uită-te şi tu ce se întîmplă acum, şi Lola şi-a răsucit privirea pe terasamentul acoperişului, care pînă atunci ne suportase atît de liniştit discuţiile şi cîntările la chitară, apoi şi-a întors-o iar către mine derutată. Uite şi tu ce scene penibile şi geniale în acelaşi timp, mă simt ca într-un film de-al lui Kusturica. Sigur că mi-ar plăcea să-i aud ăstuia pocnind trupul pe trotuar, întocmai ca o castană coaptă, să simt cum îi crapă ţeasta, poc!, uite ce ţeastă mare are, îţi dai seama cum s-ar auzi, poc! bum! şi sigur că asta ar schimba cu totul situaţia, m-aş trezi brusc şi aş avea mustrări de conştiinţă toată viaţa că l-am împins pe nenorocit aproape de margine, e ca şi cum l-

am împins eu, nu? Să fim serioase, nu sînt chiar atît de minunată... Ceva ceva s-a rupt însă în fiinţa lui, ceva din ce-am spus 1-a atins, dracu ştie ce, poate am avut dreptate, poate e doar beat, la naiba, poate mi-ar îngheţa sîngele în vene, sau poate aş începe să rid isteric, sau să mă enervez, poate doar aş privi cu răceală la cadavrul lui Paulică înmuiat în propria lui băltoacă de sînge, l-aş privi de-aici, de sus, şi aş înregistra pe retină imaginea, ştiu cît de admirabil mă port în astfel de situaţii, dar... sînt absolut sigură că n-o va face, cum sînt absolut sigură că n-a iubit-o pe aia, dar îl doare acum că 1-a părăsit, probabil fix chestia asta 1-a lovit în moalele capului, nu se aştepta ca tocmai femeia lui, perna lui de noapte, să plece cu altul.

Hai că eşti nebună de legat...

.— E atît de zevzec, am continuat nestingherită, încît nici măcar n-a văzut, n-a simţit cînd a început iubirea ăleia pentru altul, a fost atît de sigur că el era *the one,* încît şi-a permis orice, iar acum i s-a luat exact asta din viaţă. Asta îl deranjează, că nu mai are cu cine şi pe cine să-şi permită ne- simţirile, pardon, sinceritățile alea. Dar dacă era o chestie reală, sinceră, n-ar fi venit în noaptea asta aici să-şi boscorodească femeia, cu care totuşi a împărţit zece ani. De fapt, asta m-a enervat. Trebuia să stea în banca lui şi să sufere pînă-i crăpa inima, să-şi înghită amarul de unul singur, nu să răcnească acum pe un acoperiş că nu mai are pe cine fute... Dă-1 dracu, alt idiot, i-am spus Lolei care mă privea stupefiată.

Am stins ţigara, am băut restul amestecăturii din pahar şi-am coborît, în bucătărie să mă încălzesc. îmi făcusem damblaua, mă simţeam istovită şi îmi îngheţaseră picioarele pe acoperişul ăla, ceaţa oraşului îmi intrase parcă în suflet, în creieri, ca o morfină mă chema la somn, doream căldura culcuşului meu. Să mă aşez din nou pe burtă, în pat şi să uit. Sau să încerc să uit. L-am rugat pe Baraka să mă conducă acasă.

Bineînţeles că Paulică n-a avut tupeu. Capitala s-a mai salvat astfel de o dramă. Lola iar a avut un chef de pomină care a intrat în istoria petrecerilor ei. S-a vorbit despre asta timp de cîteva săptămîni, pînă la următorul.

Eu am luat-o cu Baraka pe jos din Dacia pînă la stadionul Ciuleşti. Mă agăţasem de paltonul lui şi nu mai spuneam nimic. Am ajuns acasă şi am

făcut o cafea puternică. Am mai stat de vorbă cu amicul meu în bucătărie. Era cald şi bine şi printre obiectele familiare începeam să-mi revin. Am aprins televizorul. începea o nouă zi, aceleaşi ştiri.

M-am înfipt într-un somn adînc după plecarea lui Baraka şi apoi, la trezire, am început să aberez proză erotică pentru o revistă de muieri, în timp ce vecinii de la 7 aveau o dispută aprigă în legătură
cu apometrele. Distracţia unui om singur.

*****

Se spune despre mine că sînt o femeie geloasă. Nimic mai fals. Dar... dacă las impresia asta este ca să mă salvez de greşeli mari, sau prea tardive ca să mai pot repara ceva. Teste picate cu brio. Şi zîmbetul meu peste toate astea. Nu vreau să-mi irosesc zece ani iubind un cretin care să-mi strige numele pe acoperişuri străine, dupa ce dispar din viaţa lui, presupunînd că-mi găsesc fericirea în braţele altcuiva.

Fericirea. Liniştea. încrederea. Siguranţa afectivă. Certitudinea. Pămîntul. Stîlpul. Reazemul. Bărbatul. *The One.* Adică nimic palpabil.

Ispita irealităţii, dezamăgirile realităţii.Sex cu un ex

Pînă şi ruinele au pierit...
proverb latin

Apoi intr-o zi a apărut. Era aceeaşi uşă, încă n-o schimbasem. Lemnul, putrezit pe-atunci de la atîtea bătăi la care nu răspunsesem, aproape că se dezintegra. Era ziua mea de naştere, la mulţi ani, Hazel, îmi trimisese un sms scurt, bla bla, fără prea mari patetisme, dar îndeajuns încît să mă impresioneze.

Pentru că era o perioadă foarte bună în viaţa mea i-am răspuns, uitînd că într-o noapte mă trezisem plîngînd în braţele lui. Nu mai ştiu ce visasem, dar el se răsucise în somn, simţindu-mi necazurile, temerile şi mă ţinuse strîns la pieptul lui, ca în vremurile bune ale iubirii noastre. îmi dorisem atunci ca lucrurile să fi stat altfel, nu ştiu cum, dar altfel, fiindcă atunci nu erau nici pe departe atît de frumoase, sau atît de bune. Erau zile cînd îl surprindeam cotrobăind prin agendele mele de lucru, fără să apuce să citească mare lucru, dar gestul acesta în sine, cotrobăitul după

dovezi de înşelătorie mă supăra mai mult decît o mie de indiferenţe adunate toate într-o zi.

Întîmplările mele cu el erau aceleaşi, nici măcar nu erau întîmplări, o rutină caldă, sau mai degrabă căliie, făceam de mîncare, îl aşteptam să se întoarcă de la muncă, îi vorbeam despre nimicuri, uneori ne culcam împreună, mai bine sau mai prost, îl tratam ca pe bărbatul meu, dar mă gîn- deam deja la altcineva, sau la un altul, aşa cum se întîmpla de fiecare dată cînd simţeam că dragostea se duce şi nimeni nu face nimic să oprească degringolada.

Mi le aduc aminte pe toate acum. Sau doar o parte. Am uitat certurile şi cuvintele aruncate. După nouă luni de despărţire, cînd altele devin importante, cînd toate trec, sau măcar pentru cîteva clipe ai senzaţia că nu ţi se poate întîmpla nimic, fiindcă între timp ai găsit altceva mai solid, vrei să probezi asta şi cum altfel decît cu o înfruntare.

Aşa că i-am deschis. Aveam emoţii? Nu mai ştiu. Parcă erau ceva... Ochii mei sigur sclipeau atunci cînd i-am deschis uşa. Dar care femeie n-ar mima bucuria revederii numai ca să afle ce-a reprezentat ea pentru fostul ei amant/ iubit/chiar soţ? Şi-apoi timpul poleieşte cu o anumită aură fostele iubiri. Sau poate e de-ajuns ca într-o zi să ai poftă doar de sex. Ce mai ştiu eu ce-a fost în mintea mea atunci? Şi ce-mi mai pasă acum?

Mihai cumpărase la repezeală, dintr-o ben- zinărie, luminări, trabuce şi un vin.

La discuţii însă nu stătusem niciodată bine, comunicam doar prin certuri, iar fiindcă la ora aceea nu aveam de ce să

ne certăm, ne-am strîns în braţe, chiar acolo, în pragul uşii

.Mai întîi m-a pătruns cu limba. Fără să ezite m-a pătruns. Am lăsat imediat amîndoi în urmă un trecut abracadabrant, deşi fix în clipa cînd buzele noastre s-au unit ara sperat să se întîmple o minune, ştiu sigur asta, şi lucrurile să oprească exact acolo, iar timpul să se potolească între două răsuflări. A mea şi a lui. Simţindu-ini probabil ezitarea, s-a repezit spre mine, ca şi cum atîtea luni asta-i lipsise.

M-am desprins uşor. Nu ştiu de ce voiam să mă gîndesc dacă mai am cum să dau înapoi. Nu fusese o idee bună totuşi, îmi spuneam aprinzînd luminările.

— Ai un tirbuşon? m-a întrebat.

Nu, n-aveam, şi el ştia asta. Credea că mi-am cumpărat între timp?

După cinci minute începu să toarne vinul în pahare. Se mişca în interiorul mansardei mele ca şi cum era la el acasă. începu brusc să mă deranjeze asta. Ei bine, nu mai era la el acasă, din momentul în care hotărîse, în urma unei crize de gelozie, să plece de tot.

Luminările ardeau în jurul nostru ca un leit motiv, prelungindu-ne umbrele pe pereţi. Umbrele acelea ale unei foste iubiri deşănţate, sau prea pline de orgolii, de lupte continue de control şi putere.

Mi-a luat capul în mîini şi m-a privit aşa cum uitase să mă privească în ultimele luni cînd nu mai făceam altceva decît să ne chinuim să rămînem împreună, cînd ne priveam doar pe furiş şi doar cînd dormeam, cînd isteriile, cînd crizele dispăreau în somn. Acolo unde începeau

liniştile sau tristeţile. Trecuse atîta timp de cînd nu mă mai privise aşa, încît acum mi se părea că am în faţă un străin. Poate îi fusese dor şi asta într-adevăr mă cam lua prin surprindere, fiindcă nu mă obişnuise să-i fie dor de mine. Mai degrabă de altele. Uneori şi de foste iubiri ale lui. Sau poate că numai de foste iubiri ţi se face dor, de cele prezente nicicînd, pe cele prezente le poţi uita, îţi dă mîna să faci asta, că altfel de ce s-ar mai numi prezente, nu?

Hazel este femeia care apreciază siguranţa cu care unele buze freamătă pe buzele ei, mereu flămînde, niciodată potolite. Dar nu numai Hazel, sînt sigură. In noaptea aceea am trimis-o pe Hazel la dezmăţ. Adevărul este că se cam săturase de vorbe.

— Iar vorbeşti despre tine ca şi cum n-ai fi de faţă?, mi-a sfredelit el gîndurile şi mi-a sărutat tîmplele. Am zîmbit, prinsă din nou de braţele lui. Am căutat să fug spre locul acela pe care mi-1 construisem cu grijă timp de cîteva luni, cînd încet, dar sigur înăuntrul meu se născuse neauzitul, nemaîntîlnitul, limba comună pe care o vorbeam cu o iubire imaginară, dar atît de reală. Ucigător era acum totul. Dacă o să cad, o să cad de sus, mîine voi răcni la stele şi la lună, ca un lup trădat.

îmi doream măcar să nu-mi dispară construcţiile. Să nu cadă zidurile. Liniştea mea. Auzeam din ce în ce mai depărtat vocea celui care nu uita niciodată să-mi spună că mă iubeşte pentru toate fleacurile pe care le făceam, sau pe care ar fi trebuit să le fac. Mai puţin în cea mai importantă zi din an. Ziua mea de naştere. Hm, poate că erau semne peste semne pe care

atunci nu le vedeam, dar acum, cînd am renunţat să-mi mai sărbătoresc ziua de naştere, le descifrez mai bine. E adevărat că a trecut ceva vreme de-atunci, cu alte zile nefaste şi nici o mare minune. Cred că în noaptea aceea am încetat să mai cred în magie. Venise vremea la o adică. împlineam 30 de ani.

Numai că atunci mi se părea că-mi trădez propria-mi fiinţă dacă cedez chemării cărnurilor, propria-mi poveste imaginară care mă ţinuse pe linia de plutire cu angoasele, refuzurile şi chemările ei din adîncuri, din dementţe comune, din planuri de ducă pe pustiuri (acestea erau ale mele), din fugi imense de sine (acestea erau ale *celuilalt,* deşi acum nu mai ştiu cine era *celălalt,* dar mereu trebuia să fie un *celălalt),* de toţi din jur (acestea erau din nou numai ale mele).

Refugiul meu. Cuibul cald. Singurătatea.

Toate s-au dus la naiba cu un sărut. Avea săruturi periculoase. Il învăţase cum să lingă, să sugă şi să plescăie o spanioloaică, ori dacă nici asta nu ştia meserie, atunci nu ştiu cine mama dracu.

Nu mai făcusem sex de vreo trei luni. Sau patru. Iar sex-messengerul nu era deloc o alternativă pentru mine, cum era pentru altele, o dată de plictiseală trecusem drept bărbat pe un site devastat de disperare şi făcusem o femeie să se îndrăgostească de mine, după vreo patru discuţii cu ea, de mila mailurilor extaziate pe care mi le trimitea, am recunoscut că sînt femeie numai ca să mă lase în pace. Mă scotea din sărite emfaza rîn- durilor ei. Era dusă cu capul! Nici măcar nu mă distrase jocul ăsta. Femeile erau mai plictisitoare în jocurile flirtului decît

bărbaţii. Măcar ăştia din urmă recunoşteau că vor sex. Sigur mai era şi soluţia cu mortul în păpuşoi, dar pe vremea aceea, încă mai credeam că oamenilor disperaţi, dacă le explici cum stă treaba cu micile flirturi, vor înţelege. Pe naiba, nu pricep nimic, ba se mai aleg şi cu resentimente.

Pe urmă, pe lîngă asta, deşi aveam vreo patru amanţi virtuali, mi-era lene să mă întîlnesc cu ei.

Dar uite, chiar aici, alături de mine, era dorinţa. Şi aşezarea în amintire. O altă amintire care îşi cerea dreptul la iubire sau dracu ştie la ce. Degetele lui atinseseră între timp alte femei, dorite, căutate, aflate, liniştite, comune, de-o noapte, de două nopţi, de un anotimp, ba chiar dezvirginase şi o sfintă fecioară, îi promisese sau nu că o ia de nevastă, nu mă interesa nimic din toate astea în noaptea aceea. Ar fi trebuit să mă intereseze, să zic şi eu pas iubirilor avortate, fiindcă un lucru era clar, nu voiam s-o iau de la capăt cu el. N-avea decît să se întoarcă a doua zi dimineaţă la minunata lui virgină, care între timp, desigur, nu mai era virgină, dar nici prea apreciată pentru asta. Iar ce deşteaptă crede că asta îl va face pe un bărbat să-i fie fidel, eu sînt dovada că se înşeală amarnic.

Femeie care-ţi aştepţi bărbatul sau căruia probabil chiar azi îi trimiţi un semn de iubire, gîn- deşte-te că poate chiar în noaptea cînd ai simţit că-1 iubeşti mai tare, că nu e cale de întors din acest sentiment, ei bine, draga mea, chiar în noaptea aceea degetele lui au frămîntat carnea altei femei, au mîngîiat-o şi au răsucit-o, au sărutat o piele mai fierbinte ca a ta, mai

disponibilă, poate mai crudă, buzele lui te-au uitat în timp ce făceau asta, degetele alea pe care le-ai sărutat pentru că ţi se păreau atît de bune, atît de blînde, acum intrau şi ieşeau din intrîndurile şi ieşindurile altei femei.

Patima. Viaţă. Moarte. Sex. Ce cuvinte mari, nu?!

Dragoste... Ah, da, şi dragoste... Absolutul în care sînt cuprinse toate...

O clipă de nebunie. Hai lasă, nu-ţi frînge lacrimile de pomană. în noaptea aceea, femeie, nici lui, nici mie, nu ne-a păsat de tine. Am fost egoişti, dar cel puţin eu aveam tot dreptul. E bărbat, avea şi el dreptul. Eu nu te cunoşteam.

Aşa că... să trăim pentru încă o moarte. Şi alta pe urmă, tot aşa. Din moarte în moarte pînă la lîncezeala finală. Să bem pentru ţigara comună din staulul comun al sentimentelor. Să suflăm fum otrăvit şi să ne minţim că asta e viaţa. Asta e viaţa? în deplina nebunie a cărnurilor frămîntate de timp şi de degete care nu-ţi aparţin, asta o fi viaţa.

Să-ţi povestesc, draga mea, cum iar m-a pătruns cu limba. Era acaparatoare în primul rînd. Zvăpăiată. Limba lui era peste tot. Ba chiar la un moment dat mi s-a părut că prea este peste tot. Nu vreau nu vreau nu vreau nu mai vreau, aşa răcneau creierii mei, dar i-am redus la tăcere. Aici lîngă mine el era real, înţelegi?, şi nerăbdător, şi era un zvîcnet totul, era dorinţă, era dor, era fierbere. Era libertate. Şi era liber de tine, chiar dacă te voia numai pentru el. Nu era imaginaţie. Era vrere. Sau poate era doar nefutut. Ce dracu făceaţi nopţile? Vorbeaţi

despre literatură? Despre teatru? Nopţile sînt pentru altceva, asta numai unii amanţi o ştiu.

Să lăsăm asta, n-o să-ţi dau sfaturi arogante nici despre artă, nici despre sex.

Acolo pe pîntec, sub pîntec simţeam rotocoalele de dorinţă cum se nasc, pe care le uitasem, pe care mi le dorisem îngropate, şi pe care le hrăneam cu imaginaţia doar. Ştii cum este, nu-i aşa?...

Şi pe urmă, hai să-ţi spun mai departe, aşa, ca o bîrfă bună între fete, peste ani, cînd ne vom întîlni, pe urmă, draga mea, ne-am iubit dărîmind mobilele, rupîndu-ne veşmintele, ne-am iubit cu ură îngropată, în timp ce în faţa mea se căsca trădarea, în timp ce tu probabil dormeai ca un bebeluş, proaspăt despărţită de el, cînd te-a ţucat cast pe frunte, pentru că te respecta, te aprecia, doar erai numai a lui. Te pupa părinteşte şi recunoscător fiindcă nu eşti ca altele, ca mine, de exemplu, nu te dai la alţi bărbaţi, nu te joci cu sentimentele, tu iubeşti pur, ca o mimoză, ca o floare, el era grădinarul, te uda din cînd în cînd, te conducea acasă şi-ţi spunea: noapte bună, iubito!, iar tu îi răspundeai topită: noapte bună, prinţul meu! şi-i mai spuneai: te iubesc pentru că mă faci atît de fericită şi pentru că te porţi atît de frumos cu mine, sau cine ştie ce alte aiureli în care credeai cu naivitate îi mai spuneai.

Şi pe urmă, draga mea, ne-am iubit contorsionîndu-ne, ne-am iubit amuşinîndu-ne, ne-am iubit cu draci pe viaţă, căutîndu-ne printre cearşafuri, printre perne, printre scrumiere, ne-am futut privindu-ne în ochi, urmărindu-ne plăcerea, dîndu-ne pletele la o parte ca să ne vedem mai bine, în timp ce umbrele noastre se prelungeau

apocaliptic pe pereţi, se prelungeau cu mişcări lente, ne-am iubit printre umbre, noi înşine fiind umbre, tu nici măcar umbră, tu n-ai existat atunci, deşi cu cîteva ore mai devreme ţi-a spus şi el că te iubeşte, dar a omis să-ţi spună că are întîlnire cu mine, fiindcă mă cunoştea destul de bine încît să se gîndească la posibilitatea că m-aş putea răz- gîndi în ultima clipă, ei bine, nu m-am răzgîndit şi cîteva ore mai tîrziu, am îngropat securi, foarte adînc le-am îngropat, pe marginea patului, în mijlocul patului, mototolind cearşafurile, fără mustrări de conştiinţă le-am îngropat, fără planuri în comun, ne-am iubit de dragul nostru şi de dragul cafelei cu scorţişoară de a doua zi dimineaţă, făceam cea mai bună cafea pe vremea cînd şi pe mine mă iubea, şi de-aia ne-am iubit, şi de dragul unor puncte de suspensie, şi de dragul împlinirii, şi cu riscul dezamăgirii ne-am iubit.

Şi din cînd în cînd ne-am iubit lent, dansînd unul într-altul, mîngîind lunile care au trecut peste noi, fără să ştim unul de altul, fără să mai vrem să ştim unul de altul, ne-am iubit descoperind din nou de ce am început să ne iubim cîndva prin metrouri, prin paturi străine, prin birourile în care am muncit şi în care ne-am hîrjonit după plecarea celorlalţi, sau w-endurile cînd eram pe baricade şi toţi credeau că sîntem singurii profesionişti, loiali birourilor pe care le pîngăream fără scrupule, sau prin parcuri, cînd ne iubeam doar plimbîn- du-ne de mînă, cînd era o zi a mea cu farmec şi pedepse, şi o zi a lui cu farmec şi iar pedepse, şi iar ziua mea şi iar ziua lui, una da, una nu, şi apoi au fost numai pedepse, mereu pedepse că ne iubeam, pînă

cînd am uitat ce înseamnă să ne iubim. Şi doar ne-am pedepsit.

Voi v-aţi iubiţi aşa? Posibil nu. Ce ştii tu despre iubire? Ai tras atît de virginitatea ta pînă cînd ţi-a devenit drapel de fluturat în faţa prinţului care şi-o trage acum cu alta. Sigur că te respectă. Fu- tutul n-are nici o legătură cu iubirea. Şi asta e adevărat.

Dar noi ne-am mai iubit în noaptea aceea, urlînd peste timpul trecut, consumat în neştire, pe la terasele lui, în aşteptările mele. Ne-am iubit cu fereastra deschisă, ore în şir vîntul nopţii a bătut peste trupurile noastre încinse, ne-am iubit redescoperindu-ne cărnurile, mirosurile, obiectele din jur, de ce nu ţi-am spus niciodată că te iubesc, m-a întrebat, apoi de ce plîngi, m-a întrebat, eu n-am răspuns nimic, dar ne-am iubit cu tristeţe, cu melancolie, cu ochii tulburi, cu buricele degetelor, de la mîini şi de la picioare, cu toţi porii ne-am iubit şi cu răsuflările îndurerate ne-am iubit. Şi din nou cu patimă vrînd să uităm, vrînd doar să dansăm aşa, unul lîngă altul, unul într-al- tul, lent, lent şi-apoi cu furie, aprigă, pătimaşă furie, schimbînd alte roluri, jucîndu-ne din nou pe noi, reconstruindu-ne din bucăţi, din fragmente de amintiri, din uitări, din pierderi.

Ne-am iubit trădîndu-i pe alţii. Ne-am iubit pînă ne-am uscat, pînă cînd am devenit coji peste bube. Pînă cînd dimineaţa ne-a prins încleştaţi în răcoarea ei.

Ne-am iubit, tu, în timp ce dormeai şi visai probabil la cît de norocoasă eşti că ai un astfel de bărbat. Hm, vezi, să mai crezi în destin... sau în prinţi... hehehehe...

A fost marea ta iubire. Prima, nu?!
Să-ţi dau o veste bună. Trece, mă!
Prima iubire nu e cea mai mare

.Prietenia cu Lola

De o asemenea intrigă trebuie să fie responsabilă o femeie; poate chiar două...
Din articolele lui Hazel

... Cînd Lola făcea spume albul minunaţilor ei ochi albaştri devenea galben, ca două flori de cicoare care se zbăteau într-o băltoacă de urină. De flecare dată face spume degeaba şi-şi îndreaptă invectivele, de obicei, asupra persoanelor care nu erau de faţă, dar era interesant de văzut cum pînă şi saliva ei îşi schimba proprietăţile şi gura i se deschidea în toate acele feluri excepţionale care-i dezveleau dinţii. Nici nu mai puteai fii atent la cuvinte, metamorfoza era de-a dreptul spectaculoasă. Şi toată lumea sărea s-o calmeze. Eu mai mereu mă întrebam fascinată: dacă-i ţîşneşte sîn- gele din tîmpla care se zbate?

De fapt, Lola era un spectacol în sine, sau fusese cînd va, mulţi bărbaţi au căzut în capcanele temperamentului ei. Uneori totul ţinea de circ, ştiu că şi de bîrfă, de bălăcăreală. Dar, hei, cît timp nu erai pricina atacurilor ei verbale, te puteai relaxa lejer şi admira în voie norii care treceau pe deasupra capului. Am iubit-o mult pe Lola, dacă aş îl fost bărbat aş fî făcut o mare

pasiune şi n-aş fi regretat o clipă timpul petrecut cu ea.

O iubesc şi acum.

Din cînd în cînd îi puneam anumite întrebări ca s-o ajut să-şi pună ordine în invective şi să extrag, dacă pot, adevărul despre persoana care vorbea şi pe care, tot de obicei, se întîmpla s-o cunosc în alt fel.

La un moment dat însă, cam obosisem să fac asta, iar întrebări puneam doar ca să văd dacă răspunsurile erau aceleaşi ca cele de data trecută. Nu erau...

Munca în zadar, timp pierdut, irosire...

De la Lola am învăţat să nu pun preţ pe nici un fel de informaţie venită din exterior mai mult decît de la oricine altcineva. Felul gratuit şi indiscret în care-i terfelea pe unii sau pe alţii, aceştia neavînd nici o altă vină decît că i-a cunoscut într-o împrejurare sau alta, spunea multe despre cum o să te terfelească şi pe tine în altă împrejurare cînd nu vei fi de faţă ca să te aperi sau să-i spui simplu: termină cu prostiile!

în timp, discuţiile noastre s-au oprit la cărţi, muzică şi bărbaţi. Cu bărbaţii era o întreagă filosofie...

Avea obiceiul să năvălească uneori peste mine şi să-mi povestească partidele ei de sex ca să am, cică, subiecte de scris pentru rubrica mea. Ei, la naiba, m-am întrebat eu atunci, ar putea exista oameni care ar dori să interacţioneze cu mine doar pentru a face parte din anumite paragrafe pe care le scriu? Nu trebuia oare să mi-i aleg singură? Perspectiva asta m-a amuzat teribil.

N-am scris despre sexul ei. O dată m-a întrebat:

— Mă, Hazelo, degeaba ţi-am povestit chestiile alea?

— Habar n-am, mă Lola, poate că da, degeaba mi le-ai spus, de unde să ştiu că sînt adevărate?

— Ce nevoie ai tu de adevăr în scris? îmi închidea pertinent gura.

Avea dreptate.

Nu am răbdare să dau în urmă zilele sau nopţile cînd o anumită discuţie m-a pus zdravăn pe gînduri în privinţa ei. Uneori nimic nu avea sens. Mă lovea peste creieri cu o logică absurdă.

Ţin minte faza cu blowjobul, cînd, nereuşind să obţină o slujbă, după multe tentative cinstite în showbizz, ajunsă la capătul deznădejdii, Lola se hotărîse să o cotească pe drumul ăsta fiindcă un dobitoc îi făcuse o propunere ridicolă, iar eu mă înfuriasem în ultimul hal că unei femei pe care-o consideram inteligentă i-ar fi trecut prin cap să accepte o asemenea idioţenie. Şi-n taxi-ul care nu ducea către casă făcusem tărăboi, eu răcnind că a luat-o complet razna, ea susţinînd că „nu vezi, aşa merge treaba", spre distracţia taximetristului.

Veneam de la filmul „Va, vis et deviens" al lui Radu Mihăileanu, care rula la mall Vitan în premieră, iar ea nu-1 văzuse, pentru că ieşise pe hol, la o cafea cu un cameraman de la o oarecare televiziune, însurat şi apărut din senin, în urma unui telefon. Acesta îi explicase ce mare şef este el prin acea televiziune şi interviul, că aşa am văzut că se poartă în ultima vreme — negocierea la Mall — , se ţinuse timp de jumătate de oră, cît durase pelicula lui Mihăileanu. Pe urmă, îmbîcsită de aberaţiile ăluia şi enervată totodată mă scosese şi pe mine din sărite în aşa măsură încît am avut impulsul greu de controlat să o dau cu capul de geamurile maşinii ca să-i vină minţile la loc.

— Spune-mi şi mie ce om serios, care vrea să te angajeze, îţi face propuneri într-un mall?

— Ei, nu era o propunere obişnuită, doar nu voiai să mă cheme la birou pentru asta?

— Să presupunem că un cameraman are birou, am punctat eu ridicolul situaţiei, pînă la urmă de ce să nu te cheme? Nu-1 interesa CV-ui tău? Ai o experienţă ca la balamuc, ba chiar mai multă decît ar trebui.

— Şi la ce-mi foloseşte, mă rog, experienţa? Nu vezi că mi-au luat-o înainte toate proastele care o sug cu sau fără dedicaţie? îşi ieşea Lola din minţi. Ce a mai rămas de făcut? îi tremura ei bărbia. Am muncit de mi-au sărit capacele peste tot, am căutat să fiu bună în profesia mea? Şi? M-a luat cineva în serios? Mi-au scuipat pe experienţă toate piţipoancele de sub biroul şefilor. S-au dus cu limba scoasă cînd le-am luat peste picior şi a doua zi n-am primit decît un mare şut în fund. Cum ar fi sunat... se maimuţărea ea, domnu', domnu', acesta e CV-ul meu, uite ditai cîrnatu' de experienţă, se poate să fie blowjobu' mai scurt?

Avea dreptate aici. Primisem şi eu astfel de şuturi şi dacă mă deranja ceva în toată povestea cu blowjobul era că sexul prin birouri devenise mai important decît dedicaţia şi entuziasmul cu care începeai o treabă, ba o mai şi duceai la bun sfîrşit, cu rezultate peste media obişnuită.

Ar fi trebuit să conteze asta, dar, pe dracu, în showbizz nu conta... Erai total descoperită aici. înţelegeam arţagul Lolei din taxi. Era frumoasă, isteaţă şi temperamentală. Poate prea temperamentală, frizînd diplomaţia. Nu se gîndea deloc la urmări, era genul care se înfigea cu ghearele în părul unei piţipoance şi nu-i mai dădea drumul decît dacă o înconjurau patru bărbaţi, care de

obicei se tăvăleau mai întîi de rîs şi pe urmă le despărţeau pe cele două nebune. După astfel de păruieli, Lola era dată afară ca element perturbator al liniştii instituţiei, de altfel foarte serioasă instituţie, cum să nu, drept urmare nu-şi mai primea nici salariul de drept. Era pedepsită că lua atitudine împotriva prostiei. După prea multe atitudini de acest fel se transformase într-o femeie agresivă, total lipsită de control.

Acum tremura din tot trupul. Eram sigură că nu vrea să o ia pe drumul ăsta, mă scotea din sărite că trebuie să am o conversaţie pe această temă.

— Ce să fac dacă aşa merge? dădea ea din umeri.

-— Nu merge, măi, aşa. Mai dă-o în pizda măsii

de treabă. Ai rezistat pînă acum şi vrei să sari în braţele primului fraier fără birou? Nu vezi că ăsta nu e în stare să-şi facă rost de o amantă fără să-şi scoată funcţia la înaintare? Zi-mi şi mie ce putere de decizie are un rahat de cameraman într-o televiziune?

— Păi ăsta are!

— Are pe dracu să-1 ia, mă înfuriam. Ai pierdut bunătate de film să asculţi propunerile leşinate ale unui oligofren. Hai că eşti proastă... Ai tot ce-ţi trebuie şi vrei să te laşi înjosită de un obsedat sexual.

— Şi ce? Te înjoseşti tu? Mă înjosesc eu... Crezi că nu e mai umilitor să se uite una de sus la tine pentru că are o poziţie mai bună în faţa ta? Să ştii că toată educaţia ta nu face doi bani? Că degeaba te-ai pregătit pentru o astfel de lume, în care ai sperat că vei găsi oameni cu ţiglele pe casă, ce te vor aprecia pentru ce-ai în cap? Şi cînd colo iată ce se întîmplă: dai peste o tîmpită al cărei singur merit e un tatuaj pe cur! Şi cînd dă

de greu tîmpita asta aleargă cu jalba in proţap la cel căruia îi face zilnic un blowjob...

— Mda, bine, fă ce vrei... şi pentru o vreme am tăcut pe bancheta din spate amîndouă.

Ajunsesem în rondul din Piaţa Alba Iulia. Tăcerea asta ne înnebunea mai tare. Cuvintele păreau să explodeze în capul nostru. Lola era un pachet de nervi. Taximetristul tot trăgea cu coada ochiului în oglinda retrovizoare. Izbucneam cu un calm aparent:

— Şi cînd se va face angajarea? înainte sau după?

— Nu ştiu... Lasă-mă în pace, îşi aruncă Lola privirea pe fereastră. Era noapte. Noapte geroasă.

— Cum nu ştii? Despre ce-aţi discutat două ore la cafeaua aia amărîtă? Adică vrei să-mi spui că ai plătit un bilet la un film, ai văzut genericul şi te-ai cărat la o discuţie de afaceri, importantă pentru viitorul tău, şi nu ştii cînd se vor întîmplă toate astea? Sau cum? Povesteşte-mi...

— N-are sens, lasă-mă în pace. Mă judeci, parcă ai fi maică-mea...

— Ba pe naiba... Vreau şi eu să ştiu de ce m-ai scos din casă în plină iarnă, la un film, pe care, apropo, îl văzusem deja în avanpremieră, ca să rămîn singură în sală şi să mă enervezi cu astfel de aberaţii. Te-ai tîmpit în două ore jumate? A reuşit un cameraman să-ţi spele creierii în aşa scurtă vreme?

— Mi-a spus că mă angajează, da? De-asta ne-am şi întîlnit să vorbesc despre slujbă, da?

— Ok, şi de ce a trebuit să aflu în timpul genericului că tu aveai o întîlnire de afaceri? am apăsat pe cuvin tul afaceri. Fiindcă la telefon, acum cinci ore, am vorbit că mergem la film. Şi ştiai foarte bine că eu deja îl văzusem.

Lola tăcea iar.

— Voiai să te ţin de mînuţă? Să-ţi ridic trena de la pămînt că te angaja ăla? Voiai aprobarea mea? Sau ce? Că nu pricep...

Mă simţeam folosită. Mă enervase şi asta. Piciorul meu drept zguduia podeaua maşinii. Trebuia să cobor. Nu mai aveam aer. Nu mai aveam loc. Pierdusem cîteva ore ca să am parte de stupizenia Lolei.

— Hei, trage pe dreapta şi lasă-ne pe străduţa asta, i-am spus taximetristului.

— Dar aţi spus că trebuie să vă duc spre gara Basarab, a protestat el.

— Ei bine, ne-am răzgîndit, trage pe dreapta cum îţi spun.

A oprit.

— Ce faci? m-a întrebat Lola. De ce cobori aici?

— Nu cobor singură, Lolito, vii şi tu cu mine. Hai! îi porunceam. îmi datorezi două ore jumate.

Dacă tot îmi pierdusem vremea, barem s-o fac lată. Şi Lola era perfectă pentru aşa ceva. Am plătit taximetristului şi ne-am pierdut în noaptea aceea în înfundătura din Pasajul Vilacrosse. Răsufările noastre făceau rotocoale fierbinţi în aerul rece. Am intrat în Valea Regilor să tragem pe nas şi pe gură fumurile unei narghilele. După patru arome diferite puteam vorbi pe alt ton. Cel al prieteniei.

— Şi... Lolo... ia spune-mi, vrei să-ţi pierzi libertatea pentru nişte futaiuri nenorocite? Doar pentru atît? N-ai văzut ce mutră de labagiu avea ăla? Vrei să-i înlocuieşti dreapta? ridicam eu sprinceana şi pufneam într-un rîs răutăcios.

Lola încă se mai gîndea la slujba aceea.

Mai trăgeam un fum. Schimbam tonul.

— Pentru ce are nevastă? La ce-i foloseşte?

— De unde să ştiu eu, măi, de ce are nevastă? izbucnea ea. Pentru Anul Nou, pentru sarmalele de Crăciun. Pentru mielul de Paşte?

— Aha, acum înţeleg de ce este aşa de burtos...

— Ai că nu eşti zdravănă... izbucnea abia stăpînindu-se.

Bine că rîdea. Nu-mi mai făceam griji de finalul discuţiei. Dar tot nu-mi trecuseră dracii. Mă aplecam spre ea conspirativ:

— Păi ce crezi că aia e proastă? Il umflă ca să nu mai aibă parte de alte femei. Şuncă, osînză, ciozvîrte de miel şi un mujdei de usturoi să meargă mai bine... Tu te pricepi la aşa ceva? Zi, mă Lolo, te pricepi la altceva în afară de pireu şi melcişori cu brînză şi smîntînă?

— Mă pricep şi la saramură, dar nu cred că asta e important într-o căsnicie...

— Păi... de-aia primeşti blowjoburi... şi mă îndepărtam de urechea ei.

Era bună narghileaua aia. Avea aromă de măr crud. îmi amintea de copilărie.

Se întrista.

— Da, mă, ştiu că ai dreptate... Nu înţeleg ce m-a apucat, ofta ea.

— Te-a făcut un prost din vorbe, asta s-a întîmplat. Blowjob... vomitam eu cuvîntul... Hai s-o luăm altfel, să presupunem că ai avea o fată. Ţi-ar plăcea să i se propună aşa ceva? Ai fi de acord cu asta?

— N-am nici o fată, ocolea ea răspunsul. Obosise să se mai lupte cu mine.

-— Dar ai imaginaţie, n-o slăbeam. Spune-mi, ai fi de acord?

— Bineînţeles că n-aş fi de acord. Aş face un adevărat circ dacă unu ar îndrăzni... nici nu vreau să mă gîndesc...

— Şi de ce vrei să-ţi faci ţie aşa ceva? Pentru o slujbă? Ce fel de instituţie are astfel de şefi? Unde ţi-au zburat minţile, cretino?

După altă jumătate de oră, subiectul era încheiat deja. Lola nu s-a angajat atunci, deşi ne-am mai contrazis ceva vreme. A început de-a doua zi să-şi trimită din nou CV-ul pe unde mai era nevoie de reporteri, convinsă totuşi că toate instituţiile au asemenea şefi.

— Caută-i măcar pe ăia care n-au neveste... Eh, draci bălţaţi şi încălecaţi, cedam eu.

După astfel de seri, luam pauză de Lola cîteva luni, să facă borş...

Am preferat să văd chestiile mişto care întregeau portretul ei, fiindcă pentru mine astea contau. Am continuat să fac pe mama Dolores cînd deprimările o ajungeau din orişice, sau să-i repar anumite relaţii pe care le stricase cu timp în urmă, pentru că tot aşa, nu-şi ţinuse în frîu temperamentul. Se trezea sunînd pe unul sau pe altul căruia i se punea pata, ca să spună ce şi cum. îşi aducea ea aminte din senin că i se întorsese spatele cîndva. După telefoanele astea nu mai era cale de întors, chiar i se întorcea spatele. Era nebună Lola. Aşa nebună am iubit-o, dar circul ei era circ, iar pentru cei agasaţi de telefoanele astea, liniştea era mult mai importantă atunci cînd aveau şi altceva de făcut în viaţă decît să ţină piept puseurilor ei de furie.

In numele unor ceaiuri pe care mi le-a adus într-o perioadă cînd am avut gripă, am trecut peste poveştile pe care le-a construit pe seama mea, deformînd ca de obicei realitatea. O

preferam altruistă, nu bîrfitoare. Şi ştiam că nu din răutate făcea asta.

Mă întorc un pic în urmă, la ultimul chef la care am fost cu ea, cînd am jurat imediat după aceea, că un altul în care să fim amîndouă în acelaşi loc, cu aceeaşi oameni, nu va mai exista.

Se întîmplă acum doi ani, într-o iarnă pe sfîrşite, imediat după povestea cu blowjobul. După ce cîntăreţul din trupa cu nume imposibil de ţinut minte reuşise să-şi vîndă staţia şi tobele, ne-a anunţat pe toţi că e dispus să-şi pună garsoniera la bătaie pentru o şuetă.

— Dacă vine îndrăgostitul ăla nu conta pe mine, i-am spus.

— Nu vine nici un îndrăgostit, mi-a spus.

— Bine, atunci poate o să vin, i-am promis.

Poate însemna *sigur.* Dar *sigur* se putea da peste cap în funcţie de cheful meu. Iar cheful nu-l puteam controla. M-am dus. Pur şi simplu am ieşit din casă fiindcă nu aveam altceva mai bun de făcut.

Acolo am cunoscut-o pe Transportatoare, îi spun astfel că şi aia ne-a făcut capul calendar cu o revistă de transporturi pe care o coordona şi habar nu aveam atunci ce rol va avea revista asta în viaţa mea. Şi nici un semn din Ceruri, dragilor... aaa, ba da... Am impresia că cineva mă trimisese să-mi găsesc un bărbat. Şi pe urmă îi păruse atît de rău încît îi trebuise o lună să-şi ceară iertare. Se întorsese să-mi dea lecţii de viaţă şi conştiinţă! Uite-aici viaţă, domnule, în forma ei cea mai pură...

Era un chef mic. Cîţiva tineri, nici măcar zece. O garsonieră cît o cutie de chibrituri, bună să-şi ducă traiul în ea un celibatar cu ambiţii mari. Şi aici se stătea pe podea. Era mai comod. M-am plictisit şi aici în jumătate de oră, ei bine, ce se

putea întîmpla atît de incredibil încît să ies din letargia asta? Fumam şi mă gîndeam la ale mele.

Auzeam vocile lor mici, pe grupuleţe, în funcţie de interese. Gazda era binevoitoare, chiar dacă îşi vînduse tobele ca să poată încropi chermeza aceea, în cinstea unei fete de 20 de ani, de a cărui virginitate era atras, o voia numai pentru el, alt şmecher, iar cheful ăsta fusese un pretext pentru a o invita pe fetişcana noastră. Nu îndrăznea altfel.

Fata nu venise... tipul îşi vînduse instrumentele şi staţia degeaba, genul de fatalitate care mă amuza la culme. Şi le vînduse pentru nişte sticle de vin, alune, banane, portocale şi brînzeturi. Visul de a cînta versus cel de a destupa o femeie. într-o singură noapte le făcuse praf pe amîndouă. Cum să nu mă amuz?

Pe Transportatoare o chemase Lola în urma unui telefon în toiul nopţii, „să vezi ce deşteaptă e Transportatoarea, tipă interesantă", ne-a spus, ca şi cum deşteptăciunea cuiva ar fi fost un bilet de intrare. Ei bine, cam cît de deşteaptă ar ii putut fi? Deveneam curioasă, fără să arăt asta. Să vină, dragă, pentru deştepţi e loc peste tot.

Lola n-a mai aşteptat aprobarea gazdei, i-a zis ăleia:

— Hai şi tu!

Şi Transportatoarea s-a prezentat instant, cu una dintre „marile iubiri" ale vieţii ei, un moldovean înalt, blond şi bine făcut. Adică avea burtă. Iupiiiii.... Să curgă băutură...

Eram în cealaltă parte a încăperii, aparent absentă. Mă întinsesem între două perne şi mă sprijineam cu cotul de un scăunel pe care-mi pusesem paharul de coniac. Aruncam ocheade unui tip, solist şi acela, dar în altă trupă. Metale grele.

Voci diabolice, anatheme, mirese pe moarte, therioni, nazguli, chestii de-astea.

Bărbatul acela avea cel mai minunat zîmbet care mi-a fost dat să văd pe chipul unui om. Dinţi mari, albi. încadraţi perfect pe osatura lui. Mi-1 închipuiam muşcînd din carnea femeilor, fornăind prin cearşafuri. Mă gîndeam la sex deşi mă dezlipisem cu două nopţi în urmă de trupul unui bărbat pe care-1 iubeam.

Cele mai bune prietene şi partenere de băutură se încinseseră în nişte discuţii nebuneşti, nu se mai văzuseră de mult, se întîmplaseră destule între timp şi uite-aşa, bucurie mare pe capul lor, să bem în cinstea vremurilor apuse, cînd eram mai tinerele şi tot degeaba trecătoare prin viaţă. Aveau o intimitate a lor. Intimitatea vomelor. Intimitatea aceloraşi bărbaţi. Intimitatea nopţilor în care îşi susţinuseră una alteia greşelile, îşi ţinuseră isonul şi bălăcăriseră împreună aceleaşi persoane. Nu vedeam nimic extraordinar în acest gen de deşteptăciune. Dar să înceapă cheful...

S-a încins între ele o bîrfă despre două neveste, foste colege de muncă, pe care amîndouă le-au mucificat în două secunde şi trei mişcări, dar asta, trag eu pe loc concluzia odată cu un fum de ţigară şi cu schimbarea poziţiei în care şedeam, pentru că lor nu le ieşise cartea mariajului. Lola era proaspăt fugită din propria-i căsnicie, cu acte de divorţ înaintate, dar încă plana mirajul trecutei sale nunţi deasupra capului ei, ca un avion de război din care curgeau mitraliere de amintiri. începe deci să-i povestească Transportatoarei nunta ei fastuoasă, şi florile, şi luna de miere, şi ochii Lolei se umezesc, iar cealaltă pare că tînjeşte după rochia de mireasă pe care nu a avut ocazia s-o poarte. Şi

moldoveanul ei o pupă pe-un obraz să-i treacă gîndurile negre. încă un pahar...hap! Şi Lola îşi aminteşte de altele. Devine din ce în ce mai volubilă.

De drag de ea, Transportatoarea, ajunsă între timp cap de firmă, un fel de one woman show, ea centra, ea arunca la poartă, îi propune să scrie în revista ei şi-i face o ofertă, care i se opreşte în gît cînd Lola o întreabă:

— Mai ţii minte ce bătăi îţi trăgea X?

Şi Lola rîde amuzată, ca de o glumă bună.

— M-am speriat în seara aia cînd te-a umplut de sînge.

Cealaltă se îneacă, doar ce dusese la gură vinul pe care tot ea îl cumpărase, că nu voise să vină aşa, cu mîna goală. îi aruncă în treacăt o privire năucă moldoveanului ei, iar acestuia i se cam şterge zîmbetul de pe buze. Oricum era un individ stupid, se gudura pe lîngă picioarele Transportatoarei de parcă în sfîrşit, după o lungă singurătate, dăduse şi peste el norocul sexului. Era prea evident, ce dracu...

Din colţul meu am zîmbit malefic, fiindcă întrebarea Lolei şi-a avut rostul. Băutura nu-i afectase orgoliul şi atunci găsisem uluitoare descoperirea asta. Lola mima. Aşa supravieţuise eşecurilor sentimentale. Mima iubirea şi se îndrăgostea de propriul ei joc. Mima prietenia şi ajungea să-şi iubească prietenii, dar nu anulîndu-şi libertăţile. Ii păsa şi nu îi păsa de ei. Mima sexul. Mima beţia ca să poată pune întrebări de genul ăsta şi să aibă după aceea o scuză. Pînă şi ratarea şi-o mima. Era tot atît de lucidă ca şi în noaptea aceea dintre ani în care, într-un zvîc de luciditate, îşi pusese paltonul pe ea şi plecase din proaspăta ei căsnicie cu mîinile în buzunare şi fără să dea explicaţii nimănui.

— Mai ţii minte ce bătăi îţi trăgea X?

întrebarea venea din acea competiţie a prieteniei, din care două femei, care porniseră pe picior de egalitate în startul vieţii, ajunseseră să se considere egale. Nu se făcea ca una dintre ele, care se ridicase deasupra condiţiei medii prin acele mijloace căreia Lolei îi desfiinţau fiinţa, să-i facă propuneri ridicole, ca şi cum n-ar fi ştiut nimeni de unde-au pornit amîndouă, cu ce atuuri şi cu ce mize. Ba Lola era chiar o femeie frumoasă. Şi din punct de vedere temperamental într-adevăr interesantă.

— Mai ţii minte ce bătăi îţi trăgea X?

Am tradus asta cu: „Nu face pe deşteapta cu mine."

Transportatoarea nu s-a prins. A crezut că e o scăpare de-a Lolei şi-a dres diplomat vocea şi discuţia a luat altă turnură.

Hai că petrecerea asta devine haioasă, mi-am spus. Pînă la urmă nu şi-a vîndut gazda tobele degeaba. îmi schimb iar poziţia şi-mi umezesc buzele în coniac. Nu-mi place să beau, mă feresc de luciditatea pe care ţi-o dau cele două pahare consumate, fiindcă totul capătă rotunjimi perfecte în mintea mea, şi nimic nu mi-e mai clar atunci decît deşertăciunea în care se zbat oamenii ăştia, profanîndu-şi propriile amintiri ca să dea bine în ochii unor străini, care oricum nu vor ţine minte nimic din seara aceea. Nici măcar protagonistele de mai sus. Poate doar frînturi şi alea amestecate în parfumul vinului.

Dar beau şi ţin minte şi noaptea asta. Asta şi alte cîteva nopţi. S-au înşurubat ca un făcut în mintea mea ca nişte cuie vîrtoase în pereţii memoriei aşteptîndu-şi tablourile potrivite cu care să-mi capitonez amintirile. Să trec apoi cu deta-

şarea înţelepciunii peste ele şi să le admir cîndva. Frumoasele picturi ale tinereţii.

Au fost atunci zile şi nopţi în care lucram vreo 12 ore în timpul zilei şi tot concentrîndu-mă pe aceleaşi proiecte, simţurile mele se ascuţiseră dincolo de orice logici. Nu vedeam în chefurile astea decît nişte evadări odihnitoare în care puteam să rătăcesc lejer printre flashurile altora.

Le priveam pe fetele astea două cum pălăvrăgeau trîntite pe covor, într-un amalgam de picioare despuiate şi gesturi nelalocul lor, în jurul lor pahare şi scrumiere pline, scrumul ţigărilor pe lîngă, nici nu le mai nimereau atît erau de ameţite, anesteziate şi de muzica lentă care curgea peste trupurile şi peste sufletele lor sfîrtecate de eşecurile sentimentale, din care ieşiseră tot aşa cum şi intraseră, fără să înţeleagă mare lucru. Dacă ar fi înţeles, n-ar fi vorbit cu atîta mocnită ură despre prietenii, iubiţii sau amanţii, sau ce le mai erau ăia care poposiseră prin anii lor şi nici n-ar fi dat atîtea detalii fără sens, ca şi cum taman detaliile astea le-ar fi aureolat lor trecerea fantasmagorică prin garsoniera fără scaune.

Ei bine, şi pînă la urmă, prieteniile astea nu sînt construite din aceste detalii fără sens, vorbe aruncate în vînt, la ameţeala simţurilor, dar îndeajuns de puternice încît să te capseze pentru tot restul vieţii, dacă nu ai altceva mai bun de făcut?

Acum cînd mă uit în urmă văd doar un puzzle perfect şi nimic întîmplător în toate astea. Mă apropii de ele, mă tulbură rostirea unui nume, curiozitatea mea creşte de la „de ce mînca oare bătaie Transportatoarea de la X" pînă la „de ce doi oameni care nu s-au mai văzut de ani de zile nu găsesc altceva să-şi spună decît eşecurile prin

care au trecut şi bătăile în sînge". De ce insistă asupra lor. De ce nu le lasă în urmă. Pîndeam. Studiam. Iscodeam. Eram interesată de spoiala prieteniei lor. Dincolo de asta nu vedeam nicăieri deştep- tăciunea Transportatoarei. Aş fi vrut să mă lase perplexă. Era de-ajuns să-mi lovesc privirea de companionul ei. Dincolo de amintirile lor comune era doar o rivalitate ascunsă şi un dispreţ reciproc. Nimic altceva.

Mă impresionau mai mult alergăturile lui Migratorius, o altă amică de-a mea, care străbătea ţara în lung şi-n lat să salveze animalele şi era mereu lîngă cei dragi cînd aveau cea mai mare nevoie, deşi aceştia nu-şi zbierau nevoile. Simţea. Ca animalele simţea. Cinci minute cu Migratorius şi tot ce era rău dispărea. Tot ce ţi se întîmplă aiurea, fără să-i mai spui că era rău, nu mai conta. O vedeai cum îşi lasă viaţa în umbră, cum se descotoroseşte de ea ca să trăiască pentru alţii. Ţi se făcea şi ruşine să suferi cînd te vedeai cu Migratorius. Ba chiar voiai să salvezi lumea de rele.Pe cînd creştinele astea două nu mai conteneau cu sporovăiala lor despre bărbaţi. Tot ce doriseră să facă şi nu făcuseră, tot ce simţiseră şi fuseseră nevoite să blocheze după aceea, tot ce nu deveniseră era din pricina bărbaţilor. Jalnic.

Transportatoarea nu ţinea la băutură. Acum se lăuda. Dădea pe dinafară. Ai fi zis că era descendenta celor mai pure viţe nobile, singele ei albastru cîntărea greu în noaptea aceea, înce- pusem deja să văd un cîrnat de strămoşi albaştri, devenise darnică, dintr-o dată toţi aveam slujbe pe tarlaua ei. Salariile creşteau proporţional cu paharele de vin. Rîdeam încet, mînzeşte, ca pentru mine.

— Te-ai îmbătat, Hazel? mi-a aruncat întrebarea Lola mea.

— Nu mai mult decît tine, i-am zis.

Bărbatul cu dinţi frumoşi mi-a aruncat o privire caldă. Avea vocea tot aşa. Ce i-aş mai fi făcut şi ăstuia... mmm... îmi aprinde ţigara galant, eu vreau un salariu mai mare de la Transportatoare. Ia să vedem dacă se poate. Pun pariu că e ruptă în cur.

— Sînt interesată să scriu pentru revista ta, o mint. Ce trebuie să fac?

— Interviuri, nu mare lucru. Te trimit eu la cine trebuie şi pe urmă faci materialul.

— Superb! Mă pricep să iau interviuri. Nu ai nevoie însă de prezenţa mea, nu-i aşa? Ţi le trimit pe mail.

— Ah, nu! Mai bine fără. Nu că nu mi-ar face plăcere, încercă ea o fentă diplomatică. Dar nici nu prea am spaţiu. De fapt, sediul meu e casa mea.

— Care e închiriată, bănuiesc.

— Da, dar îmi caut ceva mai spaţios. înţelegi, dacă mi se dezvoltă afacerea, nu voi mai avea loc acolo cu angajaţii mei.

— Desigur..., îi spun şi dau ochii peste cap. Auzisem destule.

Asta chiar ne credea retardaţi.

— Ce bine că ne-am întîlnit, susură ea. Simţeam eu că o să se întîmple ceva frumos în seara asta.

Ce se întîmplase oare atît de frumos? Găsise nişte fraieri care s-o bage în seamă? Se bălăngăne fericită, de pe un picior pe altul. Moldoveanul îi ia limba în gură şi-şi azvîrle o mînă cît o lopată pe sînul ei. Carnea ei voluptuoasă se zbîrleşte în sutien. Lola dă un pahar de vin peste

cap. Bărbatul de lîngă mine tace, dar mă priveşte insistent, în felul ăla interesat, intrigat şi amuzat... După trei minute de mozoleli, Transportatoarea îşi aranjează ochelarii deranjaţi de tipul ei. Balele iubirii îi alunecă pe sticlă. Ajunsese în timp record cu săruturile lui şi pe pleopele femeii. E în nişte călduri, mamă-mamă... Mă uit la prohabul lui ridicat şi mă ia greaţa.

— Ai ochi de chinezoaică... îmi spune bărbatul cu dinţi, frumoşi.

De parcă nu aş şti...

— Nu sînt chinezoaică... , ce replică răsuflată îşi mai găsise şi ăsta.

Mă ridic de pe podea. Mă retrag pe balcon. Simt nevoia de aer. Intre timp gazda îşi cere scuze şi iese din casă pentru a conduce două perechi invitate dar cu treburi urgente a doua zi, pînă la primul taxi. Lumea începe să se care. Mi-e egal dacă stau pînă dimineaţa sau plec peste o oră. Dar acum vreau aer. Să mă înţepe frigul de afară. Să mă pişte de piele.

— Idiotul de Scarabeu... aud în urma mea.

Cine o mai fi şi ăsta...

Deschid geamul. Fulguieşte în noapte.

— Ţi-am adus un pahar de vin roşu, se apropie bărbatul cu dinţi frumoşi de mine.

— Ce drăguţ! Mi-ai adus un pahar de vin.

E înalt, umple balconul cu prezenţa lui. Are degete lungi. îmi place şi asta. Strînge paharul într-o menghină de falange delicate. Mă ia un tremur de frig. Sînii mei se încordează. El pare calm. Cămaşa lui miroase a parfum de femeie. Zîmbesc. De unde vine? încotro se duce?

— Ce să fac cu un pahar de vin?

— Să-1 bei...

Chiar aşa. Ce se poate face altceva cu vinul roşu?

— Doar de la tine din gură... preiau o replică auzită de altundeva, parcă dintr-un vis. O spun din senin, ca şi cum aş vrea să reînvii o poveste moartă din faşă. îmi plac bărbaţii bronzaţi şi înalţi, îmi amintesc de adolescenţă, de mare, de libertate. E o legătură între pielea bronzată şi fum... Mă duc cu gîndul la tăcere. La ardere. La intensitate. La distrugere. La renaştere.

Răstoarnă băutura pe gît. Se apropie de mine fără pic de şovăire. îmi ia obrajii în palme. Sînt reci palmele lui. Mă înalţă către el şi mă sărută, îmi despică buzele cu dinţii ăia frumoşi şi-mi dă să beau. înghit în sec. Licoarea mi se prelinge pe bărbie. Apoi îşi înfăşoară limba de buzele mele. Violenţa sărutului îmi raşchetează toate gîndurile cu o forţă irezistibilă.

îi simt inima bătînd puternic. Inimă de bărbat, întind pieptul şi mă las sărutată: „îmbată-mă!, îmi venea să-i spun. Fă-mă să simt! Fă-mă liberă!
Fă-mâ femeie! Mîngîie, muşcă, atinge, mănîncă, omoară!" Aşa îmi venea să-i spun.

„Fă ce vrei, numai ia-mă de-aici şi du-mă la dracu!" Aşa îmi venea să-i spun.

Vibram, trepidam, trebuia să mă consum în săruturile alea, era aşa o furtună în mine c-aş fi murit dacă nu-1 sărutam la rîndul meu pe balconul acela, dacă nu mă lipeam la pieptul lui să mă ferească de frigul iernii, dacă dinţii lui nu mi-ar fi dezmierdat urechea... Şi săruturile deveneau mai fierbinţi şi mai rapide ca nişte lovituri succesive de castanietă. A fost cel mai mişto sărut furişat şi furat din viaţa mea.

— Pari aşa a nimănui... mi-a spus.

M-am retras încet. Ce-au fost astea, săruturi de milă? Tot farmecul acelei clipe a fost spulberat de această replică.

— Hai înăuntru, i-am spus. E frig aici... dar buzele mele ardeau.

Am alunecat din braţele lui. I-am simţit regretele, bubele de pe suflet şi m-am îndepărtat. Nu aveam nevoie de aşa ceva atunci.

M-am reîntors în cameră şi m-am aşezat înaintea Lolei şi a Transportatoarei, mai absentă ca niciodată. Ceva se întîmplase între timp. Cele două se certau. Replicile lor mă treziră din reverie.

— Eşti o proastă. Ţi-ai pierdut cinci ani din viaţă crez în d că o să te ia de nevastă? Unde ţi-a fost capul? şi Lola strivi ţigara în scrumieră.

— Ei bine, zise şi Transportatoarea, n-o să-mi dai tu sfaturi. Mai bine aşa decît să fug din căsnicia mea.

Oho.... ho! Asta duruse rău. Capul Lolei începu să tremure în stînga şi-n dreapta, un tremur abia vizibil. Tipul Transportatoarei zăcea ca o grămadă de carne inertă, nemaiştiind ce să priceapă. Lola îşi aprinse o nouă ţigară şi după ce trase primul fum o articulă zdravăn pe Transportatoare.

— Ţi-o mai tragi cu frati-tu?

Celeilalte i se făcu rău şi-şi reveni brusc din beţie. îşi dezmorţi picioarele şi se ridică dimpreună cu „iubirea vieţii ei", dispărînd în două secunde de la chef ca şi cum nici n-ar fi fost acolo. Atunci, în clipa în care ca un topor a căzut în încăpere întrebarea aceea, mi s-au întipărit în memorie trăsăturile Transportatoarei. Metamorfoza a fost incredibilă. Trecerea evidentă de la o stare la alta şi diferenţa dintre ele m-a

şocat. Iar eu, cum să vă spun, nu am memoria figurilor.

Cînd gazda noastră s-a întors în casă nu mai rămăsesem decît eu, Lola şi bărbatul cu care mă sărutasem.

— Unde a dispărut lumea?

— Ce lume, măi... care lume? Nu vezi că sîntem încă aici? s-a răţoit Lola la el.

N-a mai durat mult. Aburii dimineţii de decembrie ne-au gonit acasă.

A doua zi, spre după-amiază, m-a sunat gazda noastră:

— Hazel, vezi că tipul de aseară e însurat!

— Mersi, i-am spus şi am închis telefonul recunoscătoare.

Rahat! Chiar îmi plăcea dobitocul ăla cu dinţi frumoşi.

De-atunci am avut mare grijă să nu intru în detalii fără sens în discuţiile mele cu Lola. De fapt, pînă şi întîlnirile s-au rărit, căci m-am avîntat şi mai abitir în colaborările mele.

Astfel de întîlniri te motivează şi mai tare să nu-ţi ratezi viaţa Orice-ar însemna ratarea asta pentru unii, pentru mine însemna să nu ajung la o adică pe un covor străin vorbind cu ură despre tot ce ar fi putut să mi se întîmple urît, dacă nu mi-aş fi ordonat principiile cu grijă. Alea puţine, dar constante. De fapt, îmi dau seama că, la polul iremediabil opus, Lola era etalonul perfect de cum n-aş vrea să fiu, dar aş putea dacă aş lua-o pe panta alunecoasă a autodistrugerii.

Am încercat s-o înţeleg, copilul teribil al redacţiilor din care mai mereu a ieşit ciufulită. Atîţia oameni au crezut în ea şi i-au întins o mînă de ajutor. Şi tot de atîtea ori au iertat-o cînd le-a

muşcat mîna întinsă, cel puţin o dată, fiindcă aşa a vrut ea, de dragul unei libertăţi prost înţelese. Alţii, mai generoşi, i-au mai acordat o şansă. Apoi, uşile i s-au închis în nas. Unele chiar au lacăte pe care nici iarba fiarelor nu le va mai putea deschide.

Eu credeam pînă în ultima clipă în schimbare.

Dar am acceptat-o în viaţa mea exact aşa cum e, ştiind din timp ce-ar putea face.

Ei, şi ce-ar fi putut face? Eram prietene... eram pe aceeaşi undă a sufletului, a lecturilor, muzicilor. Ce mai trebuia?

Nu aveam nevoie nici măcar să fie total sinceră cu mine, nu cer nimănui asta, dar nici nu voiam să fiu minţită. Minciuna mă rănea, mă insulta. Cel puţin aşa funcţionam eu. Dacă minţeam lesne pe unii sau pe alţii era pentru că aceia nu contau pentru mine, sau nu contaseră vreodată. Dacă ajungeam să mint însă premeditat, hm, era mai grav.

Altfel, într-o prietenie, de ce-aş fi făcut-o?

Lola s-a împăcat cu Transportatoarea cîteva luni mai tîrziu. Primăvara explodase în culori crude, dar şi în astenii, plînsete, prostii şi alte deprimări. Venise acum rîndul meu să mi se disece viaţa, la o altă beţie, la care am refuzat să particip. Lucrurile se derulau cu aceeaşi exactitate ca a acelor ceasornicului.

Băutură, bîrfe, mici cochetării, mari amenin-ţări. De data asta Lola voia să se sinucidă.

— Dacă nu vii, mă omor, mi-a spus la telefon.

— Lasă că nu te omori, te sun mai încolo, i-am zis sec. Eram în mijlocul unei şedinţe. Citeşte o carte, ceva, vezi un film, o să-ţi treacă pînă mîine.

Probabil vocea mea a sunat lipsită de sentimente. Avusesem în adolescenţă o amică de genul ăsta la ale cărei ameninţări puneam botul şi alergam să văd ce are. Lăsam treburile baltă să fiu alături de ea.

Nu mai eram adolescentă. Nu mă mai putea încălţa nimeni cu astfel de manipulări sentimentale. Era absurd. Cine vrea să se sinucidă o face şi gata, nu-şi anunţă prietenii.

La cheful acela ad-hoc şi organizat spontan a apărut, ca o panseluţă, Transportatoarea. îi trecuse supărarea sau nu avea altceva mai bun de făcut. îmi închipui că şi atunci ochii lor erau injectaţi de ură, că irişii Lolei pluteau ca-n urină amintindu-şi toate relele care i s-au întîmplat, că ailalaltă tot aşa îşi potrivea ochelarii de vedere ca să audă mai bine anumite detalii, pentru a le vîrî mai tîrziu în capul altcuiva, cu înfloriturile de rigoare. Bîrfa nu mai are nici un farmec dacă nu este acoperită de ghirlande. Aloha... Să vedeţi ce s-a întîmplat...

Un om fusese sacul de box al dejecţiilor personale, la cheful din garsoniera fără scaune, în iarna cu bucluc. Bărbatul la al cărui nume tresărisem. Mică mai era lumea.

„Cît un sat, Hazel, cît un sat...", ar îl zis Migratorius.

„Ce te mai miri, femeie?" m-ar fi întrebat Melanie.

„Şi de-aia nu mai poţi tu", ar fi exclamat Girueta şi şi-ar fi aprins una dintre ţigaretele ei lungi.

Ori, dacă la Lola mă aşteptam să mănînce rahat pe fondul unei beţii din ale cărei miasme ies la iveală verdictele pe care nu e în stare să ţi le

verse în faţă, la madam Transportatoare nu mă aşteptam să se ducă val vîrtej, ca o mucoasă de grădiniţă şi să pîrască neadevăruri despre mine, culmea ipocriziei, taman bărbatului pe care-1 făcuseră amîndouă sac de box. Individa, cu toate aerele ei de afaceristă, era o simplă ţaţă cu diplomă. Afectată peste poate din această pricină. Nu mă cunoştea, iar eu refuzasem din start să-mi beau cafelele, narghilele sau orice altceva ar mai fi vrut să bea cu mine. Cine mă credeam, nu-i aşa?

Nici măcar nu era vorba despre perversitate aici, ci de o ţigăneală fără sens. Consider acum că ar trebui să ridic paharul în cinstea ei că mi-a ridicat vălul de pe ochi, fără să-i cer asta.

Se spune că ceea ce investeşti într-un om, asta va deveni. Dă-i încrederea ta şi vei avea un prieten. Dă-i dragostea ta şi nu te va trăda niciodată.

N-a fost valabil nici în cazul Lolei. Dar ei i-am trecut cu vederea. O iubeam taman aşa cum era.

Ok, sînt lîngă tine cînd vrei să te spovedeşti, cum tot atît de bine ar putea fi şi o statuie, numai că eu mă pot apropia mai mult, îţi pot simţi durerile şi dacă vrei, pe moment, ţi le pot alina, spunîndu-ţi că viaţa e frumoasă tocmai datorită acestor chestii peste care trebuie să găseşti puterea să treci. Dar lamentaţiile, toată această tînguire repetată despre nenoroc mă indispune, toată această muzică falsă care rulează pe un patefon prăfuit vreau s-o opresc. Dar ştii, cînd tai macaroana şi spui: „ nu mă mai plictisi mult cu aceleaşi probleme", apar frustrările lor. Sînt insensibilă ca o placă funerară şi trebuie să fiu sacrificată pe altarul intereselor proprii. De ce?

Pentru că ştiu prea multe. Şi discreţia devine un blestem în anumite cazuri.

Lola nu era discretă. Dar cine dracului mai era în zilele astea?

Te lupţi cu morile de vînt dacă vrei să-ţi aperi imagini, să construieşti măşti după care să te ascunzi. Mă durea în paişpe de indiscreţia tuturor, cel mai puţin de a Lolei. Nu înţelegeam însă de ce unui om simplu ca mine i se puneau în cîrcă anumite poveşti şi, la o adică, chiar de-ar fi fost adevărate, care era problema?

Măcar de-ar fi fâcut-o în vreun scop anume, dacă aş fi aterizat în miezul unei inteligenţe malefice, cinice, dar seducătoare, care să te supună la probe, iar în urma lor să ieşi cu niscaiva învăţăminte în plus despre felul în care reacţionezi la stimuli negativi. Mi-aş fi ridicat pălăria pînă la cer şi aş fi făcut o reverenţă pînă în linul pămîn- tului fiindcă m-a învăţat lecţia onoarei unul mai bun decît mine. Dar aici motivele erau sterile, se învîrteau în jurul banilor şi a sexului. Jocuri de cartier.

în după-amiaza aceea cînd acel prieten comun îmi povestea la telefon viaţa mea deformată de Transportatoare am simţit că-mi fuge pămîntul de sub picioare. Cu lin cu tot. Nu ştiu să mă fi simţit vreodată mai umilită decît atunci. Preţuiam omul acela.

După aşa-zisa sinucidere a Lolei, gagica venise acasă pe patru cărări şi nu găsise nimic mai bun de făcut decît să-1 sune şi să-i vîre în ureche tot felul de inepţii. Transportatoarea deţinea la momentul acela nişte adevăruri teribile pe care dacă nu le ejacula în cuvinte nu putea să doarmă satisfăcută. Dacă aş fi făcut acelaşi lucru acum

cîteva luni, mă întreb, oare cel care mă suna ar mai fi fost argatul Transportatoarei la revista ei cu bucluc?

— Aşa şi? l-am întrebat eu pe amicul meu. Ce-i cu asta?

Aveam de trimis nişte faxuri mai urgente decît tot ce credeau că ştiu alţii despre mine. Tonalitatea vocii prietenului meu era conspirativă şi m-a umplut de respect grija pe care mi-o arăta. Era vorba parcă şi de imaginea mea. Păi, ce imagine să-ţi construieşti, nene, în faţa unor demente pe care nu le-ai luat niciodată în serios şi care mor de grija alegerilor tale? Ar fi trebuit să le acord mai multă consideraţie şi s-o ţin şi eu danga-langa în deprimări şi sinucideri ca să am o imagine citadină? Să-mi beau minţile pentru un pumn de prietenie? E un nonsens. Nu vreau nici o imagine. Sînt ceea ce sînt, nu vă convine, căraţi-vă din faţa mea.

— Vreau să mai ştii că orice s-ar întîmpla eu nu o să-mi schimb părerea despre tine, îmi spunea amicul meu.

Haida deh, dar mi-o schimbasem eu despre el... Uite-l şi pe manelarul ăsta, mi-a trecut prin minte atunci. De ce dracu mă mai sunase? Dacă nu le luase nici el în serios, şi oricum le cunoştea mai bine decît mine din alte împrejurări, de ce trebuia să asculte aşa ceva? De ce nu tăiase scurt macaroana Transportatoarei, cum ar trebui să se întîmple în astfel de cazuri? Nu, nu eram supărată pe trîntorele alea, ci pe acest bărbat care arătase spre ele. un: uite ce-au făcut alea două. Era clar că astea două în clipele lor de armonie bahică de altceva nu erau în stare, de ce trebuia atunci să-mi bat capul cu aşa ceva? Ca să fiu atentă pe

viitor? La ce? Sau de ce? Să mă uit peste umăr şi să vorbesc în şoaptă ca şi cum mi-ar fi ruşine de ce spun, de ce fac? Ce aiurea1ă...

Recunosc însă că dacă Lola ar fi fost atunci în faţa mea i-aş fi dat nişte capete în gură şi nişte şuturi în fund de-ar fi muşcat asfaltul. Iar de la ailaltă care transporta cuvinte, maşini şi reviste dintr-o parte în alta, ce pretenţie să am?

N-am avut niciodată o viteză mai mare la faxuri ca în ziua aceea. Pînă cînd în vară am renunţat la faxuri. Şi la slujbă. Era plin de blowjobiste şi pe-acolo.

Mi-am băgat picioarele, chitită să-mi urmez proiectele, din dorinţa de a nu-mi trăda nopţile pe care le-am pierdut în construirea lor. Deveneau singurul stîlp de care mă rezemam cînd toate din jur se surpau. Iar din toată perioada aceea chiar a rămas în picioare numai ce conta.

Mi-am reamintit de Lola şi de ce i se întîmplase în iarna cu pricina, în urma unei certe aprige cu o blowjobistă de-asta, şi m-a lovit subit dorul de ea. Voiam să-i povestesc. Voiam să ştiu dacă e bine. Dacă şi-a găsit o slujbă. Ba chiar mi-era dor să aflu şi ce ţepe i s-au mai dat. După ce trecea peste toate astea avea un fel de a povesti care nu trăda afectarea. De aceea cînd m-a sunat într-o zi, am şters fericită totul cu buretele.

Avea o privire rezervată. Ochii ei păstrau jena. Şi i-a ţinut plecaţi timp de vreo două terase pînă cînd i-am zis:

— E o tîmpenie! Hai să trecem peste asta, doar ne plăcea să bem cafelele împreună.

înţeleg greşeala de muiere care se face într-o rătăcire de moment. în cazul Lolei beţia pe fond de deprimare. N-a dat explicaţii, nu şi-a cerut

iertare. Aşa şi trebuia. Nici una nici cealaltă nu avea nevoie de asta.

l-am spus:

— Poate ar fi cazul totuşi să te tratezi de deprimările astea şi să-ţi înlocuieşti circuitele arse.

— M-am tratat, uite, iau pastile, şi-a deşertat ea poşeta în faţa mea.

Am luat tubul de pastile, l-am sucit pe toate feţele. Erau nişte simple vitamine...

— îţi pierzi din farmec cînd îţi îndrepţi atacurile asupra oamenilor. Ei n-au nici o vină pentru ce-ai păţit tu, ştii, nu?

— Am divorţat, şi-a ridicat ea privirea. Era clară. Mîndră. De un albastru pur, intens.

— Foarte bine. Ce altceva?

— Mi-am luat maşină de spălat, acum zîmbea de-a binelea. Ştii cît mă chinuiam cu rufele alea.

Se bucura de fleacuri. Era bine asta.

— Să nu te mai bagi în viaţa mea ca o vită încălţată!, a fost singura dată cînd i-am reproşat serios ceva. Te-ai găsit şi cu cine...

A fluturat iar genele în jos. Apoi am comandat un cappuccino.

Dintr-una într-alta i-am povestit cum zilele trecute una care se trezise aşa din senin, după o scurtă scărpinare în fund, 1-a implorat pe unu să mă sune.

— Cum adică? n-a înţeles Lola. Ca ce chestie trebuia să-1 implore ea pe ăla să te sune? Ii cerusei tu aşa ceva? se minună ea.

— Nicidecum. Mă vezi pe mine să implor?

— Mai degrabă s-ar despica marea în două. Şi?

— Şi cînd am ciufulit-o verbal că se bagă în seamă ca proasta mi-a trîntit un: credeam că-mi eşti prietenă.

Lola a început să rîdă.

— Adică tot tu erai de vină...

— Şi pe urmă a continuat: ştii, am nevoie de jucăriile alea pe care ţi le-am dat. Condiţie sine-qua-non care lipeşte cu scuipat vaza unei false prietenii.

— Ce jucării?

— îmi împrumutase o rochie pentru o petrecere simandicoasă. Ce-i drept s-a executat cam repede să mi-o aducă numai pentru că am zis că renunţ la petrecere. Trebuia să-mi dau seama de-atunci...

— Aaa... O prietenă care apreciază petrecerile simandicoase... a rînjit Lola. Credea că locul tău este acolo. Şi ce mai credea?

— Credea că o să i-o dau înapoi...

— Nu i-ai dat-o? Asta chiar e premieră...

— Am aruncat-o la ghenă. De unde ştii că e premieră?

— Ai aruncat-o la ghenă? s-a minunat Lola şi ochii ei s-au mărit fabulos. Nu cunoştea latura asta a mea mizerabilă. Era scumpă?

— Nu mai scumpă decît mîndria mea. Altădată să se înveţe minte să mai implore bărbaţii altora şi să-şi mai bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Lola a înţeles atunci că nu degeaba i-am dat exemplul ăsta. Apoi ne-am plimbat pe bulevarde pînă s-a înserat. Am făcut cumpărături, am probat rochii şi fuste pe care nu ne-am permis să le plătim şi am fumat pe marginea fîntînilor arteziene din mijlocul oraşului.

După tăvălugul de întîmplări din ultimele luni, niciuna n-a simţit nevoia să vorbească despre Transportatoare. A fost pauza noastră de respiro.

— De ce renunţi atît de uşor la unii? m-a întrebat, bălăngănindu-şi picioarele în apa unei fîntîni.

— Nu renunţ uşor, i-am spus. Aşa pare... Hei, am vrut să schimb subiectul. Ce facem acum? O mai lăbărim prin centru sau mergem la mine să vedem nişte filme?

— Mergem la tine. Ce-i spun lu' al meu?

Al ei era un tip gelos, posesiv şi nu mare scofală de capul său.

— Spune-i că sînt deprimată. Şi am chicotit. Spune-i că am avut o cădere de tensiune sau ceva de genul ăsta şi că te-am rugat să ai grijă de mine. Că nu mă pot mişca din pat, că trebuie să-mi dai să mănînc, vrăjeli de-astea, ştii tu... Hai că eu intru la alimentară să iau ceva de ronţăit.

Am cumpărat fistic, sangria şi ciocolată, bomboane de mentă şi pandişpan, adică numai porcării, în timp ce ea tocmai turna în urechile gelosului ei exagerările de rigoare. O zăream prin geamul alimentarei cum gesticula puternic, cu convingere, apoi cînd am ieşit vocea ei s- a înmuiat:

— Bine, iepure, îţi dai seama că nu pot s-o las aşa, are febră în ultimul hal...

— Iepure?! am ridicat eu sprîncenele. Şi el cum îţi zice?

— Tot iepure.

— Nu răţuşcă? Aşa-mi zicea mie unu...

— Eh, fiecare cu păsăricile lui.

Am rîs.

— Ah, bine. Mai vrei ceva? i-am arătat punga.

— Nu, ajunge, spuse ea. Hai!

Uitate erau toate.

Intre două filme îmi povestea viaţa trepidantă din redacţiile prin care trecuse. Atunci ochii ei căpătau în semi-întunericul odăii mele luciri fosforescente, amestecate cu voluptuoase regrete. Se moleşea. Aluneca în apele trecutului. Trebuie să fi fost tare fericită atunci. Niciunul dintre oamenii care fuseseră cîndva prieteni nu mai erau prieteni. Nici între ei, nici cu ea. Iar din marile poveşti de amor care se consumaseră pe holuri rămăseseră doar zdrenţele. Fîşii, fîşii, din care nimeni nu mai cîrpise nimic. Revenea repede la realitatea curentă.

— Hei, m-am întîlnit cu îndrăgostitul ăla care umbla după tine. Era odată în Jack, clubul de pe strada ta, şi cînd m-a văzut şi-a adus aminte de chefurile de pe Dacia. Eu stăteam la masă cu Doctoriţa, care apropo şi-a tras un iubit cu 11 ani mai mic decit ea, îl întreţine în facultate, ceva pe-acolo. Şi mai eram cu nişte prieteni, cu Iepure şi cu tipul care şi-a vîndut tobele pentru virgină. Iar ăsta, îndrăgostitul, era cam ameţit şi-mi zicea: să-i spui scorpiei ăleia de Hazel că mi-a trecut de ea, că-n veci n-o să-i mai fac de mîncare.

— Să mori tu... îţi dai seama? Nu-mi face îndrăgostitul de mîncare? şi-am dus mîna la inimă lovită de durere şi mimînd siderarea.

— Nu mai e nici îndrăgostit... ronţăia Lola fistic.

— Slavă Domnului, răsuflăm uşurată. Mult i-a mai trebuit. Ce film pun acum? Ai chef de unul vechi? Clasic? Ai văzut „Vă place Brahms?", o poveste de amor cu Ingrid Bergman ajunsă pe la

40 de ani şi îndrăgostită de un timp cu 15 ani mai tînără, că tot ai amintit de Doctoriţă, cotrobăiam eu prin cd-urile mele. Sau uite „Vacanţă la Roma". ! „Şarada" poate? Am toate filmele cu Audrey Hepburn.

— Pune ce vrei... zicea ea indiferentă. Şi, hei, ştii pe cine am mai văzut acolo? Dar în altă seară, nu tot atunci...

— Pe cine? întrebam.

— Pe tipul ăla cu care te-ai sărutat pe balcon.

Mă opream din cotrobăit, mă aşezam pe pat lîngă ea.

— Păi de unde ştii că m-am sărutat cu el? Parcă te certai cu Transportatoarea în noaptea aia.

— Şi ce dacă mă certam? Crezi că eram chioară? N-am văzut viteza mai mare de acţiune ca la bărbatul ăla.

Chicoteam iar. Nici eu.

— Bărbat care nu stă pe gînduri, într-adevăr. Băiat deştept, am spus.

— Da, m-am enervat că m-aţi lăsat în cameră cu Transportatoarea şi cu bidiviul ei. Doamne, ce stupid era ăla. Iar tipa prea făcea pe deşteapta şi pe ajunsa.

— Păi n-ai zis tu că era deşteaptă? De-aia s-o fi ajuns...

— In fine... Şi, hei, tipul tău...

— Nu e al meu, dă-1 încolo. E însurat sadea. Mi-a zis gazda noastră a doua zi, am oftat eu cu o undă de regret.

— Ah, şi tu ai crezut...

Am rămas cu cd-ul în aer. Mi s-a părut deodată că a trecut foarte mult timp de-atunci. Că lunile acelea din iarnă pînă-n vară fuseseră ani în care destinele oamenilor nu avuseseră altceva mai

bun de făcut decît să se împletească unele într-altele şi mai mult să se încurce decît să-şi ţină de cald.

— Nu mai are importanţă. Hai să vedem filmul... Ştii, e ultima oară cînd o să mai stăm aşa în garsoniera asta. In curînd o să mă mut de-aici.

— Garsoniera ta? La dracu... Unde te muţi?

— Mă mut cu o prietenă. Shhh, hai că vorbim după aceea.

Ne ghemuiam imediat una într-alta şi începea genericul.

— Nu-mi vine să cred că i-ai aruncat ăleia rochia la gunoi... zicea Lola.

Dădeam ochii peste cap.

— Lasă că poate rămîne gravidă şi-i trece...

După un minut începeam eu:

— Nu-mi vine să cred că i-ai povestit Transportatoarei că am făcut bungeejumping, că am căzut în cap şi că de-aia sînt turbată.

— Am zis eu aşa ceva?

— Nu, dar pe-acolo. Şi multe altele pe care le-am uitat.

— Hai, se ruga, ce-am zis? Să dea dracii dacă mai ţin minte...

— Nu mai ţin nici eu minte, n-auzi?, îmi umflam şi eu gura cu bomboane, decît c-am trimis prin fax 50 de contracte la aceeaşi firmă.

După o vreme:

— Nu-mi vine să cred că m-ai convins să renunţ la o slujbă din cauza unui amărît de blowjob.

— Ah, o luăm de la început... Hai mai bine să vedem filmul.

Era unul de dragoste. Precis

.Viaţa cu Melanie

„Nu se găseşte nimic în minte fără să se fi aflat mai întîi în simţuri"
J. Locke

Dimpotrivă, cu Melanie era altfel. începeam şi terminam ziua cu ea printre pixuri, hîrtii poroase sau colorate, pe masă nelipsita ei ojă roşie, cărţile ca nişte cărămizi, masa cu rotile plină de flori. Erau mereu ceţuri lăptoase care năvăleau în odăi imediat ce deschideam balconul. Dressurile puse la uscat se înfoiau voioase. Era o dezordine feminină, un fel de prietenie deşucheată. Degetele noastre se răsuceau ca un făcut, căutîndu-ne intimitatea pe pielea netedă şi parfumată.

Ne mîngîiam pe păr, pe braţe, pe umeri, fără gînduri obscene, chicoteam apoi vesele şi mirosul de santal fumega pînă-n tavan. Cu ea vorbeam mereu despre bărbaţi şi despre beţişoarele din lemn de prins părul. Eşarfa ei verde aruncată pe fotoliu, ronţăitul de măsline negre, sâmburii pe care-i scuipam în scrumieră, fusta cu tul roşu care se întrezărea din dulapul vechi, papucii moi de casă, caseta cu mărgele colorate, revistele de pe măsuţa cu rotile, foi A4 scrise cu stiloul negru, jurnalul ei cu scris mărunt, biletele la teatru,

pernele mici şi moi de pe saltea, totul mă ducea cu gândul la un cuib cu puf mult, umed şi cald. Amintirea unei vieţi intrauterine.

Eram două femei singure care împărţeam acelaşi spaţiu, dar mai mult pentru că ne plăceam una pe alta, decât de nevoie. Lăsam să coboare în stradă râsetele noastre. Uneori, lungite pe covor, cu braţele deasupra capului, zăceam în neştire ore, poate chiar zile.

Mi se părea o nebunie să mă ridic. Nu vreau. Şi pentru ce? Atunci mă întîlneam cu mine. Atunci nu mai exista nimeni. Nici o poveste. Nici un dead- line. Nici un articol de scris. Aruncam fumul ţigării spre tavan, cu mare lene, ca şi cum numai pentru clipele alea de trîndăveală mă născusem.

Apoi mă împingea de jos, ca un resort, o frază ivită din senin în carapacea mea, şi din fraza aceea curgeau altele, altele, îngropate fluvii de fraze în documente care speram să nu vadă niciodată lumina zilei. Cuvinte scheletice. Ştiam că într-o zi le voi şterge. Delete.

— într-o zi îmi voi jefui şi textele astea de substanţă, îi şopteam lui Melanie la ureche. O să distrug tot ce-am scris aici. Empty files.

— De ce să distrugi? mă întreba ea. Lasă-le, femeie, acolo unde sînt. Nu e păcat de timpul pe care-1 pierzi? Cu ce-o să rămîi după aceea?

— Cu nimic. Dar ce importanţă are? Cu ce-o să rămîn după moarte?

— Cu nimic, îi auzeam vocea cîntată ca prin vis.

— Păi, vezi? într-o zi nu voi mai spune nimănui: hai vino, asta ca să răzbun toate clipele cînd am spus şi nimic nu s-a intîmplat.

Melanie zîmbea.

Era frumoasă Melanie, frumoasă ca o nimfă din păduri. Cu ochii verzi, sticloşi cînd erau plini de dorinţă, o privire translucidă, lascivă, care mă zăpăcea. Mereu îi era teamă că se va ofili, „şi asta foarte repede", spunea ea. O luam în braţe şi o linişteam. Avea ceva sălbatic în ea.

— Hei, Melanie, tu nu vei îmbătrîni niciodată, şi-i sărutam cast clavicula. Ea-mi întorcea sărutul pe gură. O inocenţă perversă sclipea în ochii ei de porţelan. Mă deruta...

Dar adormeam deseori aşa, cu trupurile lipite, braţele încolăcite în jurul mijlocului, după îndelungile masaje de seară din uleiuri de trandafiri, interminabilele discuţii despre iubiri pierdute. Ne răsfăţăm cu muzicile portugheze, ne despărţeam în pragul uşii cînd trebuia să mergem pe la slujbele noastre, ne cotrobăiam prin genţi atunci cînd ne revedeam, ne pregăteam pentru întîlniri fierbinţi, împrumutam una de la cealaltă mărgele şi brăţări, fumam pe întuneric, sau plîngeam pe furiş la vreun film siropos.

Dorul de ducă din privirile amîndurora şi sfîrşeala cărnurilor în după amiezile de sîmbătă şi duminică. Răsfăţul absolut al cremelor pe corp, micile certuri prieteneşti, o inestimabilă colecţie de clipe intime, de suflete fără linişte, colecţie de tristeţi fără motiv, dansurile cu eşarfe roşii în jurul luminărilor, pictatul unghiilor, poveşti de noapte, niciodată terminate, furii care trec, turbări care trec, clipe suspendate printre cărţi, arome şi sunete, printre mărgele şi brăţări colorate, mese frugale, pahare de vin roşu, mult vin roşu, hoinăreala prin amintiri, complicitatea privirilor, muşcăturile de măr, muşcăturile din viaţă... Cam

aşa arăta viaţa cu Melanie... Ca o aşteptare între două ploi...

Vorbeam într-o noapte cu ea despre una, despre alta şi ne-am dat seama ca amîndouă sîntem plictisite fix de aceleaşi lucruri, că ne-am găsit una în compania celeilalte cea mai perfectă stare de lîncezeală, în care nu mai pătrundea nimic, nici sexul nu ne mai interesa, nici bărbaţii, nici noile cunoştinţe, cîteodată ne plictiseau şi cărţile şi filmele, şi căldura, ni se părea că am trăit prea mult, că am văzut prea multe, am părăsit şi am fost părăsite, am muşcat şi am fost muşcate, ne-am machiat şi ne-am demachiat în fiecare noapte, aceleaşi gesturi, aceleaşi cuvinte, aceleaşi poveşti, aceleaşi străzi, aceleaşi tramvaie, o stare cronică de spleen, eu, una mă săturasem şi de muncă, şi de unele proiecte, mă bucuram de frumuseţea pierderii timpului de doar dragul de a-1 pierde.

Să stai cu ochii tiviţi pe pereţi, să nu mai doreşti nimic, să n-ai nici un obiectiv, să dai din cap în ritmul muzicii sau dintr-un picior care atîrnă de-a lungul braţului unui fotoliu atunci cînd te prinde o după-amiază de vară leşinată ea însăşi de arşiţă, sau pur şi simplu să te întinzi ca o rimă pe podea, să nu-ţi mai zică fiinţa nimănui nimic, să bei apa doar aşa că e rece, să lingi o îngheţată doar aşa că e dulce, să mă certe cineva şi eu să n-aud, să mi se bage ceva pe gît şi eu să nu mai înghit, să-mi dea cineva sfaturi şi să-mi treacă otova pe la ureche, porţi închise, uşi închise, telefoane închise, mesagerii închise, just music, just music, just music... ai ai ai ai... să mă bucur de mine că exist în ciuda tuturor celor care voiau la vremea aceea să mă explice, descifreze,

descheie, decapseze, sau a celor care voiau să-mi pieptene cuvintele, întîmplările, iubirile sau aventurile de o noapte.

Era prietenoasă şi caldă viaţa cu Melanie. Ne răsfăţăm una pe cealaltă, ştiam una de cealaltă, ne săream în ajutor cu mici servicii. Cînd una nu avea timp, făcea celeilalte programările la cosmetică, iar cînd alta îşi uita banii acasă cînd pleca dilaila în piaţă după căpşuni, era de-ajuns să sune şi imediat cealaltă se înfiinţa printre tarabe.

Apoi nopţile era atît de plăcut să ştii că cineva poate dormi în siguranţă afectivă lîngă tine...

Era caldă şi moale Melanie, ca un pui de vrabie, îmi puneam capul pe pieptul ei şi o învăluiam cu braţele, apoi începeam să ne legănăm în ritmul muzicii pe care ea o asculta. Mai schimbam cîteva şoapte, o sărutam pe frunte şi pe urmă mă retrăgeam în camera mea.

într-o noapte am deschis uşor uşa şi am alunecat pe salteaua ei. îi plăcea să se întindă acolo, pe bucata aia moale şi să se învelească în pătura albă, pufoasă, de caşmir... S-a întors către mine, avea somnul uşor...

— Ce faci, ai terminat cu treburile tale? mi-a spus cu voce de pisică adormită, o voce tărăgănată de dulceaţa viselor...

— Shhhh, i-am spus eu, la ureche, mîngîindu-i pârul, dormi... N-am vrut să te trezesc, dar am visat urît şi am venit să dorm cu tine.

— Iar te-a vizitat Elend?

— Da, de data asta a fost mai rău ca niciodată.

Tremuram de frică. îi povestisem lui Melanie despre vizitele nocturne ale lui Elend. Odată, cînd nu putuse adormi din pricina căldurii pătrunsese uşurel la mine în cameră să verifice dacă am ne-

voie de ceva. Mă auzise bolborosind, trăncănind cu cineva şi azvîrlind picioarele. Alteori ţipam, sau cădeam din pat. Melanie alerga repede să vadă ce se întîmplă. A trebuit să-i spun despre Elend.

— Ce-a vrut de data asta? m-a întrebat cu toată seriozitatea.

Melanie era convinsă că nu este un simplu coşmar. *Prea se repetă,* zicea.

Mi-a mîngîiat părul. Mi-a şoptit numele: Hazel, Hazel... ce chinuită mai eşti şi tu... Mi-a sărutat ochii umezi. S-a încolăcit în jurul trupului meu ca o liană, s-a zvîrcolit puţin în braţele mele, şi apoi, foarte aproape de mine, cu răsuflarea fierbinte mi-a ars unele regrete... Am simţit oxitocina pulsînd în tîmplele mele. I-am prins buza de sus, era lipicioasă şi dulce, ca o piersică, nu m-am mai putut desprinde...

— N-o sâ-1 las să mi te ia... îmi suflă cuvintele în gură.

Tot prin somn m-a sărutat lung, dulce... M-a luat ameţeala. A venit spre mine, în mine, de undeva de nicăieri, tulburătoare, pasională, desprinsă parcă din puterile molcome ale întunericului, cumva amorţită de morfina somnului, lentă, ca ultimele picături care se scurgeau din noapte... I-am simţit sfîrcurile tari, băieţeşti, zgîriindu-mi cu sălbăticiunea lor unele senzaţii amorţite. Alunecă pe buzele mele ca un apus de soare în apele mării.

Undeva departe lătrau aprig nişte cîini, aici, pe salteaua ei am început să ne alintăm, ca două mogîldeţe minione, cu o delicateţe fără scopuri şi regrete, în ciuda tuturor zbieretelor omenirii despre şi împotriva dragostei... în ciuda tuturor geloziilor fără temei şi a tuturor posesiunilor

diabolice pe care unii sau alţii le-au aruncat asupra noastră, cîndva, într-un trecut fără ambiţii sexuale, ci doar porniri emoţionale către bărbaţii care, între timp, ne-au uitat... în ciuda amorezilor sinucigaşi ce ne-a fost dat să-i întîlnim şi n-au fost în stare să ne îmblînzească.

I-am prins mîinile deasupra capului şi-am ţinut-o sub mine.

— Ştii, Hazel, îmi spuse cu voce joasă, cu o femeie nu pot să fac dragoste urînd. Femeie sînt şi eu şi cumva ar însemna să mă urăsc pe mine, nu-i aşa?...

O sărutam în timp ce vorbea.

— Cu o femeie mă iubesc fără dureri, într-o complicitate desăvîrşită de carne şi suflet. Altfel stau lucrurile cu bărbaţii.

— Mereu stau altfel lucrurile cu bărbaţii.

Şi iar o sărutam.

Melanie avea chef de poveşti în seara aceea. Eu prinsesem gustul buzelor ei şi nu mă mai săturam. Avea dreptate era mai erotic să săruţi o femeie. Buzele ei erau altfel decît ale bărbaţilor. Nu năvăleau spre mine, incercînd să-mi gîtuie inspiraţia, erau ca nişte aripi de fluturi care doar dansau o coregrafie nouă, mult mai senzuală, erau săruturi ca o ploaie de petale de trandafiri, abia apăsate, mai mult tachinate, mici descărcări electrice.

îi mingîiam oasele firave ale şoldurilor şi mă minunam. Aşa erau oare şi ale mele? Tot atît de delicate? O auzeam ca prin vis.

— Ştii, cu Elend între noi, chiar dacă uneori nu se simte şi ajungi să crezi că nu există, de fapt este o permanentă luptă pînă şi în cea mai tandră contopire.

De unde ştia?

Am mîngîiat-o din nou. Ceva mă durea. Ceva mă atrăgea. Să fi fost voluptatea somnului, faptul că dormeam uneori împreună, una în braţele alteia, atunci cînd coşmarurile ne furau liniştea viselor, că ne cunoşteam trupurile, fiindcă, deseori, peste noapte, una dintre noi, conştientă de prezenţa celeilalte, se lipea mai bine de carnea ei caldă, neruşinat despuiată, dezinvolt amorţită în propria-i sexualitate?

— Ce ştii tu de Elend? Nu-1 simţi ca mine...

— Nu, nu-1 simt. Dar nu-mi place ce-ţi face. N-am văzut somn mai chinuit ca al tău. Plîngi de multe ori, scînceşti ca un copil, mi se face teamă pentru tine, îmi vine să te smulg din aşternuturi... dar nu pot... mi-e frică... ţi-e fruntea asudată... globul ochilor tăi se mişcă spasmodic în somn... ştiu... te-am urmărit într-o noapte spre dimineaţă. Mă fascina chinul tău şi mă uitam speriată în jur să văd dacă e cineva cu tine, în cameră... ştii, nu era nimeni, dar tu vorbeai ca şi cum ar fi fost... Apoi ai deschis ochii, erau mai negri ca niciodată, priveai prin mine şi nu mă vedeai, ochii tăi luceau ca două bucăţi de jăratec. îţi şopteam numele şi nu mă auzeai... O, Hazel...

Şi Melanie se ghemui în mine. Am luat-o iar în braţe. I-am mîngîiat părul negru, i-am răsucit buclele rebele.

— E doar un coşmar... Shhh...

Căutam s-o liniştesc de parcă ar fi fost coşmarul ei, nu al meu.

îi simţeam răsuflarea uşoară ca o părere pe pieptul meu.

A continuat înnăbuşit.

— Nu vreau să mă mai gîndesc la asta. Vreau să-ţi spun că mi-am imaginat noaptea asta de-acum. îmi închipuiam cum o să te strecori lîngă mine, pe saltea, cum o să se umfle pătura cu forma trupului tău, cum o să fii atît de aproape de mine încît o să-ţi simt respiraţia ta ca un parfum... o să mă întrebi „mă vrei?".

Am întrebat-o:

—- Mă vrei?

I-am luat luat palmele şi i le-am dus pe sînii mei, îmi bătea inima...

— Ce caldă şi blîndă eşti...

De-abia mai respira, dar mi-a mîngîiat sînii rotunzi, cu sfîrcuri tari, ştiam că le simte cum îi înţeapă podurile palmelor... A fost atît de surprinsă cît de tare-i place că a ţipat. I-am pus mîna la gură...

— Iubita mea... i-am spus.

N-am spus niciodată niciunui bărbat: *iubitule...* nu am simţit nevoia să-1 alint astfel, nu mi-a plăcut cum sună cuvîntul în gura mea.

Dar lui Melanie i-am spus aşa:

— Iubita mea...

M-am apropiat, am cuprins-o, mîini calde pe sînii mei, mi-am scos tricoul, i l-am dat jos şi pe al ei şi ne-am lipit una de alta, piele pe piele, sini pe sini... sinii noştri, aproape la fel, doar că ai mei au sfîrcuri cafenii, un pic mai mari, iar ai ei roz, timizi, mai mici, ca nişte bulbi de trandafiri la prima lor înflorire...

Eram uimite. Ne miram că se poate o astfel de lipsă de teamă, absenţa luptei, pielea la fel de moale, sînii la fel de obraznici, buzele la fel de fierbinţi, de moi... O sărutam şi parcă mă sărutam tot pe mine, cu o altă parte din mine... Geamătul

ei era ca al meu, încolăcirea în aşternuturi a unui singur corp... şi ea, cu gura pe sfîrcurile mele, parcă-mi sugea viaţa, mă sufocam, mă zvîrcoleam, gemeam de plăcerea asta nouă şi surprinzătoare...

— Melanie, murmuram, numele tău e ca un cîntec...

— Hazel, numele tău e o şoaptă...

I-am spus că într-o noapte o să fac dragoste cu ea pe nisip, lîngă mare, că o s-o dezbrac uşor ca pe o fetiţă înainte de a o trimite la somn, că o să-i despletesc părul, o să-i îndrept buclele, că o să-i arăt stelele şi o să ne iubim sub cerul liber şi marea o să danseze tangoul valurilor pe pielea noastră pînă cînd o să devenim sare amestecată cu briză...

— O să-ţi cînt în noaptea aceea, îi spuneam. O sărutam flămîndă şi îi vorbeam de marea de care mi-era atît de dor, atît de dor... o să-ţi cînt cu note înalte, prelungi ca nişte suspine, transformate în zîmbete, în hohote de rîs, în soare, în pumnale de dorinţă înfipte în prăsălele cărnii... o să-ţi cînt muzica de stele care te întoarce spre suflet, muzică de nebuni. Şi o să dansăm, Melanie, o să dansăm cu mîinile, o să facem în aer rotocoale cu braţele în fumul de ţigară, o să ne desenăm sufletele în aer, tălpile noastre se vor îmbiba în lac de băuturi aromate, rochiile noastre vor flutura ca nişte aripi de îngeri în noapte, vom dansa cu părul pe spate, Melanie, şi ne vom undui mijlocul, şi sînii, şi vom arunca picioarele în mijlocul lumii...

— Ce bine ar fi, hai să plecăm mîine dimineaţă acolo, pe marginea ţărmului să-mi arăţi toate astea. Să nu ne ştie nici naiba, să fugim de Elend,

să lăsăm în urmă toate astea, iubiţi, amanţi, dureri, slujbe, necazuri...

Făceam astfel de planuri pe întuneric. Ne înţepam pe tot trupul cu săruturi pe care nicicînd niciunui bărbat nu le dăruisem în halul ăsta. Era o libertate şi o degajare între noi două care ne scoteau din minţi, ca un dans în care este permis totul, ca o siîşiere, iar libertatea nu era doar a gîndului, ci şi a trupurilor.

Nu ştiu... s-a aruncat spre mine sfîşiată de dorinţă, ne-am sărutat fără gînduri rele, ne-am iubit limbile moi, incerte, ca o descoperire minunată, pentru mine, fruct oprit, interzis de religii, aveam nevoie de un om care să vină în întimpinarea mea cu melancolia propriului suflet... Acela căruia îi aflasem toate dedesubturile şi sensibilităţile...

Vîntul verii săruta şi el copacii. Era freamăt peste tot. Sîngele fierbea cu dorinţele violente ale tinereţii.

— Spune-mi o poveste frumoasă, Hazel... m-a rugat.

I-am spus povestea mării.

Am adormit aşa, în pline dezmierdări, arzînd ca ecuatorul, încolăcite ca şerpii şi dezmembrate într-o linişte afectivă, una dintre acelea pe care de puţine ori, doar anumiţi bărbaţi, la tot anumite ore, ţi-o pot da..

.Povestea mării..

Dar eu, fiind sărac... tot ce am sînt visele mele... toate visele mele ţi le-am adus ofrandă la picioare... vezi cum calci... căci ai să calci pe ele.
William Butler Yeats

încă n-am aflat cum arată iadul, dar noaptea aceea atit de depărtată în timp şi spaţiu ar putea avea ceva din lucirile lui. Poate a fost din pricina beţişoarelor de mosc de care eram dependentă. Mă simt ostenită numai cînd o recreez din nou frîntură cu frîntură. Ceva ce ţine de legendele toamnei. De şoptitul în gînd. Pe el îl aud şi acum. Chiar dacă nu a avut timp să-mi spună atîtea cîte şi-ar fi dorit... cîte mi-aş fi dorit... cîte ne-am fi dorit... ce ne-am dorit oare?

Il aşteptam mereu cu buzele întredeschise, la apropierea lui trupul mi se destrăma fîşie cu fîşie. Aşchiile unei patime ţinute atent sub control. Venele vibrau. Degetele mi se încurcau mereu nerăbdătoare în nasturii cămăşii lui. El mă împingea cu trupul lui către pat, aşternuturile aveau culoarea chihlimbarului, pas cu pas îmi pierdeam echilibrul, îşi punea palmele pe mijlocul meu şi pîntecele se înălţa curbîndu-se sub mîngîieri. Aş putea să te frîng ca pe o surcică dacă strîng mai tare. „Fringe-mă", îl imploram. îmi

ridica fusta şi-şi strecura calm o mînă pe coapsele mele. O plimba ca un cunoscător, fără încordare, fără grabă, carnea se înfiora, dulce tortură. Era crud ca o panteră înainte de a-şi înfige colţii în rîvnita pradă.

Tînjeam. Şi cred că se vedea asta în ochii mei. Bruma de posesivitate din ai lui mă incita. Un ghem de plăcere se deşira în stomac. Mă domina prin calculul mişcărilor. Ştia toate punctele nevralgice. Dar le amîna. Ca un profesionist al desfrîului. Vocea lui mă tulbura şi mai tare. Gemeam în surdină, ca şi cum m-ar fi rănit. îmi dezmierda buricul, apoi limba lui se muta mai sus, pe colinele sinilor, sfîrcurile tresăltau umede, lucioase, în pîntecul întunericului. îmi cucerea cu blîndeţe fiecare cm de piele.

Eu îmi muşcam buzele şi plonjam în moleşeala unei amărăciuni numai de mine ştiute. Apoi mă prăbuşeam ca-ntr-un leşin şi lumea întreagă se învîrtea cu mine. Ca un carusel cu suişuri şi coborîşuri, pe care le aşteptam, le doream şi încercam să le ţin sub control, scurte lucidităţi ce se evaporau în miezul lipicios al sucurilor hormonale. Sarea brizelor mării îmi oblojea simţurile. Endorfina se prelingea pe grumazul meu. Amară şi dulce. îmi ştergea lacrimile în sens invers cu limba lui aspră, înecată în bourbon. Şi tutun. îmi şoptea mereu: „nu mă părăsi, stai cu mine, ce frică mi-e să nu dispari, mai bine te culeg aşa, strop cu strop, mîngîiere cu mîngîiere, ţi-aş spune că te iubesc dacă aş şti ce-i iubirea".

Tăceam. Pe chipul meu înflorise amintirea morţii. Putea să vină. Chiar nu mai avea sens. Mă simţeam nemuritoare, zeiţă calmă, posesoare a nectarului şi ambroziei. Buzele meu se rezemau astfel mereu şi mereu de pieptul lui, căutam puncte de sprijin între coapsele sale. Cînd era în

picioare era măreţ, aşa gol, şi viril, ce bărbat frumos. Mă zăpăcea atîta masculinitate. Mi-am lipit sexul lui de obraz, vrînd parcă să amîn deliciul posedării.

Mă privea atît de pervers că mi s-a făcut spaimă. O spaimă delicioasă, răscolitoare. Mă prăbuşeam şi mă ridicam, mă înălţăm şi mă dizolvam sub privirile lui, în timp ce pescăruşii îşi ţipau strident singurătăţile deasupra mării, străpungînd aerul umed, o înnorare perfectă, şi vremea stătea să plîngă, talazurile fierbeau în afara balconului, perdeaua flutura bezmetic peste toate astea, ventilatorul din tavan făcea un zgomot frenetic, ritmat, sacadat, întocmai ca răsuflările noastre, în stradă, acordeonistul ăla orb alerga cu degetele pe clape, iar felinarele pîlpîiau sub palele de vînt. Doar dorinţele coborîseră în camera aceea mustind a plăcere.

M-a ridicat dintre coapsele lui şi mi-a făcut vînt în pat. Pernele moi au luat forma trupului meu şi ultima rămăşiţă de luciditate a căzut o dată cu fusta mea. Am mai apucat să vad un fulg cum zboară prin aer şi se lasă purtat dincolo de balcon, izgonit de briza sărată. M-a pătruns la timp, chiar în mijlocul unei descărcări electrice care a spart pîcla mării. Un culoar al plăcerii în care am dispărut amîndoi.

Dimineţile mă trezeam cu părul ciufulit şi cu ochii în tavan. Nu mă gîndeam la nimic. Urmăream crăpăturile din perete. Un păianjen îşi ţesea pînza în liniştea trandafirie a zorilor. Mirosul de scoici umede urca pînă sus, la etajul 10. Trupul de lîngă mine era cald. Eu mă răceam în răcoarea unei noi zile. îmi regăseam luciditatea. Pleopele

mele se îngreunau din motive numai de mine ştiute. Clipeam calm. Simţeam zbaterea propriilor gene pe obraz.

Mă căuta printre perne. îşi îngropa nasul în părul meu.

— Miroşi a mosc, îmi zicea cu voce adormită.

Era de la beţişoarele alea. Fire de scrum pe podeaua lucioasă. O pală de vînt mai puternică şi totul dispărea. Să culegi praful... şi din cenuşă să recreezi o noapte întreagă.

Acordeonistul amuţise de mult. Ploua în surdină, mocăneşte, pe prelata mării. Felinarele se stinseseră şi ele. Doar ţipetele pescăruşilor erau fidele, prelungind disperarea plecărilor.

Mi-am pus degetele pe piciorul său care se îngreunase pe mijlocul meu. I-am mîngîiat tendoanele lungi, ţin minte că le asemuisem atunci cu nişte corzi puternice de contrabas. Părul scurt a vibrat la atingerea mea. S-a mişcat alene în aşternutul răvăşit.

-— Dormi, mi-a poruncit. Şi şi-a lipit răsuflarea de gîtul meu.

Nu puteam dormi. Am început să mă gîndesc la cealaltă. Chiar dacă nu-1 iubea. Nici eu nu-1 iubeam. Dar ca orice telenovelă macabră, tipa era prietena mea. Genul de prietenă căreia îi povesteşti pe scurt chestii pe care i-ar plăcea să le audă. Un nou ruj. Fusta preferată. Cea pe care iubitul ei tocmai ţi-o dăduse jos ţie cu o seară înainte. Genul de prietenă căreia îi cunoşti angoasele. Genul de prietenă care crede că te poate minţi, dar de care rîzi amar dîndu-i senzaţia că te-a păcălit. Genul de prietenă care te freacă la cap doar cînd are ea probleme, cînd nu-i convine că n-a primit atenţia cuvenită din partea iubitului ei, pentru că el tocmai ţi-o acordase ţie. Iar tu-i

zîmbeşti în continuare, plictisită, ce-i drept, dar cine stă să mai facă diferenţa? Genul de prietenă care-ţi caută compania ca să se apropie de tipul căreia i-ai căzut cu tronc şi pe care ea crede că-1 poate avea, înfingîndu-şi ghearele ascuţite în sufletul tău. Genul de prietenă căreia îi pui întrebări neinteresante şi neinteresate tocmai pentru a o lăsa să vorbească de-ale ei, ca tu, la rîndul tău, să te poţi gîndi la ale tale. Dai din cap, cum că o auzi aberînd despre oameni pe care nu-i vei cunoaşte niciodată. Şi unde zici că lucra M.? Şi cîţi copii zici că vrei să ai? Băieţi sau fete? Genul de prietenă care, atunci cînd se prinde că nu prea dai doi bani pe ea, se foloseşte de minciunile pe care i le-ai spus mai demult ca să te sape. Şi tu rîzi în continuare. Genul de prietenă de care vrei să scapi şi nu poţi. Se îmbulzeşte în viaţa ta ca şi cum i-ai aparţine. Şi tu ce faci ca s-o înveţi minte? Ii furi iubitul. Ala de care s-a tot plîns. Da, iubitul acela cu degete de pianist şi cu suflet de artist şi care săruta bine. Şi pe care apoi îl trimiţi în braţele ei, consolidîndu-le relaţia putrezită din faşă.

Aş fi rămas dacă într-una dintre dimineţile acelea n-ar fi mirosit atît de puternic a scoici umede. Sau dacă nu s-ar fi întrezărit o călătorie prea lungă pentru mine. Şi prea grea. Sau dacă aş fi avut încredere în el. Aş fi rămas dacă pe balustrada balconului nu s-ar fi odihnit în ziua aceea un pescăruş mut, cu faţa întoarsă către depărtări, ca şi cum mi-ar fi arătat ce anume mă cheamă. Dorul de ducă mai puternic decît o istorioară falsă de dragoste. Aş fi rămas dacă n-aş fi ştiut că numai fragmentele rămîn. Cîteva nopţi. Cîteva destrămări. Umbre pe un tavan alb. Firul

plăpînd al luminărilor. Cîntecul mării. Uimirea lui. Dansul fierbinte al cărnii. Nu mă părăsi, ca o rugăminte.

Cum să fi rămas cînd altcineva aştepta după colţ, gata să-i facă viaţa un calvar? M-am ridicat uşor, să nu-1 trezesc. Am simţit sub tălpile goale luciul podelei. Răceala ca o trezire. Mi-am adunat hainele. Bluza cu decolteul larg şi fusta preferată. Am stricat pînza păianjenului pe care îl urmărisem cu ochii mari timp de cîteva minute. Apoi tiptil, ca o nălucă, mi-am luat repede sandalele şi m-am strecurat pe uşă. M-am uitat un pic peste umăr. Nu am văzut-o, dar am simţit cum pasărea aia mută îşi lua zborul. Fîlfîitul puternic al aripilor. Am mai apucat să văd cum el se răsuceşte leneş printre perne şi mi-am închipuit joaca zveltă a muşchilor pe sub piele. Am închis apoi uşa.

In taxi mi-am legat şireturile de la sandale. M-am lăsat pe spate şi-am privit pe fereastră. Esplanada era pustie la ora aia. Pustie şi plaja. Edith Piaf cînta în taxi despre milordul ei. Ca o ironie. Am zîmbit şi mi-am aprins prima ţigară pe ziua aceea.

*****

Cristina. Ii spuneam Criss.

Locuiam singură ca dintotdeauna. Deseori trecea pe la mine, încurcîndu-mi lecturile. „Tot timpul eşti cu nasul între hîrţoage, îmi zicea. Nu te înţeleg." Nu era singura. Eu zîmbeam alene, vorbeam gutural fiindcă erau zile cînd nu interacţionam cu nimeni, nu vorbeam cu nimeni. Părea că glasul meu se trezeşte din amorţeală. Ştiam că vizita ei se prelungeşte. Uneori rămînea peste noapte. Nu aveam putere să-i spun: pleacă! Ea pălăvrăgea. Prea mult. Prea repede. Pe urmă mă

antrenam şi eu în asta. In afara balconului îşi întindea ramurile un castan stufos. Vara era răcoare, frunzele foşneau la fiecare pală de vînt, liniştea mea zbura pe apa sîmbetei în prezenţa ei.

Fără Criss singurătatea mea avea un anumit farmec boem. Dimineţile, soarele sclipea vesel printre frunze. Acolo, pe balconul acela îmi beam ceaiul şi vorbeam cu rîndunicile, ştiţi că o să plec într-o zi de-aici, nu? Şi-atunci cine o să vă mă dea firimituri? Cirip... Urmăream strada care se anima. Tramvaiele luau o curbă în intersecţie. Turiştii îmbrăcaţi sumar trăgeau după ei umbrele şi găletuşe de plastic. Se întorceau spre seară roşii ca racii. Nu ştiau să se bronzeze. La MTV cînta Macarena. Doar ce apăruse melodia. Nopţile ascultam jazz şi castanul ăla foşnea, foşnea, foşnea... Puteam să stau ore în şir aşa, la balcon, cu ochii pe jumătate închişi, învăluindu-mă în noapte, în murmurele străzii, în picurii de jazz. Şi umbre. Mai ştiu eu la ce mă gîndeam?

Preferam să merg eu la Criss. Cel puţin aşa, controlam timpul cît puteam sta împreună. Era o învălmăşeală de nedescris în camera ei, patul tot timpul un cîmp de război. Se arunca pe el, pe burtă şi îndoia picioarele în aer.

— Uite, aici sînt eu cu Le Musiu. Nu că-i un scump? şi-mi băga sub nas o poză în care Le Musiu o ţinea protector de umeri, iar ea zîmbea larg, larg, cu dantura aia perfectă.

— Foarte scump, confirmam.

Dar cum să spui despre un bărbat că e scump?

— I-am cerut să-mi cumpere un parfum, sau cel puţin o bluziţă frumoasă. Ce naiba, au trecut vreo două luni de cînd sîntem împreună, îşi ţuguia ea buzele subţiri.

Totuşi, cînd ieşeam în cluburi, ochii ei mari, frumoşi, alergau de la un bărbat la altul. Se apleca asupra urechii mele, abera ceva neinteresant despre un anumit tip şi rîdea în hohote, nedezlipindu-şi privirea de la noua ei pradă. Clubul preferat era Cleopatra. De-acolo puteam să alergăm în tălpile goale, pline de nisip şi cu sandalele în mîini, direct pe malul mării şi să ne stropim cu apă. Ne întorceam apoi pe ringul de dans şi ne unduiam părul ud, bezmetice, şi cu sarea mării şiroind pe fuste. Ne zvîntam sîngele. Rîdeam şi dansam, ne îmbrăţişam pe ringul de dans, ea se legăna lasciv, pentru ochii bărbaţilor, eu nepăsătoare, întoarsă în mine. Muzica avea efecte diferite asupra noastră. Ei îi deschidea poftele sexuale, pe mine mă elibera de tensiuni. Părul îmi sălta pe umeri, cerceii lungi îmi loveau obrazul, brăţările zăngăneau. Numai în dans eram cu adevărat liberă. Mă învîrteam, mă răsuceam, mă atingeam, scuturam capul pe spate şi nici că-mi păsa de cei din jur. Se făcea un mare gol în jurul nostru. Criss rîdea tot timpul prosteşte, din orice. Un rîs de cocotă

.Nu avea niciodată bani. Nu-i trebuiau. Se distra de minune şi fără. Străbătea ringul de dans cu două pahare de coniac, îi făceau cinste unii şi alţii, hai la prietena mea s-o cunoşti, le spunea. Şi mă trezeam astfel că apărea cu o coadă de doi străini, de obicei turişti. Tot de obicei îi ieşeau din atenţie imediat ce dădea coniacul peste cap şi se îmbujora mai tare. Ii trata cu indiferenţă. Nu mai avea nevoie de ei.

— Ce facem acum? îmi spunea tîrziu, cu ochii tulburi.

— Mergem acasă. Hai, Le Musiu o să se supere pe mine că te-am lăsat să-ţi faci de cap.

— Fuck Le Musiu. Vreau să fac sex cu alt-cineva. Cînd o să fiu nevastă, o să regret că am fost fidelă în tinereţe. Se zbătea puţin şi fugea din mîinile mele.

Mă simţeam îngrozitor de singură în Cleopatra în timp ce ea-şi făcea de cap pe nisip cu fitecine. Mă întristam pe loc. Doar ce-mi ceruse un prezervativ, în caz de orice. Mă retrăgeam la bar şi aşteptam. Rememoram tot ce avea să urmeze. Plînsul din taxi al lui Criss în braţele mele. Aveam s-o mîngîi pe părul rar şi lung. O să miroasă a sex. A amărăciune. O să aibă privirea rătăcită. Eu o să-i culeg din păr cîteva scoici umede. Ea o să se întrebe:

— Ce-am făcut? Ce-am făcut?

O să mă plictisească întrebarea ei, dar o voi linişti că nu s-a întîmplat nimic, că totul e bine. Rugămintea din urmă cu ochii umezi şi obrajii mângâliţi de rimei:

— Să nu mă spui lui Musiu.

— Nu e treaba mea asta, Cristino, îi voi reproşa eu.

— Ştiu, îmi va spune ea, în timp ce umerii i se vor zgudui de plîns, dar totuşi să nu mă spui.

O să-i întind o batistă de nas. 0 să-i şterg cu alta dîrele negre de pe obraji.

— Nu te spun, linişteşte-te! Şi voi continua să-i mîngîi cu ochii în gol, părul rar, lipicios şi umed, pînă cînd va adormi. Sau voi urmări cum se schimbă cifrele pe aparatul de taxat al maşinii. Desigur, o voi preda în regula lui Musiu, el mă va privi lung, eu voi căuta să plec cît mai repede. Voi ieşi pe balconul meu şi voi asculta castanul cum foşneşte, în timp ce coniacul băut acum, la bar, îşi va face în sfîrşit efectul. Prea multă luciditate. Aş avea acum şi eu nevoie de un surogat ca să scap odată de ea.

M-am uitat peste umăr încercînd să alung închipuirile astea. Tocmai atunci pe ringul de dans am văzut două pupeze care se hlizeau la globul din tavan. Parcă m-am văzut pe mine şi pe Criss. Spectrul unor clipe trecute deja. Da, am fi putut arăta aşa. Am plătit şi-am plecat singură în noaptea aceea. Pe Criss am lăsat-o pradă nisipului umed şi unor braţe străine. Nu mi-a mai păsat atunci. Mi-era somn. Şi lehamite. Şi cald. Şi nu-mi place să aştept. Şi urăsc rutina. Şi cîteodată e cît se poate de bine să fii egoist. Chiar dacă unii spun că nu pot trăi fără tine. Nu e niciodată adevărat asta.

*****

Ştiu cum decurgeau toate. Observam cu adîncă tristeţe felul în care se chinuiau să mă

cucerească amîndoi şi le făceam jocul. Nu înţelegeau că dacă m-ar fi lăsat în pace atunci, dacă nu şi-ar fi prins urechile în propriile cuvinte, aveau cele mai mari şanse ca să-i vizitez, poate, şi-acum. Sau să le fiu naşă la vreun botez al vreunui plod. N-aş mai fi evitat nici eu străduţa aceea întunecată, pe care miroase aşa de frumos a tei şi poate aş fi căutat cu privirea fereastra ei de la etajul 1. Ştiu că locuieşte tot acolo.

Aveam obiceiul ăsta. Cînd voiam să-i fac o surpriză, mă postam în faţa ferestrei. Era o grădiniţă cu flori şi mai întîi mă aşezam pe o bancă şi, mai ales cînd se lăsa înserarea, iar luminile se aprindeau în casa ei, îi urmăream cam un sfert de oră mişcările. Parcă valsa prin apartament. Trecea dintr-o cameră în alta, cu halatul desfăcut, cu părul buimac, făcea risipă de lumini, o vedeam cum se trînteşte în pat, ca imediat să se ridice, pentru că uitase să-şi ia ceva din bucătărie. De obicei ceaşca de ceai. De portocale. Eram părtaşă la mişcările ei, aproape că simţeam aroma cojilor de portocală urmărind aburul subţire al ceaiului, îmi plăcea asta, să privesc oamenii atunci cînd credeau că sînt singuri. Instantaneele clipei. Stări ale sufletului dezgolit de măşti. Un zuluf care enervează. O grimasă în oglindă. Un zîmbet cu gîndul la cine ştie cine, la cine ştie ce. îmi place şi acum.

Criss se privea des în oglindă. îşi zîmbea des. îşi exersa anumite atitudini. Ca şi cum Criss cea reală trebuia să dispară. Anumite atitudini pe care le cunoaşteam în interacţiunea cu alţii. Ochii mari pe care şi-i mărea şi mai mult, ridicînd

sprîncenele, ca să dea figurii ei o expresie mirată, inocentă.
Vorbea cu cineva mereu. Nişte prieteni imaginari. Sau doar unul singur. Punea întrebări şi-şi răspundea singură. Ţipa la propria reflecţie din oglindă, apoi şi-o împăca sărutîndu-şi imaginea. Proba şaluri, pălării, eşarfe. Făcea pe furioasa. Şi arunca o pălărie în aer. Pe distrusa. Şi-şi îngropa faţa într-o eşarfă. Pe îndrăgostita. Şi ochii îi sclipeau in oglindă. Pe isterica. Şi cu o mînă mătura tot ce era pe budoarul ei. Parfumuri, creme, creioane de ochi, lipstickuri, mascara. Mă fascina s-o studiez aşa, din umbră. Mă distra. Era teatrală, cu mari şanse să cadă în desuet şi superfluu. Ceea ce s-a şi întîmplat.

O dată m-a imitat pe mine, cred că-i plăcea gestul ăla al meu, neîncrezător în oameni, oarecum dispreţuitor, urmat de o ridicare de sprînceană, de obicei cea dreaptă şi de un „zău??!" Era atît de inconştient la mine gestul acela, încît văzînd-o pe Criss cum se chinuie să-şi arcuiască o singură sprînceană şi să găsească tonul potrivit al lui „zău", mi-am dat seama că şi ea, la rîndul ei, poate rar, şi nu aşa hoţeşte ca mine, mă studiază, fără să-mi dau nici eu seama. Mai am şi acum acel gest. Aş fi vrut ca o dată cu trecerea anilor să dispară şi să reuşesc să am încredere în oameni. Şi să-mi ridic amîndouă sprîncenele doar a mirare. Incredibil! Şi emoţia că unii oameni rămîn aşa cum ai crezut in ei să fie...

Pe-atunci, Criss era impresionantă. Acum e doar patetică. Nu ştiu dacă era stînjenită în prezenţa mea. Mi-a spus într-o zi:

— Parcă trece un vînt negru prin tine, îmi dai fiori.

Cu vreo trei seri în urmă, în braţele iubitului ei, acesta îmi şoptise:

— Eşti din alte lumi. îmi dai fiori.

Posibil. Nu ştiu. Am mai auzit asta de cîteva ori de-atunci. Cuvintele lui Criss nu le băgăm în seamă. După atîtea roluri pe care le juca în faţa oglinzii, ce preţ mai aveau? Nici unul.

Apoi într-o altă seară, într-un alt club, din întîmplare, o găsisem înghesuită într-un colţ de garderobă, mozolindu-se cu iubitul meu de atunci. Prima mea mare iubire. Se ascunseseră împreună, complici şi înfierbîntaţi, în timp ce eu vorbeam la telefon cu cineva, cu un văr parcă, da, cu un văr, îl întrebam ceva de chirii, de locuinţele din capitală, un adevărat calvar imobiliar pentru urechile mele, iar Le Musiu se dusese la bar să facă rost de băuturi. Era gălăgie şi întuneric. Şi mult fum. Am vrut să ies din viermuiala aceea şi să caut un loc liniştit ca să nu mai răcnesc în telefon.

Am recunoscut-o după rîs şi după şuşoteli, iar pe el după cămaşa stacojie. Era aplecat deasupra ei şi-şi strecurase mîinile pe sub fustă. Ciorapii ei o luaseră frumos în jos, dezgolindu-i rotula genunchiului. O rotulă foarte delicată, mi-am zis şi am trecut mai departe, fără să schiţez nici un gest. M-am strecurat în toaletă şi-am început să răsuflu greu. Ferăstruica din baie era deschisă. Am văzut cerul. Puzderie de stele.

— Mă mai iubeşti? vocea nevinovată, cîntată a primei mele iubiri.

— Dar tu? Mă mai iubeşti?

Ne răspundeam cu un sărut. Nu era nevoie de alte confirmări.

Mai puteam oare de-aici înainte să ne întrebăm asta şi să ne răspundem doar cu săruturi?

Sigur că mi-a luat ceva timp să mă liniştesc, dar nimeni n-a ştiut asta. Aud şi acum apa curgînd în chiuvetă. Am ţinut minte că rozeta era un pic ruginită. Că oglinda avea stropi de pastă de dinţi. Că m-am întrebat oare cine s-ar spăla pe dinţi într-un club. Că o tipă a intrat val vîrtej pentru că făcea pe ea. Că faianţa era umedă şi cu urme de încălţări. Că pe afişul de pe o uşă scria: „ no money, no sex, no AIDS!" Că vărul meu a sunat din nou, neînţelegînd de ce i-am închis brusc telefonul. Că nu am fost în stare să-i răspund. Că n-am plîns. Că mi-am scos rujul şi mi-am refăcut culoarea buzelor, de teamă să nu se vadă că păliseră brusc. Că mi-am colorat mecanic gura încer- cînd să construiesc dintr-o grimasă un zîmbet. Că mi-am dat capul pe spate, scuturîndu-mi pârul, l-am desprins din coadă şi mi-am spus: OK. Apoi mi-am şters din minte scena, am inspirat adînc, l-am sunat pe văr-miu şi m-am dus către masa rezervată.

*****

Sigur, e foarte greu să te întorci în timp şi să vezi că, de fapt, anumite întîmplări nu mai con- tează. Ştiind însă că durerile trec, oricît ar fi ele de mari, îmi permit acum să nu mai sufăr atît de intens, ci să-mi văd de priorităţile mele. Nu-mi place cum sună cuvîntul prioritate. îmi place cum sună cuvîntul mama. Cuvîntul prieten. Cuvîntul iubit. îmi place cum sună cuvîntul

adevăr. Cuvinte pe care le folosesc atît de rar. Sau niciodată. Conceptele există însă adînc înfipte în mintea mea.
Nu-mi place cum sună cuvintul ascunziş. Sau minciună. Sau hoţie. Sau manipulare. Sau sărăcie. Sau trădare. îmi place cum sună cuvintul împreună. Implică aici şi cuvintul încredere.

Am cunoscut oameni atît de frumoşi. Şi ştiu că foarte curînd voi avea timp să-i cunosc mai bine şi să le spun: *hai să facem împreună asta.*

întotdeauna mi-au plăcut anumite cuvinte şi am dispreţuit alte cuvinte. Şi oricît timp a trecut peste mine, acest lucru nu s-a schimbat.

Hai să facem împreună asta. O horă. Un chef. O ieşire. O mămăligă. Un joc de cuvinte. O nebunie frumoasă. O iubire. O familie? Un proiect. Un copil? Ceva de care să ne bucurăm şi despre care să povestim nepoţilor.

Criss mi-a spus atunci: hai să ne împrietenim! Era toamnă. Eu fugeam de la liceu să mă întîlnesc cu ea la orele de actorie. După ce terminam cu maimuţărelile, mergeam pe jos de la Sala Sporturilor pînă în Tomis Nord. Pînă ajungeam în Tomis Nord se însera de-a binelea. Ne opream să bem un nectar de caise, chiar vizavi de Cinema Dacia. Criss voia să se sinucidă. Eu rîdeam. O rugam să nu mă priveze de la spectacolul sinuciderii ei. Mi se părea romantic să am o prietenă care şi-a tăiat venele fără motiv. Mai întîi însă aş fi vrut s-o cunosc. Era poate prea crudă şi teribilistă şi voia puţină atenţie din partea tuturor. Au trecut vreo şapte ani şi Criss nu s-a sinucis. Cu timpul nimeni n-a

mai crezut-o. Iar cînd a avut într-adevăr motiv, ei bine, şi-a cumpărat o pereche de pantofi şi i-a trecut. Erau verzi, ca şi ochii ei.

Pe orice fel de vreme, ieşirile erau un fel de sărbătoare. Huzuream fără nici o grijă pe coclauri.

O să scriu cărţi, îi spuneam. O să fiu iubită, îmi spunea. Să scrii şi despre mine cîndva. Ploua în noaptea în care i-am promis asta. Eram pe balconul ei, nu avea streaşină, şi dressurile ne fluturau în cap, şi lenjeria ei se înmuia mai rău deasupra noastră. Ne lipisem una de alta, umăr lîngă umăr şi priveam peste frunze. In faţa noastră se întindea cazarma militarilor. Culcat! Sculat! Culcat! Sculat! Se auzea răcnetul unui ofiţer. Sau poate era doar un fruntaş.

— Ce-o fi acum în sufletul lor? întrebam eu atunci.

— M-aş culca de milă cu un soldat, zicea Criss.

Eu aveam fratele în armată şi nu venise în permisie de vreo cinci săptămîni. Nu mi se părea corect. Dacă să devii bărbat începe cu o astfel de pierdere de vreme, denumită instrucţie, şi aia într-o ploaie mocănească, nu e de mirare că acum pierderea de vreme a devenit strict apanajul bărbaţilor.

— Hai să le punem muzică, a venit Criss cu ideea. Şi le-am pus: *(Sin with Sebastian* — shut up and sleep with me — cine mai ţine minte oare tîmpenia asta de melodie? you are young you're free/ why don't you sleep with me??)

Ei erau într-adevăr tineri, dar nicidecum liberi şi nici o posibilitate de a se culca cu noi, dar a

fost o noapte neobişnuită. Cu nori muraţi pe cer şi chiloţii lui Criss pe sîrmă. Eram la balcon, întindeam mîinile către pifani şi le cîntam peste sunetele lui Sebastian ăla şi peste răcnetele ofiţerului. Sau fruntaşului. Culcat. Sculat. Culcat. Sculat. Shut up, and sleep with me/ com'on why don't you sleep with me??? Culcat. Scul...

Am intrat în casă cu pletele umede şi ne-am trîntit aşa, pe patul moale, ca două curci plouate rîzînd în hohote.

— Ştii ce mi-aş mai dori? mi-a şoptit complice Criss răsflrîndu-mi părul pe puiul ei de pernă. Ce păr negru ai! Şi ochii-i sclipeau. Eu mă jucam cu ciucurii de la halatul ei.

— Ce? am întrebat-o. Mi-aş dori să rămîi mereu în viaţa mea.

Ei bine, şi eu mi-am dorit să rămîn în cîteva locuri pe unde-am fost sau în viaţa cîtorva oameni pe care i-am iubit. Inclusiv a ei. Şi mai ales în oraşul acela. Mi-am dorit să rămîn în viaţa primului meu iubit, şi-aş fi rămas dacă mi-ar fi plăcut cuvîntul trădare. Aş fi rămas în viaţa lui Criss, dacă ei i-ar fi plăcut cuvîntul prietenie. Şi dacă „împreună" pentru ea n-ar fi însemnat încălcarea unor anumite graniţe, doar pentru fun sau din plictiseală.

Există legi nescrise pe care doar inima le ştie. Cînd te apropii prea mult de un om, rişti multe. Niciodată nu mi-a fost teamă să mă apropii de un om, bărbat sau femeie, mai mult decît atît mi s-a părut jignitor să n-o fac cînd minţilor şi trupurilor noastre le plăcea compania. Dar, la fel, asta nu

însemna că trebuie să le unim pînă la ultima suflare. *****

Mă uitam insistent în seara aceea la jarul ţigării. Doar ce-o aprinsesem. Am auzit sfirîitul şi mi-am spus că atunci cînd voi ajunge la filtru o să pun capăt şaradei. Ciudat cum am putut lua o hotărîre în modul acela brutal. Să ieşi din destinele a trei oameni imediat ce termini de fumat o ţigară. Şi deodată, otrava aia să capete un sens.

I-am privit pe rînd. Trăsăturile lor erau relaxate, vesele, dar ştiam, în urma clipelor petrecute în intimitate cu ei, că fiecare ascundea o altă poveste, dar, în fapt, aceeaşi. Detalii nesemnificative. Lungul drum al demnităţii către depravare. Sau defilarea cu paşi mărunţi spre zodia minciunii. Poţi trăda însă dacă nu ţi se oferă un motiv? Sau cel puţin prilejul?

O sfirşeală a revoltelor surde. Nu le mai dădusem demult glas, oricum amorţiseră în pustiul întrebărilor, ca paşii unui beduin în deşert. Scîrţîitul dunelor sub tălpi. Dar numai tălpile lui arse ar fi putut povesti amara singurătate a spiritului. Firele nevăzute ale unor urzeli care duc spre un ocean al deşertăciunii... mai mereu ajungem cu buzele uscate şi gîtul frînt. Doar nişte dune care fumegă în arşiţă, orizontul tremură şi el în valuri, chemîndu-te hipnotic în aventura morţii. Ultima frontieră. Şi-apoi urmele sînt acoperite de vîntul nopţii şi şuierul întunericului. Aşa mor iluziile. Şi bine fac.

Eu nu mai aveam, deci, întrebări. în faţa mea doar coji de suflet. Zîmbetele lor, ca nişte grimase, doamne, ce greu îmi era să-i mai privesc în ochi şi cît de greu altădată să-mi dezlipesc privirea de la ei. Cîndva frumoase, gurile lor se despicau alene, în timp ce eu

deveneam gravă. Mi-era egal. Nişte oameni. Asta deveniseră. Nişte oameni.

În mîinile ei îmi pusesem cîndva acea jumătate de adolescenţă exuberantă. Cealaltă jumătate, din fericire, o păstrasem pentru mine. Undeva într-o sală de lectură, în oraşul vechi. Jumătatea serioasă devenise singurul crez. Cealaltă... eh, copilării! Vîrsta ingrată, zenithul... dar Criss era în continuare frumoasă. Foarte frumoasă. Ca o păpuşă de porţelan cu ochii mari şi gura mică. Şi nu mă puteam supăra taman din pricina asta. Era omul pe care-l scosesem cel mai des din stările de deprimare, fiinţă nevrotică, oareşcum închipuită, dar, din obişnuinţă, dragă.

— Eşti tristă, Criss? şi mă maimuţăream pînă cînd izbucnea în rîs.

In mîinile lui îmi pusesem cîteva file din viaţă. Avea degete nobile, ştia cum să mă răsfoiască zi după zi. Sau, cel puţin, aşa mi-ar fi plăcut să fie. Cu riscul de a fi mînjită, uitată, renegată, blestemată mai apoi, şapte zile am făcut amor, destrăbălîndu-mă nopţile şi uneori în orele lăptoase ale amiezii. Ţin minte fiecare cafenea şi fiecare terasă, el n-avea cum să înţeleagă cît de bine îmi făcea să-i vorbesc. Curajul cuvintelor nerostite. Undeva în intimitatea unui sanctuar invizibil. Unul dintre noi a vrut neapărat să-l distrugă, dar nu mai ştiu care anume.

A fost delicios derapajul acela, nu?! Să ştii că cineva vorbeşte doar pentru tine. Pentru cîteva clipe să-ţi pierzi minţile şi să te desfaci de coji, ca în faţa unui Isus răstignit. Şi să ai certitudinea

că vorbele ajung unde trebuie, fix în găleata de gunoi a unui alt Eu.

Vindecă-mă. Sau doar ţine-mă o clipă în braţe să nu alunec. In interior un miez crestat de cuţitele altor întîmplări, pe care le-ai primit tot din senin, tot cînd credeai că lumea e doar a ta. Şi-apoi ai pus frînă. Ai căzut în iarbă, genunchii au simţit umezeala pămîntului, ţi-ai făcut loc, cum ai ştiut mai bine, prin desişul verde, te-ai întins frînt şi-ai aşteptat să treacă plumbul norilor. Asta nu înseamnă nimic. După cîteva ceasuri, nehotărîrile trec.

—- De ce-ai plecat atunci aşa? îmi aminteam mustrarea lui.

— Cum aşa?

— Aşa, ca o hoaţă.

L-am privit, cît îmi era de drag, cît de răvăşitor l-am iubit.

I-am zîmbit amar.

— Ai fi putut să mă opreşti, ştii?

Eram amîndoi nişte hoţi de clipe şi el aruncase verdictul ăsta doar pe umerii mei. Da, eu, singura trădătoare fără căpătîi. Degeaba făcusem amor cu el în nopţile alea şapte, degeaba ne împletisem răsuflările pînă aproape de moarte, cine zicea că sexul e cunoaştere? Unde se termină lucidităţile, începe viaţa. Instinctuală, brută, nefabricată. Eşti? Sînt! Unde?

Undeva unde n-o să mai fie nimic.

— Ai drumul tău, mi-a zis.

— Zău? am ridicat sprinceana.

Eram obosită şi ei nici nu-şi dădeau seama. Eram obosită de toate iubirile astea false. De toţi aceşti Filimoni şi toate aceste Baucis care-şi

jurau credinţă pentru toată viaţa ca s-o încalce imediat a doua zi. De toate palmele date peste ureche ca să mă trezesc la realitate cu doar jumătate de timpan. Pînă cînd am devenit într-adevăr surdă la dureri. Toate trec cînd sînt construite pe nisip. Mai mare rîsul.

In mîinile celuilalt îmi pusesem şi dorurile, şi speranţele, şi încrederea, şi pofta de viaţă, şi jocurile, şi mingiierile, şi dragostea, şi toată dementa mea de a fi. Aşa, netrunchiată de nimic. Tot ce eram. Tot ce doream să fiu. Prima mea iubire. Primul meu bărbat. Şi totul se dusese dracului într-o garderobă plină de zdrenţele cu care alţi străini îşi acopereau trupurile de frigul iernii. O clipă de rătăcire. Unde se termină luciditătile, începe viaţa.

Mi-a fost şi milă. De dragul orgasmului lor ştirb, nevinovat ca un flirt, am tăcut. Penibil. M-am comportat frumos, diplomat. A fost şi mai penibil că i-am înţeles şi cîteva săptămîni după aceea i-am iubjit în continuare. Poate că nu i-am iubit destul. Poate că n-am crezut niciodată în iubirea necondiţionată.

Dincolo de toate astea însă n-am cum să trăiesc cu jumătăţi de măsură. Am ştiut asta încă din clipa cînd m-am întors la masa aceea rezervată şi graţie unui mimetism înnăscut şi a orelor de actorie am ştiut să fiu veselă. Să mă ameţesc de fericire. O fericire subită, fertilă, de neatacat, de nedizolvat. Fericirea spartă într-un hohot de rîs care se prăvăleşte peste minciuni.

Am ştiut să-mi sărut iubitul peste urmele de ruj ale lui Criss. Să ating pe sub masă mîna lui Musiu şi să-mi închipui ce bine i-ar sta fără

tricou, învelit doar cu trupul meu. I-am mîngîiat degetele. Degete puternice, degete calde. Urmele lor pe obrazul meu, prin păr, pe sîni. Să o asigur apoi pe prietena mea că viaţa e al dracu de frumoasă, atunci cînd eşti printre prieteni de nădejde. Şi-am urmărit apoi cinică schimbul de priviri dintre ea şi simpaticul meu iubit. Mi-am aruncat braţele de gîtul lor şi i-am sărutat pe rînd. Cu foc i-am sărutat. Cu dragoste. îi iubeam pe toţi. Necondiţionat.

E simplu cînd ştii. E şi mai simplu cînd vezi. Te poţi juca apoi fără probleme, forţînd limitele. Un păienjeniş de reţele şi fire de rahat din care am ştiut că numai să vreau şi mă pot desprinde. O călătorie senzaţională în care mi-am testat singură răbdarea.

Păi da, iubiţi-mă şi după ce vă fac rău, ce morţii mă-sii, asta da dovadă implacabilă de loialitate. Loialitate, pe dracu'! Un simplu cuvînt... dacă nu eşti pregătit să plăteşti pentru că ţi-ai încălcat promisiunile, că ai mînjit încrederea, că ai ejaculat uşor pe nişte confesiuni, ca şi cum ţi s-ar fi cuvenit, dacă nu eşti pregătit să plăteşti pentru ignoranţă, pentru futaiurile efemere, pentru rînjetul stătut al înşelăciunii, ce-mi pasă mie de nefericirea ta?! Sau a ta? Sau a ta?

Mă amuz acum de felul în care ei se mişcau prin jurul meu, de rîsul meu stupid la glumele lor, pe care le credeau subtile, dar tare mi-aş fi dorit să văd chipul crispat al lui Criss atunci cînd i-am trimis prin poştă cele trei scrisori de amor pe care Musiu mi le scrisese într-un moment de exaltare. Mare păcat că pe-atunci nu era chiar

aşa de la modă mailul. Dacă m-ar fi cunoscut mai bine, Le Musiu ar fi putut să-mi spargă parolele şi să-şi şteargă urmele. Dar nu-mi fac probleme. După cum o ştiu pe Criss, probabil unul dintre cei doi a consolat-o cum se cuvine.

A meritat oare? A mai zburdat în ziua aia veselă prin apartamentul ei cu luminile mereu aprinse? Sau a jucat în oglindă rolul femeii înşelate? Şi de data asta a aruncat pe bune cu lucrurile ei prin casă?

... unii spun că sînt răzbunătoare. Alţii că-s plină de venin. Fireşte, cei care se pricep foarte bine la psihologia femeii. Unii că sînt egoistă. Sau că n-am spirit de echipă. Ei, cum nu? A fost o echipă pe cinste chiar. Sigur s-ar putea să fiu şi trădătoare. Ha! Mă întreb cine ar putea să-mi bage minţile în cap? Cei care mă mint? Cei care se depărtează fără motiv, şi pe urmă cînd se întorc înapoi, au pretenţia ca lucrurile să fie tot aşa cum le-au lăsat? Cei care privesc? Cei care uită? Cei care răcnesc? Cei care-mi arată pumnul? Cei care-şi deschid pieptul primitor pentru o clipă şi pe urmă îţi trag preşul de sub picioare în secunda imediat următoare? Cei care te testează? Cei care trişează? Cei care mint? Cei care mint?

Ador jocurile astea. Sînt rămăşiţele unor vise ale unor nopţi de vară pierdute sub cerul plin de stele. Aceleaşi sub care ne-am pus cu toţii atîtea dorinţe. Cu braţul sub cap ne-am pus atîtea dorinţe şi a doua zi am uitat că trebuie să plătim pentru fiecare pas făcut aiurea, pentru fiecare gînd strîmb, pentru fiecare discurs în plus sau în minus, pentru fiecare promisiune nerespectată,

pentru fiecare mîngîiere nelalocul ei. Şi braţele au amorţit apoi şi n-au mai putut să strîngă la piept anumiţi oameni. Şi stelele pier. Şi ruinele pier. De ce nu şi anumite iubiri? De ce nu şi anumite prietenii?

Am stins calmă ţigara atunci. Scrumiera era ciobită şi urmele mele de ruj luceau pe mucul ăla scofilcit.

— Trecem diseară să te luăm? m-a întrebat nici nu mai ştiu care dintre ei. Nu mai făceam diferenţa.

— Treceţi! Se pusese la cale o ieşire în oraş.

Nu i-am mai văzut de-atunci. Poate au trecut, dar uşa aia o trăsesem după mine. Cheile le lăsasem mamei, singura care a ştiut să le spună că am plecat. Unde? Undeva unde ei n-or să mai reprezinte nimic. I-am şters pentru mult timp din memoria mea ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

*****

Presupun că şi tu visezi. Să fii liber. Să fii părinte. Să ai încredere în prietenul tău. Să iubeşti. Să împărţi. Să zbori. Să rîzi. Să rămîi undeva. Sau în cineva. Acolo unde trebuie.

Ai grijă însă, cînd ajungi unde trebuie, s-ar putea ca anumite întîmplări să te tăvălească în aşa hal, încît să nu-1 mai recunoşti pe...

acolo. Brainstorming sexual

*Mă duc să caut un mare **poate;***
lăsaţi cortina, farsa e jucată
Rabelais

Cafeneaua cu idei a fost pusă pe picioare într-un timp record. Cea care a avut iniţiativa să-şi creeze propriul spaţiu unde să se poată întîlni cu prietenii ei artişti din toate domeniile artei, dar mai ales a celei cinematografice, este o foarte bună prietenă de-a mea. Camille, regizor de profesie. Eu îi spun Pistruiata.

Ne-am cunoscut în urma unui anunţ, ea racola oameni cu care să-şi pună anumite proiecte în aplicare. Scenarişti, mai exact. Şi cu toate că nici unul dintre scenariile făcute pînă acum împreună n-a văzut concret lumina zilei, am rămas prietene. Sînt îmbulzite în computerele noastre un scurt metraj, trei

proiecte de televiziune şi un serial. Toate deocamdată inutile.

Camille avea şi un fler al afacerilor foarte dezvoltat, fler care-mi lipseşte cu desâvîrşire. Iată de ce nu m-am mirat absolut deloc atunci cînd o prietenă comună mi-a spus într-o zi la o lansare de carte: „Ştii, Camille şi-a deschis cafenea, foarte aproape de zona în care stai tu."

După cîteva luni de huzurie cu Melanie, m-am mutat în zona centrală, într-o cutie cu chibrituri, nici măcar cochetă. Dar era zonă centrală. Ne-am despărţit de traiul în comun ca să ne salvăm prietenia şi aveam nevoie să ni se facă dor una de cealaltă mai mult decît să ne ţinem în braţe. Aşa că... atunci cînd cineva mi-a vîndut un pont convenabil despre o garsonieră m-am mutat.

Ăştia mai snobi care se credeau îndreptăţiţi să mă întrebe: „unde stai?", una dintre întrebările esenţiale la primele întîlniri, deveneau subit interesaţi de situaţia mea financiară şi convinşi mai apoi că mă descurc mai bine decît las să se vadă. O zonă în care chiriile erau înfiorător de mari, iar cafenelele destul de scumpe. Apoi urma cealaltă întrebare, inevitabilă: „singură?"

în funcţie de întîlnire, spuneam da sau nu. Foarte des: nu!

Cînd eram nesimţită spuneam: cu iubitul. Ceea ce uneori era adevărat.

Şi de cele mai multe ori interesant de urmărit reacţiile fiecăruia.

Majoritatea bărbaţilor se gîndea la futut. Nu c-aş fi avut ceva împotrivă, dar nu mă gîndeam la nimic atunci cînd doream să cunosc pe cineva.

Tu la ce te gîndeşti cînd te întîlneşti cu cineva?

— Nu am aşteptări de nici un fel, zicea Melanie.

— De ce să mă întîlnesc aiurea cu cineva? se minuna Baraka. N-am prieteni?

— Mă gîndesc la sex, recunoştea Girueta.

— Să uit de unele griji, spunea Lola.

— Eu aştept o revelaţie, minţeam.

Nu mă gîndeam nici măcar la culoarea rujului atunci cind îmi coloram buzele înainte să ies din casă. Voiam să treacă timpul doar. Ieşeam din inerţie.

în ziua de azi însă nu se mai beau cafele pur şi simplu. După o anumită vîrstă nu se mai leagă nici prietenii. Iar cele pe care le ai sînt greu de întreţinut din pricina slujbelor de opt-zece ore. Ba chiar foarte des întîlnirile cu prietenii se contramandează pe ultima sută de m din cauza traficului, a vremii sau a şedinţelor prelungite.

într-un oraş mare timpul e preţios. La fel şi zona în care locuieşti, chiar dacă nu ai nici metrourile aproape, nici o piaţă cinstită, nici teatrele, nici cinematografele, nici parcurile, nici o privelişte superbă de la balcon. De fapt, n-ai nici balcon. E vorba totuşi de reputaţie. Ai băncile cele mai şmechere din capitală foarte aproape de casa ta. Transilvania, BCR, Reiffeisen, toate prostiile astea.

Ca să n-o mai lungesc, treaba e foarte simplă: dacă locuieşti în apropierea rondului din Alba Iulia înseamnă că ai bani în bancă şi ai reuşit în viaţă. Eu n-aveam nici măcar un amărît de card şi mă durea în paişpe de reuşita în viaţă. îmi plăceau în schimb cafenelele. Iar de cea a lui Camille m-am îndrăgostit de cînd am deschis

prima dată uşa. Semn bun. îmi plăcea sau nu din prima clipă un lucru, o clădire, un om sau o pereche de pantofi.

După alte cîteva luni, Melanie a renunţat şi ea în sfîrşit la cartierul ei anost şi s-a mutat la patru staţii mai încolo de mine, iar Migratorius locuia de ani de zile pe o stradă paralelă de blocul meu de garsoniere. Practic, eram vecine. Girueta avea slujba într-una dintre clădirile cu funcţionari, şefă peste un birou de corporatişti în care imaginile sociale erau un atu la care munceau de zor cu toţii, ca nu cumva să-1 piardă. N-am priceput niciodată la ce le folosea. Eram deci într-un cartier unde ne strînsesem, ca un făcut, toate, pentru cîteva luni pînă cînd s-a spart din nou haita, odată cu o nouă mutare a mea şi cu promovarea Giruetei la un nou departament.

Pe Migratorius o prindeam mai greu la o şuetă, prefera, după cum am mai spus, compania animalelor, cîini, pisici, porumbei, peşti şi broaşte ţestoase. Cînd nu le hrănea, sigur era prin trafic claxonînd în intersecţii. De pe la vreun semafor ne şi suna pe toate să ne întrebe de sănătate. Era mai pisăloagă decît toate mamele la un loc. Pe Melanie o întreba dacă şi-a făcut meditatiile, pe mine dacă mi-am adus aminte să mănînc, iar pe Girueta la sfîrşitul zilei ca s-o trimită acasă şi să nu mai stea peste program.

Eram singura care mă puteam acorda la programul dement al tuturor. La pauzele din timpul mesei ale Giruetei, la w-endurile liniştite ale lui Melanie, la scurtele şi rapidele întîlniri cu Migratorius. Pe Pistruiată o găseam oricum în

cafeneaua ei. Iar Lola apărea ca o floricică suavă cînd nici nu te aşteptai.

Nu aveam o slujbă cu program fix, trebuia doar să ţin minte deadline-urile unor reviste la care colaboram şi să le respect. Scriam materialele noaptea, le trimiteam pe mail şi cînd nu dormeam toată ziua, îmi umpleam timpul citind sau uitîn- du-mă la filme, iar dacă voiam într-adevăr s-o lălăi mă vedeam cu Baraka şi stăteam ore în şir de vorbă despre logica sentimentelor, a sistemelor sau a slujbelor.

Nu era nici o logică în toate astea.

Cum nu era nici o logică nici în felul în care îmi cîştigam existenţa. Asta îl distra cel mai tare pe Baraka.

— Azi-noapte pentru cine ai scris? mă întreba.

— Pentru femei...

— Aaa, articolele alea ale tale cu tentă erotică. Barem le citeşte cineva?

— Mă tem că toate femeile care se cred unice. Dar cum n-am decît feedback-ul redactorelor care-şi dau ok-ul pe articolele astea, nu pot să-mi dau seama.

— Şi care e feedbackul? mă întreba el absent.

— Uneori îmi zic să renunţ la psihologie şi să rămîn concentrată pe piele, mirosuri, limbi care fac minuni pe piele şi intră în urechi, pe şoapte care umezesc preludiul şi pe atingeri fierbinţi care te fac să zbori din pat direct în al nouălea cer. Dar ele sînt nevoite să zică asta ca să mă încurajeze sau naiba ştie.

— Ce aberaţie, rîdea el în hohote. Să-mi trimiţi şi mie să citesc aşa ceva.

— Mai adu-mi, te rog, un cappuccino italian, agăţam eu o fată din cafenea care schimba scrumierele pline. Apoi mă întorceam către Baraka. Iţi trimit ultima bijuterie de genul ăsta, dar să-mi spui dacă ţi s-a sculat. Chiar mă interesează, n-am încredere în femei. Poate în Girueta care-mi zice scurt să n-o plictisesc cu porcării.

— Ah, Girueta nu apreciază şoaptele care-i umezesc preludiul? Nici atingerile fierbinţi care o fac să zboare din pat? hăhăia Baraka, înnecîndu-se de rîs.

— Girueta ar vrea să se mărite. Zice că i-a venit timpul. Probabil începe să se resemneze de pe-acum în legătură cu sexul, îi explicam eu.

— Incredibil, ai prejudecăţi tocmai tu care abe- rezi proză erotică.

— Ce prejudecăţi? Ai fost însurat vreodată ca să ştii?

— De parcă tu ai fost vreodată măritată...

— S-au dat destui însuraţi la mine ca să-mi fac o idee că sexul pute la ei în ogradă. După articolele astea, am şi devenit consiliera matrimonială a unora.

— Şi ăsta nu e feedback?

— Mai degrabă documentaţie de la surse sigure.

De data asta începeam eu să mă hlizesc de tîmpeniile pe care le scoteam pe gură. într-un fel sau altul însă mă inspirau discuţiile cu oamenii, întrebările pe care le puneam unora apăreau din simplă curiozitate, dar nu mă bazam pe răspunsuri fiindcă dincolo de ele era şi dorinţa macabră a unora de a epata prin victimizare, de a-şi plînge trista soartă de prin paturile conjugale,

atunci cînd soarta asta se rezuma doar la atît. N-o spuneau pe şleau, dar eram convinsă că problemele apăreau pentru că patul scîrţîia râu sau nu mai scîrţîia deloc. îşi masacrau vieţile pentru că nu recunoşteau cinstit asta.

Să intri în viaţa cuiva, cu buzunarele pline de judecăţi de valoare, chiar dacă invitat pe uşa din faţă, iată cea mai scurtă cale ca s-o dai în bară. Mai devreme sau mai tîrziu, judecăţile astea de valoare se transformau în certitudini, că tot le cautai cu atîta sîrguinţă. Dar n-aveai cum să te pui în cap să demonstrezi contrariul, era pierdere de vreme, ce dracu. Te bazai pe o anumită detaşare a propriului fler.

Unii erau profund lezaţi că îndrăzneam să le folosesc un fragment din viaţă şi să-l modelez după imaginaţia mea. Nimeni nu voia să-şi vadă negru pe alb radiografia propriilor temeri. Nu, ferească sfîntul, asocierea poveştilor lor cu sexul liber făcea spume prin jur, dar de fapt asta voiau cu toţii, să se distreze şi să nu fie prinşi în plin şi delicios delict. Ipocrizia se manifesta docil la cei mai frustraţi de aceste subiecte tabu, dacă erau doar discuţii, nu exista nici o problemă, se puteau ascunde printre replici, puteau să renege ceea ce afirmaseră cu o clipă mai devreme, dacă următoarea mea întrebare era prea directă. Dar să recunoască ceea ce era deja evident? Ntz, ntz, ntz... Fofîlarea fusese ridicată la rang de crez. Se min- ţeau pe ei înşişi şi-şi vărsau deşeurile casnice în timpul meu liber.

Mă plictisea întreaga tărăşenie. De cele mai multe ori scriam articolele alea cu televizorul aprins la ştiri, ba o dată chiar şi la un meci de

fotbal, şi în mijlocul zbieretelor, crimelor, violurilor sau a gropilor lui Vanghelie, cu ţigara în colţul gurii, reconstruiam o noapte de amor, a mea sau a altcuiva, şi înscriam orgasm după orgasm în poarta imaginaţiei. Mă gîndeam la orice altceva decît la sex atunci cînd frazele curgeau.

Nu te gîndeşti la sex cînd scrii despre sex.

Te gîndeşti la facturi. Cea mai plăcută metodă de a-ţi plăti facturile, credeţi-mă pe cuvînt...

De foarte multe ori, nu te gîndeşti la sex nici cînd faci sex. Asta o ştiu cel mai bine cei care fac doar sex.

Mă săturasem de întrebările celor care citeau rubrica aceea pentru că mă interesau alte chestii într-o discuţie, voiam să inventez alte lumi cu ei, sau să sparg avioane între dinţi, nu ştiu, ceva imposibil să facem să devină posibil, şi nu înţelegeam de ce ar trebui să-mi pierd o oră sau două explicînd că nu mi s-au întîmplat aventurile acelea, că n-am nimic împotrivă dacă mi s-ar întîm- pla, dar nu aveam curajul să le spun că numai inocenţii caută o legătură reală între scris şi autor şi că n-am mai întîlnit nicăieri o asemenea insistenţă a îmbinării imaginarului cu viaţa personală decît la cei care şi în realitate puneau botul la tot soiul de vrăjeli. Apărea imediat paranoia, acea frumoasă pasăre de pradă care-şi lăţeşte umbra suspiciunii cu aripile ei tenebroase şi pune stă- pînire pe imaginaţia bolnavă a unora...

— Imaginaţia bolnavă e sănătoasă, mă zăpăcea Baraka.

Şi jumătate de oră începeam să ne contrazicem pe această frază tîmpită.

— Uită-te la tine, femeie! Eşti perversă pînă în vîrful unghiilor, nu ţi-ar fi aşa puţin ruşine... Dar cine poate să vadă asta? Dacă n-ai descrie scenele alea cu mădulare vîrtoase şi mai ştiu eu ce, la prima vedere, pari sănătoasă la cap.

îmi lua bărbia între degete, mi-o răsucea de la stînga la dreapta şi spunea întocmai ca un cunoscător:

— Ai putea fi şi nevastă... mă tachina el.

— Ai, ai, ai... şi să renunţ la ce-i mai bun?

O femeie care alegea liber să umble prin lume şi n-avea capsa pusă pe celula societăţii, căsnicia, devenea un pericol public, iar cu asta erau de acord şi bărbaţii şi femeile, mai ales măritatele care atunci cînd întîlneau o surată ce părea că umblă dezlegată pe străzi sau pe coridoare îşi ascuţeau ghearele bîrfei şi ale paranoii şi-o taxau cum se cuvine. Scurt şi la obiect.

Trebuie să le fi trăit, altfel n-ai cum să scrii despre aşa ceva, asta era judecata de valoare. Cu timpul am învăţat să ridic din umeri şi să scurtez astfel de întîlniri. Să le recunosc de la prima intersectare a privirilor. Pînă cînd am renunţat de tot la ele.

Sex. Sex murdar. Sex bolnav. Sex roşu. Sex cu miros de iad. Sex metalic. Sex osificat. Scrîşnetul oaselor bazinului. Ochii lor fazi. Gura lor plină de carnea altuia. Gura lor mereu murdară, felul în care muşcă din noroi, zîmbetul lasciv, curvalin, dezmembrat, fidel doar suferinţelor pe care le provoacă şi din care se hrănesc. Venele lor tăiate

pe sub piele. Laserul dorinţelor crăpate de cinism. Fundul mic. Sau mare. Excrementele care zbiară să iasă şi care explodeaza pe gură. Bale, bale, bale... un ocean de bale.

Sex putred. Sex-tavernă. Sex bălăcărit. Sex pătat. Bărbaţi peste bărbaţi. Femei la alegere. Vrăjeală pe messenger. Viermuiala tuturor prin cearşafurile domestice. Minciuni peste minciuni. O viaţă capsată de gunoaiele vieţii, de lăturile iubirii. De vreau să fiu iubit. Muşcătura voluptăţii din grădinile cîndva înmiresmate. Neruşinarea dusă la paroxism. Nesimţirea, singurul confort spiritual. Prezervativul, singura rugăciune. Sarcasmul, unica apărare.

Sex plastifiat. Sex încins. Sex cu miros de banane. De cireşe. De căpşuni. Sex din grădina raiului.

Mă săturasem de toate astea. Ochii femeilor zburătăcind pe şliţuri, încinse şi alea de frustrări. Stereotipuri de genul: toate femeile sînt proaste, sau curve, sau toţi bărbaţii sînt porci. Lupta dintre misoginism şi feminism. Dintre femei şi bărbaţi.

Nimeni nu se mai distra pe cinste. Frumuseţea flirtului căzuse în desuet.

Nimeni nu mai iubea.

Nici naiba nu-şi mai asuma suferinţa din dragoste, dar toţi se văicăreau. Asta căutam în toate poveştile pe care le auzeam. Asta încercam să găsesc şi în viaţa prietenilor mei.

Nada, nexam, ioc.

N i m e n i nu mai iubea.

— Mă, scuză-mă, zicea Migratorius, pentru mine, dragostea asta e aşa... o mare lălăială...

— Dar ai fost vreodată îndrăgostită? insistam eu.

— De un om???? se minuna ea sincer.

Dimpotrivă, pentru Melanie era singura raţiune de a trăi.

— Ce tot aberezi? mă punea la punct Baraka.

Totul se reducea la sex?

— Clar, răspundea Lola. Mă laşi cu celelalte tîmpenii? E destul de greu să găseşti un bun fucker, ce mai vrei după asta?

— Ah, m-am resemnat demult în legătura cu jumătatea. Vreau un tată bun pentru copiii mei. Pentru restul există amanţi, prompt şi la obiect Girueta.

Mă întristau răspunsurile astea.

Dar scriam mai departe despre inocentele aventuri de-o noapte. Tuturor le sclipeau ochii.

Prietenii mei deveneau etalonul şubred al iubirii. Nu mai înţelegeam nimic.

Care era motivul? Unde era nodul?

Zdrobite senzaţii, ce dracu spun??! Perdele de pleoape în spatele cărora cenzurăm cu toţii dorinţe, impulsuri, binele şi răul, inexistente toate astea, iar cînd apărea timidă iubirea, toţi din jurul meu aveau grijă s-o înnăbuşe cît mai repede, să-i vîre un pumn în gît, s-o anihilize disperaţi ca nu cumva să sufere. Regretele, micile necazuri ale voluptăţii, înfrîngerile propriului Eu, alungarea inconştientului, toate culorile astea de catifea care ar fi trebuit să ne îmbrăţişeze cu căldură erau strivite în nişte temeri avortate.

La ce bun speranţele, mişcarea era tot ce contează, sîngele care urcă spre tîmple, inima

care pompează grăbită secundele, sunetele care vibrează, care vibrează, vibrează... pe toate le opreau încă înainte să înflorească şi să le explodeze în faţă curcubeul fericirii. Dar suferinţa... ah, da, suferinţa... în ea se bălăcăreau cu toţii, dacă însă ar fi fost altcineva de vină pentru alegerile lor, ce mulţumiţi ar fi fost...

După ce asculţi prea multe confesiuni înveţi să mimezi compasiunea cînd de fapt ai vrea să speli putina cît mai repede, dar nu o faci... ai vrea s-o faci, dar nu ştiu de ce naiba rămîi pironit locului ca să demonstrezi celui din faţa ta că-i eşti alături...

— îmi pare'rău că treci prin asta. Mai aduceţi-mi vă rog un cappuccino...

Nu-mi părea rău. Mai mult decît atît nu mă interesa.

Se adunau deci una cîte una poveştile astea cu ditai băţu-nfipt în fund. Hehehe, ei stăteau cu ochii în pămînt, îi scrutam intens să găsesc piatra filozofală şi nu vedeam altceva decît jena... jena de a trăi, jena de a iubi intens, tremurînd de frică să nu fie penibili. Dar nu le era jenă să-mi arate suferinţele lor. Aproape că puteam să le desenez gîndurile şi dorinţele, şi nici nu mă prefăceam atunci cînd le zîmbeam.

— Ar trebui să se desfiinţeze omuleţul la femei ca să facă sex oral cum trebuie, aberau pînă şi prezentatoarele TV în emisiunile lor penibile. înregistrată pe banda atotştiutoare a sexului de data asta o fostă miss, fostă model, fostă altele... un adevărat sex euforic.

— Despre ce omuleţ vorbeşte asta? o întrebam pe Girueta, cînd într-o noapte într-un club ne nimeriserăm chiar în faţa unui ecran.

Deja îmi închipuiam cozi de muieri pe la chirurgie strangulîndu-se pentru un oral. Se mutilau fizic pentru plăcerea bărbatului. Cît de departe poţi ajunge cu oligofrenismele astea?

— Incredibil! Astea n-au cunoştinţe minime de anatomie şi li se dau pe mînă emisiuni despre sex? întreba retoric Girueta.

— E vorba de televiziune. Nu e ca şi cum ar trebui să ai pretenţii...

Cu ochii cînd pe pereţii de un ocru plăcut din cafenea, cînd pe mocheta bleu, nici măcar nu mă revoltam. Devenisem imună. Mai bine jucam mii de partide de şah şi le pierdeam decît să mai ascult despre suferinţele închipuite ale cuiva sau ziceam scurt:

— Du-te la femeia ta!

Sau:

— Mergi acasă, fă o cină romantică, lăsaţi naiba certurile...

Păream lipsită de sentimente. Vezi tu, nu mai participam cum trebuie la durerea lor. Preferam să dau soluţii, chiar dacă păreau cretine. Le dădeam din bască, din poignee, erau gratuite, trebuia să zic şi eu ceva. Oricum bărbaţii ăia nu se duceau la femeile lor, iar ele nu-i aşteptau cu luminări aromate pe masă. Găseau doar o voluptate macabră în a-şi scoate arţagul din mînecă ca să se lovească peste ochi cu firimiturile unui timp în care exista amintirea iubirii.

Cu femeile era mai rău decît cu bărbaţii. Mirosurile lor înţepătoare mă orbeau. In privirea lor dezordonată zăream de cîte ori fuseseră aruncate ca nişte zdrenţe patetice în tomberonul vieţii, dar mimau demnitatea fără să-i înţeleagă sensul, fără să-i îmbrăţişeze profunzimea. De la înălţimea căsniciilor ratate îşi fluturau steagurile prin lume şi mă priveau ca pe un gîndac cînd le spuneam franc: de ce nu renunţi?

Mai degrabă s-ar fi dus să-şi scoată omuleţul cu forcepsul.

— Femeile astea devin din ce în ce mai idioate, anunţa Girueta.

— Tu nici pînă la ora asta nu ţi-ai dat seama că bărbaţii nu vor femei deştepte? Ce dracu... Să fii deşteaptă e un handicap în ziua de azi.

Nu puteam s-o contrazic.

— Tu ce-ai face?

— Ce să fac? zicea ea. Dau din gene cum am văzut prin filme sau la secretara mea şi totul se rezolvă. Nu-ţi trebuie minte ca să execuţi un oral.

— Dă din gene degeaba secretara ta, rîdeam eu. Pricep acum de ce femeile-şefe n-au priză la secretare.

— Mă foloseşte, măi. Cînd o văd atît de tîmpă nu pot să mă supăr pe ea. Are gene frumoase...

— Hehehe... te manipulează cu doar o simplă fluturare din gene...

între prietene discuţiile aveau lejeritate.

— Cu cît vorbeşti mai puţin cu atît eşti mai apreciată, continua Girueta. îţi trebuie doar doi dinţi lipsă în faţă şi eşti femeia ideală. Dacă n-ai

nici omuleţ în fundul gîtului poţi să faci şi o emisiune tv.

Celelalte, amicele mele binevoitoare voiau să-mi bage minţile în cap. De cum mă vedeau, începeau să-mi dea sfaturi despre jertfe, despre compromisuri, despre prizonierate, despre resemnare, nu şi despre echilibru, nu şi despre fericire, îmi arătau pozele lor de la nuntă, ridicam sprinceana mereu nedumerită, încercau să se convingă de alegerile lor, ok, dar de ce să mă convingă şi pe mine? Aveam impresia că tot Universul conspira împotriva mea să mă leg la cap fără să mă doară. Ah, lecţiile astea de viaţă mă încîntau de fiecare dată, îmi zgîriau urechile, îmi zăpăceau timpanele, îmi întăreau convingerile. Nu-mi spuneau niciodată de cîte ori fuseseră trimise de propriul soţ în braţele altui bărbat şi se duseseră înciudate, nu-mi spuneau niciodată de cîte ori îl înşelaseră pe acest soţ din fotografii, că nu avuseseră curaj să-1 lase baltă nici pe amant, nici pe soţ, că doriseră să fie şi. cu sufletul în rai şi cu traista plină şi cu orgasmul în două luntre.

Mai bine mi-ar fi vorbit despre faianţa din bucătărie. Aş fi putut să ascult ore în şir asta, decît aiurelile despre viaţa de cuplu. Pe bune... Şi fără mişto.

Celelalte, nemăritatele, nu-mi spuneau de cîte ori se futuseră anapoda pentru un suc sau pentru o cafea pe care cineva se învrednicise să le cumpere la prima întîlnire, nu-mi spuneau cît de uşor, cît de simplu puteau fi cumpărate şi de cîte ori îşi scoseseră sufletul la mezat, nici cît de repede uitaseră numărul compromisurilor făcute.

Toate erau nişte doamne! Plin mai era Bucureştiul de doamne!

Aceste lucruri însă nu se pot spune. Şi nu se spun. Dar dacă eşti atent le poţi depista. Mă feream de doamne, dar dădeam peste ele ca un făcut. Una şi una...

Eu căutam doar oameni. Nu bărbaţi şi femei. Simpli oameni.

Dar fiecare îmi sforăia în continuare despre compromisuri, că-n iubire trebuie să faci chestii care-ţi anulează demnitatea de om. Nu să scrii despre aventuri de-o noapte, ca mine, par exemple.

— Ce chestii? întrebam.

— Păi, din cînd în cînd mai închizi ochii la aventurile soţului, mi se spunea.

— Cu condiţia să închidă şi el la ale tale, nu?

— Ei, nu e chiar aşa...

— Dar cum? voiam să aflu. Sincer mă interesa unde începea compromisul şi unde sau de ce se încheia parteneriatul, camaraderia. De ce unul era mai egal, mai liber, mai penetrant decît altul. Şi dacă era aşa de ce mai era nevoie de un act oficial.

— Pentru numele copiilor... mi se răspundea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e un nonsens! mă revoltam.

— Ei, lasă, o să înţelegi tu într-o zi.

Pariam pe viaţa mea că nu. Nu voiam o astfel de resemnare.

Lucrurile acestea se întîmplau însă. Aproape în fiecare aşternut din oraşul ăsta împuţit. La fiecare ochi de geam luminat de un bec chior, se întîmplau drame mărunte care nu contau pentru

nimeni. De aceea dădeam din umeri şi rămîneam imună la astfel de sfaturi.

— Sărmanii oameni...

Uneori nopţile mă căţăram pe ochiul meu de geam şi aşteptam să se stingă celelalte ferestre şi să se aştearnă liniştea peste lume. îmi spuneam atunci că oamenii se întîlneau în vise cu propriul sine şi poate că nu-i mai apăsau atît nesiguranţele, nici vulnerabilităţile, nici nemulţumirile, poate uitau rătăcirile de moment, poate se rugau să fie iertaţi, poate conştientizau inutilitatea anumitor gesturi, reacţii, întîmplări, poate-şi doreau iubire, şi linişte, şi fericire, şi certitudini, poate doar dormeau în cuibul dorinţelor şi al rugăciunilor... Noaptea iubeam oamenii... îmi beam cu ei ultimul strop de cafea.

Doar noaptea, numai noaptea mă înduioşam.

Dar vezi, în zori, nu mai era nimeni singur, şi nici eu, ne întîlneam unii cu alţii, şi cu alţii, şi cu alţii, şi tot aşa... nu mai puteam rosti unui semen de-al nostru ceea ce ne şopteam noaptea cu mîna sub obraz, cînd ultimele fluturări de gene alungau realităţile cu care ne compostau alţii.

Toate păreau prostii la lumina zilei.

La lumina zilei nu ne mai rămînea nimic de făcut decît să mergem la slujbe, să aşteptăm să treacă orele ca să plecăm acasă, să mîncăm, să ne îmbătăm, să ne certăm, să ne fu tem...

Căutările mele se încheiaseră. Ce căutasem oare pînă atunci?

Oameni? Dădeam peste spirite amputate.

Lumea era împărţită în bărbaţi şi femei. Două tabere care se ciuruiau zilnic cu gloanţele

sexului sperînd că unii sau alţii vor muri din iubire.

Orice-aş fi căutat însă într-o zi am zis stop! şi-am întîlnit relaxarea. Venise timpul să mă mai şi distrez.

Vizitam cafeneaua lui Camille destul de des. Era aproape de casa mea. Ea era unul dintre puţinii oameni care îndrăznea să iubească, să viseze şi să facă ce-i place. îi simţeam sufletul în fiecare încăpere de-acolo, în fiecare canapea, în tablourile de pe pereţi, în culoarea pe care o alesese pentru candalabre, în perseverenţa cu care crezuse în unii sau alţii. Era tonică şi inepuizabilă. în sfirşit o femeie fără probleme sexuale. Fără pitici pe creier. Fără găuri în inimă. Ori dacă erau, avea bunul simţ să nu le arate.

Buuun...

într-o zi ploioasă, spre seară. Parcă vineri.

— Aştepţi demult? mă trezea din visare o voce suavă, cîntată, atît de dragă inimii mele.

— Neah, mă uitam eu la ceas, am vreme de pierdut. Stai jos, o invitam pe Melanie lîngă mine.

Slăbise. Se topea văzînd cu ochii. Era din ce în ce mai diafană, mai aeriană. Ochii ei albaştri se înfundaseră în orbite. Alergase ca să ajungă la timp. Era mereu punctuală. îşi prinsese o floare roşie în păr.

— îţi place? Am furat-o dintr-o grădină... Ţi-am adus şi ţie una, să fim amîndouă moţate.

Mi-o prindeam şi eu imediat, apoi ne sărutam cast.

— Grădină, în Bucureşti? Auzi, o să vină mai încolo şi Baraka.

— Să vină şi Baraka! îşi netezea ea rochia şi se lăsa uşor în braţele mele. Ţi-a fost dor de mine, nu-i aşa? îşi căuta ea locul printre sînii mei. O mîngîiam pe păr.

— Tu ce zici? Mi-a fost? îi întindeam eu buclele.

— Eu zic că ţi-a fost... E frumos aici... îmi place. Camille are gusturi bune.

Comandam ciocolată. Neagră, fierbinte, cu multă frişcă.

— Hai să mergem la mare, i-am spus din senin. Vreau să-ţi arăt stîncile copilăriei mele. Şi scoicile. Şi locul secret.

— Ce loc secret? a făcut ea ochii mari, mari.

— Ei, o să vezi.

Apoi apărea Girueta.

— V-aţi strîns? Cine mai vine?

— Ce contează? Să vină cine vrea...

— Sînt plină de draci, începea Girueta, trîntindu-se pe canapea. Secretara şi-a tras-o în biroul meu cu unul dintre corporatişti. Am găsit urme de fund pe scaun şi prezervative folosite în coşul de gunoi.

începea bine. Pufneam în rîs.

— Nu mai rîdeţi ca proastele. De ce dracu n-a făcut aia curăţenie la locul de futut? Am o singură secretara, asta se împarte ca nesimţita la toţi, dar nu înţeleg de ce trebuie să sufăr eu de pe urma lor.

— Bună secretara! Lucrează peste program şi visează la scaunul tău, îşi aranjă mai bine Melanie floarea din păr.

— Ce-s cu buruienile alea în capul vostru? ne privea critic Girueta. După aceea schimba

repede subiectul. M-am săturat să mă întîlnesc aşa aiurea cu unu şi cu altu. Sînt toţi nişte tembeli. Zilele trecute am fost pe la ai mei, mi-au pus placa celebră cu...

— cînd te măriţi... am zis eu şi Melanie în cor, dînd ochii peste cap.

— I-am dat papucii lu' Grăsunei.

Asta era unul din pretendenţii Giruetei la mina ei. Venea în toiul nopţii să-i aducă shaorma şi-o mînca tot el.

— Cum? eram curioasă.

Mi-era atît de greu să-i spun unuia că nu mai vreau să fiu cu el, în condiţiile în care nici măcar nu fusesem, încît preferam să mă dau la fund după două întîlniri şi să nu mai răspund la telefoane. Mai bine să constate rapid că sînt ticăloasă decît să-i frîng sufletul unuia cu explicaţii de genul: nu ne potrivim.

— I-am zis că nu ne potrivim. Girueta n-avea astfel de probleme.

— Femeile se potrivesc cu oricine dacă vor.

— Draga mea, mă săturasem de atîta shaorma, îi răspunse lui Melanie. M-am îngrăşat cu 2 kilograme de cînd mă toi vedeam cu Grăsunei. In- chipuie-ţi că după trei luni aş fi fost o scroafă, numai bună de luat de nevastă. Nu, mulţumesc, prefer să schimb meniul. Deja mă întîlnesc cu altcineva... Hei, adu-mi te rog şi mie un suc natural, racola ea o fetişcană.

— De căpşuni? De caise? De portocale?

— De portocale...

— Şi ăsta noul cine e? Slăbănel?

Girueta punea porecle iubiţilor ei, în funcţie de aspectul fizic sau de slujba respectivului. Cei

mai celebri erau Morghistul, care era medic legist la o morgă, se despărţise de el pentru că nu ştia să sărute, îi mai spunea şi Bălosul, urma Trimisul, care era pescar şi i-a oferit Giruetei o pungă de şalău pentru părinţii ei, ca să se bucure de prada lui. Nu mai ţin minte de ce-i spunea Trimisul.

— Mă vezi pe mine umblînd cu şalăul în poşetă? ne-a întrebat ea oripilată.

— Nu, nu văd pe niciuna dintre noi, a răspuns cineva.

A apărut Baraka.

— Cine e Slăbănel? a întrebat el. Mi-aţi pus o nouă poreclă?

— Nu, măi, e noul iubit al Giruetei, l-am liniştit.

— Girueta, eu zic să renunţi, ia-mă pe mine de bărbat. Sînt înalt, n-am slujbă şi ştiu să fac tocane excelente. Plus că sînt fidel...

— Şi pentru asta trebuie să te întreţin eu?

— Fireşte, nu vreţi voi bărbaţi fideli? Nu de-aici apar toate problemele şi divorţurile?

— Măi, Baraka, taci din gură, îl luă prieteneşte Girueta de gît după ce acesta se aşeză, că habar n-ai pe ce lume trăieşti.

— Femeile nu vor neapărat bărbaţi fideli, omule, au doar pretenţia să nu afle de escapadele lor. Ori asta e foarte greu, i-am spus şi eu.

— Foarte, foarte greu, a punctat şi Melanie. Ne dăm seama prea repede...

— Oricum nu înţeleg nimic din ce vreţi, aşa că mai bine beau o bere, a cedat Baraka.

înţeleaptă alegere!

După vreo jumătate de oră a apărut şi Lola. Era îmbrăcată într-o rochie verde cu imprimeuri mari, înflorate şi avea o eşarfă galbenă cu ciucuri lungi pe post de batic. Parcă plutea.

— Mi-am tras-o cu un tătar, a început abrupt.

De fapt toţi făceam aşa cînd ne vedeam. Nu existau saluturi între noi. Nu se spunea mulţumesc sau mersi pentru serviciile pe care ni le făceam. Nu ne luam rămas bun. Ne puteam deranja, în schimb fără nici o problemă în orice oră din zi sau din noapte.

— Povesteşte, femeie! i-am făcut loc imediat pe canapea. De unde l-ai găsit?

Lola era transportată.

— Daţi-i să bea ceva ca să-şi revină, îi zise Girueta chelneriţei care adusese berea lui Baraka. Ceai de tei aveţi?

— Nu, lasă-mă în pace cu ceaiul tău de tei, protesta Lola. Sînt deja legumă, vreau un shot de tequila. Lămîie, sare, tot ce trebuie...

— Vă aduc imediat.

Aşteptam. Baraka se făcea mic printre noi, nu ştiu cum de reuşea, că avea 1,90 m, dar n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că-i plăceau micile noastre răutăţi. Nu se putea dezlipi de noi şi, la sfîrşit, conducea pe toată lumea acasă ca un gentleman ce era.

— Il cheamă Demirel. L-am cunoscut la televiziunea aia turcească. Zi ce înseamnă numele lui? m-a întrebat. Că ştiu că numele voastre înseamnă mereu ceva.

— Mînă-de-fier! i-am răspuns. Demir — fier şi el — mînă.

— Perfect! îi luceau ochii în cap şi se roteau de la una la alta. I se potriveşte perfect. Mă întîlnesc cu el de cîteva săptămîni, e dulcic foc.

— Dulcic! am pufnit eu.

— Un mînă-de-fier dulcic, a zis şi Girueta.

— Ia mai lăsaţi-mă în pace, voi găsiţi cusururi peste tot. Oricum, şi s-a întors spre Melanie care era fermecată de perspectiva uneia dintre noi de a-şi petrece nopţile cu un tătar, îţi spun că merită tot zbuciumul.

Melanie avea o viziune romantică despre bărbaţii altor popoare. Pentru ea grecii erau focoşi şi bronzaţi, spaniolii şi-i închipuia ca fiind foarte pasionali şi virili, iar italienii nişte seducători notorii. Despre tătari nu avea nici cea mai vagă idee cum ar fi. Ii considera păgîni, sălbatici şi de nestăpînit.

— Parcă vorbeşti despre nişte cai, îi spuneam eu. Aşteaptă tu să pună mîna pe ei o tătăroaică aprigă şi să vezi ce balegă devin.

Văzusem destule cazuri în familie.

— Turcii sînt altfel.

— Cum altfel?

— Fustangii şi gentlemani în acelaşi timp.

— Perfect, să-mi faci şi mie cunoştinţă cu unul de-ai tăi, mă ruga de ceva vreme Girueta. Mînă-de-fier ce e? Turc sau tătar?

— De unde să ştiu eu? Nu e acelaşi lucru? Are ochii oblici, negri ca păcura şi pielea ciocoiatie, foarte catifelată. N-are pic de păr pe piept.

Lola s-a avîntat să ni-1 descrie oftînd extaziată.

— E tătar. Zi mai departe...

— Partea ciudată e următoarea: vine o tipă la mine şi-mi zice: Lola, vrei să te cuplezi cu cineva? Eu: cum e? Aia îmi zice: e curat!

— Cum adică? am sărit noi, fetele, cu gura pe ea. L-am surprins pe Baraka mirosindu-şi axilele.

— Chiar aşa. Cum adică? am întrebat şi eu. Ce fel de calitate e asta?

— Eu întrebam cum e ca individ, aşa de chestie, adică e simpatic? E mototol? E şmecheraş? E înalt? Slab? Chestii de-astea. Si aia îmi zice: e curat. Păi nu se înţelegea de la sine că trebuie să fie curat? Aia continuă: e foarte curat. Bine, i-am zis, dacă e atît de curat atunci nu se poate să ratez aşa ceva.

Şi Lola a dat din umeri.

— Şi era curat? a întrebat Girueta.

— Foarte curat.

— Cît de curat? am vrut să ştiu. Mă blocasem. Cît de curat? Vreau să ştiu. Ce-i aberaţia asta? De parcă pînă acum tu te întîlneai cu toţi jerpălăii şi s-a găsit aia să-ţi facă un pustiu de bine şi să-ţi bage pe gît un bărbat în sfîrşit curat. Sună ca dracu...

Lola a dat peste cap tequila şi a zis simplu:

— Nu ştiu cît de curat dar era foarte curat. Lasă-mă în pace, dacă aia e idioată eu ce să-i fac? s-a burzuluit apoi. Pe mine m-a distrat abordarea şi iată că m-am ales cu un Mînă-de-fier şi curat şi dulcic.

— Fabulos, i-am zis eu lui Melanie, s-a dus fantezia ta cu tătari sălbatici.

— S-a dus, femeie, asta e. Nu putem să le avem pe toate. Ne-a mai distrus Lola un mit păgîn.

— Hei, Hazelo, ar trebui să scrii în articolele alea ale tale despre o aventură cu un tătar de-al tău.

— M-a ferit Allah de o Mînă-de-fier, dar pot să scriu despre aventura ta.

Ne-a povestit apoi cu voce joasă despre noua ei jucărie masculină. Era tandru, delicat şi vorbea urît în pat. Pur şi simplu nu se mai săturau unul de altul.

— Păi cum era delicat dacă vorbea porcării în pat? am spus.

— Ce fel de porcării? a vrut să ştie Girueta.

— în ce limbă? s-a trezit din letargie Baraka.

— Voi sînteţi tembeli cu toţii? Hazel în ce limbă vorbeşte cu noi?

— Poa' să zică fuck, sau shit. .Sau schnell, a insistat bărbatul nostru.

— Astea-s porcării? Mă, tu de cînd n-ai mai făcut sex? Sau te pomeneşti că eşti virgin... 1-a taxat ea imediat pe Baraka.

— Irelevant! N-are legătură cu ce vorbim noi aici.

Dar Lola nu 1-a mai băgat în seamă:

-— Porcării adică de genul: zi-mi c-o am mare! Zi-mi că ţi-o trag bine...

— Şi? O are mare? Ţi-o trage bine? a vrut să ştie Girueta.

— Nici nici.

— Ai de capul tău, atunci de ce îi spui? s-a mirat Melanie.

— Mînă-de-fier cu scula mică. Am trăit s-o aud şi pe asta, am rîs cu poftă. Dar bine că era curat.

— Partea aiurea este că atunci cînd îi zic trăsnăi în pat mă umflă rîsul. Dacă nu-i spun, Mînă-de-fier se înmoaie.

— Şi de ce eşti aşa de încîntată de el?

— E de la trupele speciale. Şi în plus e tătar.

Poftim de mai zi ceva. Am tradus că e body-guard prin televiziune. După alte două shoturi de tequilla am aflat că pe cît de murdar voia să-i vorbească Lolei în pat pe atît de timid era în societate şi că nu-i permitea noii sale iubite să folosească nici cuvîntul „dracu". Zicea că aduce ghinion şi i se înroşeau urechile cînd Lolei îi mai scăpa cîte-un „futu-i!". De-aici provenea apelativul de „dulcic"?

— Dă-1 dracu atunci, i-a zis Girueta. Asta e un alt ipocrit.

— Tu, Girueto, eşti prea dură iar eu vreau doar să mă distrez.

Am lăsat-o pe Girueta să-i explice Lolei de ce nu e bine să-şi piardă prea mult vremea cu potenţiali bărbaţi care doar trec prin viaţa noastră ca fulgerul şi nu ne lasă în amintire decît simple urme estompate de timp. Lola în schimb ieşită dintr-o căsnicie prea pătimaşă avea nevoie de cîteva tranziţii de-astea gen Demirel pînă să-şi revină şi să-şi dorească din nou fiorii iubirii.

Cum ajunseseră aici?

Cum ajunseserăm cu toţii aici?

Ce i-ai spune primei tale iubiri adolescentine dacă ai întîlni-o peste ani?

Nu ştiu, dar atunci i-am anunţat hotărîtă.

— Mă duc să-mi caut prima iubire!

Dar ce te-a apucat aşa deodată? a rămas Lola cu paharul în mînă

— .Nu cred că e o idee bună, mi-a zis Girueta.

— Mai adu-mi te rog o bere, a cerut Baraka.

Melanie mi-a zîmbit.

— Mă gîndesc de ceva vreme la asta. Acum 7 ani am plecat din viaţa lui fără nici o explicaţie. Ştiu că nu s-a mirat de felul în care am dispărut. De fapt, aşa ne înţelesesem încă de la început. Dacă unul e nefericit, e liber să plece, iar celălalt va înţelege.

— Frumos început de relaţie sentimentală. O să-i spun şi eu lui Demirel acelaşi lucru. Nu vreau nici eu să am procese de conştiinţă că-1 voi părăsi.

— Nu, nu e chiar aşa. Noi am spus-o atunci în joacă, fiindcă eram convinşi că nu ne vom despărţi. Ne iubeam foarte tare.

— Toţi ne-am iubit unii cu alţii foarte tare pînă cînd nu ne-am mai iubit deloc, a filosofat Baraka din fundul paharului său de bere.

Toate ne-am întors către el încruntate. A tăcut mîlc.

Mai puţin Girueta.

— Şi-atunci de ce o faci?

— Undeva pe parcurs am pierdut ceva. Nu mai simt. Nu mă mai pot îndrăgosti. Şi nu cred că voi găsi răspunsul aici, printre întîmplările astea fade. Voi mai puteţi?

— Ce sens are? s-a ridicat de la masă Lola. O dată iubeşti cum trebuie. Pe urmă doar cochetezi cu ideea de dragoste. Trebuie să plec. Am întîlnire cu Mînă-de-fier.

A dispărut val-vîrtej, aşa cum apăruse. Dar nu era tulburată la gîndul întîlnirii cu el. Oricît de curat ar fi fost bărbatul acela.

— Pariu că-i dă papucii? a zis Girueta.

— Pariu pe banii mei pe un articol cu sex.

— Despre ce-o să scrii luna asta? m-a întrebat Melanie.

— Despre o noapte cu un tătar, probabil. II fac sălbatic şi de nepotolit, un adevărat diavol în aşternuturi, cum ne-ar plăcea tuturor, am spus.

— Mie să nu-mi trimiţi aşa ceva că o să mi-o închipui pe Lola spunînd porcării în pat şi tot degeaba, m-a avertizat Girueta.

— Şi ce dacă? a prins glas Baraka. Nu e mare şmecherie.

Ne-am uitat ciudat la el.

— Imaginaţia bolnavă e sănătoasă, de cîte ori să mai zic asta?

Astfel s-a încheiat una dintre multe noastre seri atît de asemănătoare. Eu şi Melanie ne-am uitat florile furate pe masă.

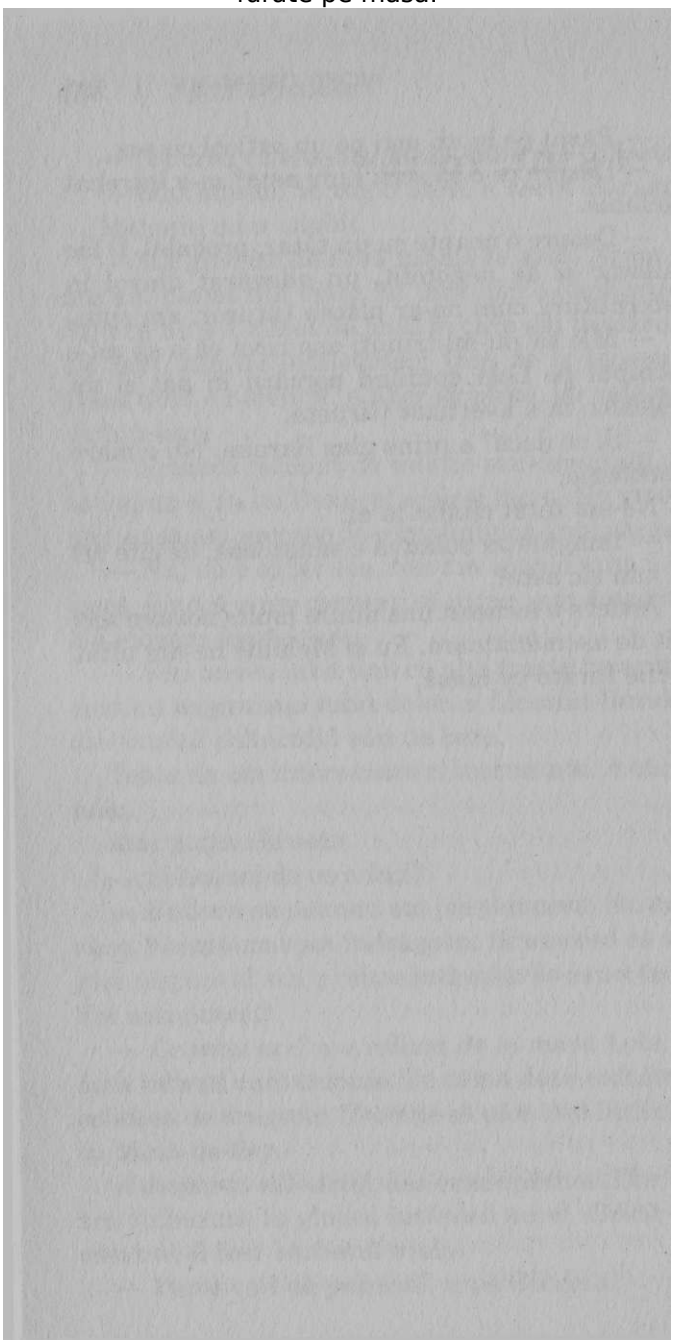

Azi sînt, mîine nu..

Goodbye, my Lover, no sorrows, no tears...

My Dying Bride

Există nişte străduţe vechi şi pietruite în partea de sud a Constanţei, oraşul copilăriei şi al adolescenţei mele. Oricît te-ai plimba hai-hui pe ele, nu are cum să nu te pocnească briza sărată a mării, în orice anotimp te-ai afla.

Iarna însă, crivăţul muşcă obrajii al naibii de puternic. Ore în şir, fără dorinţe, atît şi mult mai mult te-ai putea plimba pe străzile alea. Oamenii acolo au alte chipuri, chiar şi alte tonalităţi ale vocii, miros a dor de ducă, e o senzaţie domoală, urci şi cobori sau te laşi purtat de amintiri. Nu se îmbulzeşte nimeni peste ele.

Din cînd în cînd te poţi opri să aspiri cu plămînii tot ce credeai că ai pierdut. Pe o anumită bancă, în anumite ore ale zilei găseai acelaşi profesor de franceză, care a înnebunit frumos în singura limbă pe care a iubit-o. S-a născut cu împrumut. A murit între timp. Am aflat asta întîmplător de la o fostă colegă de liceu.

Cînd am ajuns cu Melanie la apartamentul lăsat de izbelişte în care locuisem ani de zile, ne-am lăsat genţile la uşă şi am alergat pe balcon să vedem marea. Ne-am împiedicat de corespondenţa adunată pe sub uşă, deşi la intrarea în bloc mai racolasem vreo 15 scrisori. Facturi. Adeziuni. Felicitări. Pensii obligatorii. De obicei mi le strîn- gea mama, dar nu mai trecuse nici ea pe-aici de cîteva luni.

Casa îşi păstrase mirosul. Soarele se filtra în acelaşi loc printre jaluzele. Parcă nu plecasem de 7 ani de-aici, ci doar de o săptămînă.

— Vrei să spui că ai ales viaţa în chirii cînd aveai palatul ăsta? se minună Melanie.

— Cam aşa ceva. Da, părea o nebunie.

— De ce? Nu înţeleg... Din cauza celor trei?

Aş fi vrut să fie atît de simplu. Să pun distanţă în întîmplări numai ca să-mi fie mai simplu să uit. Sau măcar să nu-mi mai aduc aminte.

-— Eşti atît de tu aici... vorbea în şoaptă, ca şi cum n-ar fi vrut să trezească umbrele.

— Trebuie să ştergem praful, i-am spus. Mama n-a mai trecut pe-aici de două luni. Hai să lustruim palatul ăsta.

Am început să ţopăim ca două căpriţe printre puţinele mobile. Melanie a înşfăcat aspiratorul, eu am pus un cd cu jazz. Am început să strănut puternic. Eram alergică la praf, dar eram fericită.

— Parcă e muzică de desene animate, mi-a spus.

Am invitat-o la dans. Am luat-o în braţe şi am început să dansăm ridicîndu-ne fustele. A mea era lungă, mătura podeaua, a ei era largă şi-i

dezgolea rotulele osoase. Tălpile noastre lăsau urme pe praful podelei, un dans căpiat de bucurie.

— Parcă sînt pe altă lume, spunea Melanie şi pieptul i se umfla în bătăile repezi ale inimii.

Ne întorseserăm în timp, printr-o scamatorie a alegerilor verii. Ni se terminaseră amîndurora aromele, sunetele, literele şi iluziile, culorile, luminile şi umbrele, vînătăile, bubele inimii şi secundele. Ce mai rămînea de făcut altceva decît s-o luăm de la capăt în alt dans al vieţii?

Şi drept recompensă ne fumam una alteia ţigările, ne furnicam pielea cu dorinţe, ţipam de aceste noi, incredibile, deşănţate, zălude fleacuri ce ni se descopereau de pe rafturi, din sertare, de pe cele două balcoane. Unul mare în care îmi amenajasem cîndva biroul, altul mic acoperit de frunzele castanului de unde dimineţile îmi beam cafeaua. Sau ceaiul.

Apoi cu cîrpele în vînt ştergeam praful de pe obiecte şi cărţi.

—- Eşti atît de tu în toate astea...

— Eram... am corectat-o. Şi vezi c-ai mai spus-o o dată!

Am despachetat după două ore. O ploaie de eşarfe, pălării, sandale, mărgele a curs ca o furtună de culori în apartamentul acela. Melanie a tăbărît prin dulapuri să caute minuni şi să-şi atîrne hainele de umeraşe. Găsea chestii pe care eu însămi cu adevărat le uitasem. într-unui din dulapuri a găsit cutia mea în care-mi păstram agendele. Mi le-a arătat.

— Vrei să spui că nu le-a mai deschis nimeni de 7 ani?

— Cine să le deschidă?

— Ah, scriai în franceză, dădu ea paginile unei agende.

Am lăsat-o să citească şi m-am dus să pregătesc baia. A trebuit să aştept vreo zece minute ca apa să se limpezească. Ţevile nefolosite au duruit în surdină, apoi s-au liniştit. Am umplut-o pînă sus. Am deschis fereastra băii. Se însera. Am simţit cum vine din a dineurile uitării acea senzaţie de saţietate, de plinătate şi fericire pe care o găseam din senin, fără să se întîmple ceva deosebit, care nu se datora nimănui altcuiva decît unei simple clipe trandafirii. Stelele urcau pe cer, parcă chemate de mine. Orice-aş fi cerut atunci, în clipa aceea, aveam certitudinea că mi se va îndeplini. Orice.

Am turnat apoi toată sticluţa cu spumă. Voiam să pătrundă peste tot mirosul de crini. In piele, pe faianţă, pe gresie, să zburde aroma lor pe aripile vîntului în tot cartierul, în tot oraşul. Să ştie toată lumea că m-am întors.

M-am întors.

M-am întors şi în pragul uşii am zărit-o pe Melanie. Ţinea una dintre agendele mele în mînă. Era palidă. Mi-a citit:

„Je suis heureuse pour l'incredible moyen que tu m'apporter, dans tes bras, sur cette rue... et parce que tu as ete â cote de moi a seule carrefour de ma vie"

— Ce înseamnă? m-a întrebat. Şi despre cine scriai?

I-am luat agenda din mînă, am pus-o deoparte, am început s-o dezbrac uşor. Tremura. I-am dat bluza înflorată jos, i-am sărutat buza de sus, am trecut la fustă. Am tras de şnurul din talie şi fusta a alunecat dezgolind-o complet. Melanie nu purta vara lenjerie intimă. Am tras-o uşor spre mine şi i-am arătat baia.

— Ii scriam lui Le Musiu. Ii spuneam că sînt fericită pentru felul incredibil în care m-a purtat în braţe pe o anumită stradă, dar nu cred că era vorba despre o stradă din oraş. Şi-i mai spuneam că sînt fericită că a stat alături de mine la singura răspîntie din viaţa mea. Cam aşa ceva... Prostii...

Am început să ne săpunim. Melanie voia să ştie mai multe.

— Mîine seară o să facem un foc de tabără pe cinste pe plajă. Din agendele astea. O să-ţi cînt la chitară...

— Nuuuu-uuu...

— Nu vrei să-ţi cînt la chitară? M-ai bătut la cap toată vara, întrebam mirată.

— Nu, nu vreau să-ţi arzi agendele. Sînt amintirile tale acolo.

— Ba pe naiba. O să le ard. E răcoare noaptea pe plajă şi măcar la ceva să folosească şi ele.

Suferea. Mă voia intactă în amintiri, în gînduri, în sentimente. Mă voia cu trecutul meu cu tot.

-— Hei, n-are sens să te zbaţi aiurea. Ţi-am povestit cum a fost. S-a întîmplat demult, am

crezut ceva, acum nu mă mai interesează nimic din ce credeam. Vreau să îngrop ultimele urme, să le ard, să dispară în cele patru zări şi să fie uitate. Să nu le mai ştie nimeni.

— Ca şi cum nici nu s-a întîmplat?

— Ca şi cum nici nu s-a întîmplat.

Se întrista. O luam în braţe prin apă, îi umezeam cu buretele ceafa delicată, ea se minuna de degetele mele de la picioare.

— Ce mică esti... rîdea.

— Mai bine zi-mi de Contele tău, încercam să schimb subiectul.

— Nu e nimic de zis, i se înnegurau ei ochii.

— Ei vezi? Nici aici nu mai e nimic de zis.

Ne-am ridicat, ne-am şters una pe cealată cu prosoapele, apoi am intrat în dormitorul mare. Am vrut să deschid televizorul, dar mi-am amintit că fusese reziliat contractul de la cablu.

— Dormi cu mine sau îţi pregătesc patul în camera ta?

— Dorm cu tine, mi-a spus.

Ne-am luat în braţe şi n-am mai spus nimic. Nici nu ne-am mişcat. I-am ascultat respiraţia cum se domoleşte pînă am adormit şi eu. Doar castanul a foşnit în noaptea aceea fără odihnă. *****

Programul era în felul următor: mic dejun, plimbare pe faleză şi prin vechile anticariate, o întîlnire cu o fostă colegă de liceu, prînzul la On Plonge, somnul de după-amiază şi-apoi serată pe plajă cu prieteni vechi.

Melanie era nerăbdătoare.

— Nu facem plajă?

— Nu azi, i-am zis. N-are nici un farmec să faci plajă acum. Marea e pentru insomniaci, noi nu sîntem turiste, sîntem fugite în lume.

— Cum zici tu, femeie...

I-am explicat că majoritatea celor care venea la mare, avea o psihologie superficială. Mai ales, tinerii se gîndeau la aventură, la sex, la dezmăţ. Erau ieşiţi de sub tutela părinţilor, erau în concediu, aveau nişte camere de hotel închiriate şi marea se rezuma la o simplă vrăjeală de litoral, piei pe şezlong şi sfîrcuri întinse la soare.

— Păi şi noi sîntem dezmăţate, zicea ea.

— N-ai nici cea mai vagă idee de dezmăţ. Ar trebui să te arunc într-un club într-o noapte şi-o să vezi diferenţa. Tu eşti doar o tipă senzuală căreia îi plac mîngîierile şi vorbele frumoase. Aici dezmăţul se traduce prin sex la grămadă, nu contează cine cu cine şi de ce, ăştia sînt ca nişte pioni dezmembraţi de pe o tablă de şah peste care a dat o mînă nervoasă şi i-a aruncat cît colo. Plăcerea înseamnă pentru ei doar frecarea vaginului. Pe urmă a doua zi nu se mai cunosc.

— Atunci, clar, nu sîntem dezmăţate...

De pe faleză Melanie a adunat scoici pentru colecţia ei şi apoi am stat vreo oră cu fundul lipit de stabilopozi. Am fumat vreo două ţigări. Era linişte în creierii noştri, nimic nu i-a zbuciumat la ora aceea.

— Iarna, pe stabilopozi, crivăţul e atît de puternic încît nu mai poţi vorbi. Ţi se încleştează fălcile şi oricît ai vrea să scoţi o frază inteligibilă cuvintele încremenesc, ştii, ca-n coşmarele alea cînd vrei să strigi după ajutor şi nu te aude

nimeni. Mintea ta ştie că ai strigat după ajutor, dar gura e încleştată, şi ştii că visezi, ai vrea să te trezeşti, dar nici asta nu-ţi iese.

— Da. Ştiu cum este, şi licoarea ochilor ei a început să tremure ca şi cum aş fi aruncat cu o pietrică pe suprafaţa unui lac. Odată Contele meu m-a lovit, a zis.

— Cum te-a lovit?

— Peste obraz m-a lovit.

Am tăcut. Ea a continuat. O pală de vint venită dinspre mare i-a zburat bretonul de pe frunte. In spatele nostru şi în apă se auzea zumzetul turiştilor, strigăte şi clipoceli în apă.

— A venit într-o noapte mai tîrziu decît obicei. Eu aţipisem. L-am simţit cum intră în baie. Şi-a dat cămaşa jos şi-a aruncat-o la coş, iar el, de obicei este ordonat, îşi împătureşte cămăşile chiar dacă urmează să fie spălate. Mi s-a părut ciudat. M-am dus în urma lui la baie, am luat cămaşa şi-am mirosit-o. El între timp era în bucătărie, cotrobăia prin frigider. N-am zis nimic, dar am rupt-o. Am lăsat-o fîşii-fîşii pe marginea coşului, uite-aşa, ca s-o vadă. A văzut-o, a venit spre mine, eu îl priveam încruntată. Mi-a luat paharul din mînă, 1-a pus pe scaun, era furios, era una dintre cămăşile lui preferate. Ce ai? m-a întrebat. Ai luat-o razna? Tăceam. N-am scos nici măcar un sunet. Asta 1-a scos din sărite. Din doi paşi a fost lîngă fotoliul în care mă aciuasem. M-a lovit de sus în jos. Am căzut secerată pe podea, dar m-am ridicat imediat, ca împinsă de un arc invizibil. I-am zis să stea cît mai departe, să nu îndrăznească să mă mai atingă nici măcar

cu un deget că sînt în stare să-1 omor, dar îmi şi plăcea arsura de pe obraz.

Melanie a oftat.

— Cred că sînt nebună, mi-a plăcut înfruntarea dintre noi, că l-am înfuriat, că şi-a pierdut controlul, că am provocat animalicul din el să iasă la lumină şi să-1 înfrunt. Voiam să văd cît autocontrol are şi cum pot să-1 învinq. Cred că, de fapt, voiam să mor atunci, de-asta-1 tot înfruntam, de-asta nu mă pliam după ceea ce voia şi îl provocam să-mi facă odată răul cel mare, să nu mi-1 fac cu propria mînă. Sînt uneori perversă. Atunci am stat cîteva ore cu ochii pe pereţi, am fumat şi-am băut. Am stat cu mîna pe obraz, mîngîindu-mă, încercînd să păstrez căldura loviturii care, măcar ea, era pornită dintr-un sentiment uman: ura. Mă întrebam de ce nu mă lasă să plec, de ce se agaţă cu atîta disperare de o femeie care, ştia foarte bine, preferă să moară decît să fie anihilată. Poate îi plăcea şi lui înfruntarea. Poate doar asta îi mai rămăsese, şi amestecul meu de inocenţă, de blîndeţe şi de nesupunere mută, îndîrjită. M-am dus lîngă el, după ce a adormit, unde era să mă duc? M-am uitat la palma lui dreaptă, cea cu care m-a lovit. Am luat o gura de tărie, m-am aplecat deasupra lui, i-am deschis buzele cu gura şi i-am dat de la mine din gură. S-a trezit speriat, a înghiţit, s-a înecat, a tuşit, m-a prins de păr, s-a uitat în ochii mei de aproape... Ce ochi frumoşi are, negri şi mari, ca două nopţi... A vrut să mă bruscheze, dar deodată m-a luat în braţe şi m-a lipit de el, aproape să mă înnăbuşe.

Voiam să-i spun că nu mai am aer şi mi-era teamă să nu dea din nou în mine.

— Ce Conte ai mai avut şi tu, şi un pescăruş a ţipat sarcastic deasupra noastră. Am ajutat-o să coboare de pe stabilopozi.

— Hai să mîncăm, i-am zis apoi.

Am comandat două salate crocante cu brînză feta şi multe măsline verzi şi două ciocolate cu gheaţă.

— Continuă, am rugat-o. Zi mai departe cu Contele.

— Ce să mai continuu? In scurt timp n-a mai rămas nimic. Ii făcea plăcere să mă pleznească din senin. Apoi sincer suferea şi îmi cuprindea cu braţele genunchii, în timp ce eu suspinam. Dar nu de durere suspinam, ci pentru că mi se părea umilitor asta. Să loveşti în cineva pe care se presupune că ar trebui să-1 iubeşti. Am început să beau ca să aibă motive să mă lovească. Crezi că mai rămînea ceva din sufletul meu după ce-1 sufocam în alcool? Mai nimic... se stafidise, se uscase după atîtea lovituri şi despărţiri. Ce-a mai rămas ar trebui să îngrop în nisipul ăsta mereu fierbinte, pînă şi noaptea.

Umerii ei se micşorară... O farîmă de femeie din care rămăseseră doar ochii mari, albaştri, păstrînd lucirile unui spirit încăpăţînat, admirabil, care nu se supunea decît la blîndeţe, la mîngîiere, la iubire, la căldură.

— O gură de tărie, încă una, alta după ea, ţigări pe jumătate fumate... Ştii cum era?

Aşteptam să-mi spună.

— Auzeam bătăi în uşa casei şi tresăream de spaimă. Venea. Dădea cu piciorul în uşă şi uşa zbura cît colo. Atunci îi răsăream în faţă şi-1 întrebam: ce vrei? Se uita la mine cu ură şi mă trîntea pe patul rece şi mare ca un mormînt, mă dezbrăca sfîşiindu-mi hainele, îi simţeam dorinţa din muşcături. Nu mă săruta, ştia că am buzele lipite, reci, descărnate. îmi desfăcea picioarele şi icnea înfiorat de suferinţa cărnii mele, îmi spunea să ţin ochii deschişi, larg deschişi, ţipam că-1 urăsc chiar în timpul unui orgasm prelungit... îl uram din toate puterile, îi uram gura de animal crud, mîinile tot timpul în spasme, fesele bronzate, în timp ce se mişca ritmat, respiraţia duhnind a ţigări de foi, părul negru şi des, îi uram vitalitatea cu care-mi lua tot corpul, cu care voia să mă supună, să mă reducă la un simplu obiect de plăcere, uram felul în care se mişca în mine, noapte după noapte mai frenetic şi mai nesătul, buzele pe sînii mei, pe sfîrcuri, mîinile posesive care cotrobăiau, cotrobăiau... uram felul în care nu ştia să iubească, doar să smulgă, să răpească, uram lipsa lui de intuiţie şi de înţelegere... mă lega de el însăşi ura asta scîrboasă, uram uşa pe care-o smulgea din ţîţîni, felul în care mă trăda propriul corp, felul în care ţipam, de parcă m-ar fi durut, cînd ajung la orgasm... II uram, Hazel, Doamne, cît îl mai uram...

Am luat-o imediat în braţe să tacă. I-am sărutat tîmplele, pleopele umezi, chiar acolo în restaurant... S-a ghemuit în mine cu sufletul făcut arici.

— Plîngi, i-am spus. Acum nu mai eşti nevoită să urăşti pe nimeni.

*****

Noaptea pe plajă am ars agendele. Ne-am încălzit mîinile. Marea a dus cenuşa lor departe. Lui Melanie i s-a frînt inima, dar n-a spus nimic.

— Simt că mă ia ameţeala, atît a spus şi apoi în tăcere s-a răspîndit cenuşa în mare. Mă simţeam eliberată, de parcă ani în şir stătusem în spatele unor gratii de aramă şi le privisem cum ruginesc. Am simţit tristeţe? Parcă... Durere? Eram obişnuită cu starea... Dezamăgire? Asta fusese şi trecuse de mult... Mi-am aprins ţigara de la flăcările şui ale cuvintelor mele, arzîndu-mi buricele degetelor. Marea mugea la picioarele noastre.

Luasem două pături cu noi şi ne-am acoperit de vîntul răcoros al sfîrşitului de august. Aerul era umed, parcă stătea să plouă. Rupeam calmă pagini după pagini şi nopţile mele dispăreau în fum. Nopţile cu Le Musiu. La ele mi-au tremurat un pic mîinile, dar eram hotărîtă să merg mai departe. Nopţile cu Criss. Nopţile cu Mihai. Mi-am recăpătat calmul. Ce mai rămăsese de rupt? De aruncat în vidul memoriei? Nopţile cu Elend.

— Hai, mai scrie un rînd pentru mine, e ca şi cum ai învăţa să iubeşti din nou, dar dacă nu ai ştiut niciodată?! îmi aminteam cuvintele lui Musiu.

Ei bine, nici el nu ştiuse.

— Nu putem să fim împreună fără mustrări de conştiinţă, nu? Nu putem să fugim în lume fără să ne pese de alţii, nu?

— Nu, îmi spusese pe vocea aia a lui caldă, tristă.

— Ei bine, atunci să nu mai fie nimic...

La foc.

Trebuie să fii aproape de locul în care inima ta a bătut cel mai bine ca să devii fidel anumitor crîmpeie. Am evitat atît locurile pe care le iubeam de teamă să nu-mi explodeze în faţă anumite trăiri.

Ei şi? Iată... cîtâ linişte peste tot acum. în ceruri, în aer, pe nisip şi în cenuşă. Ba dimpotrivă, un calm ancestral se aşternea peste gînduri, peste melancolii, nostalgii. E ca şi cum aş mîngîia forma gîndului cuiva, aceeaşi senzaţie, de stranie atingere, mîine dimineaţă va fi rece cenuşa asta, dar acum... acum căldura ei îmi suie în creştet. E ameţeală mare în depărtări, e dansul sinuos al iubirilor consumate, arse, hipnotizante, pe strigătele înţepătoare ale pescăruşilor. Stropii mării săreau pe rochia mea, simţeam cum mă biciuie tivul ei înmuiat în sare. Să nu coborîm niciodată de vrei, să nu ne întîlnim niciodată de poţi. Dacă nu eşti tu, nu sînt nici eu...

— Ţi s-a promis vreodată oceanul, Melanie?

— Niciodată, Hazel...

— Mie mi s-a promis. Dar ce poţi să faci cu un ocean?

Nisipul se răcise sub tălpile noastre. Agendele fumegau printre scoici. îndrăgostiţi de o vară

treceau pe lîngă noi. Se uitau ciudat la micul nostru foc de tabără, în jurul căruia două mogîldeţe îşi fumau ţigările.

Am luat chitara în braţe.

— O să-ţi cînt, iubito, aşa cum ţi-am promis.

— Cîntă-mi despre bărbaţii pe care i-am iubit.

— Ba nu, o să-ţi cînt despre sirene…

Venise timpul în sfîrşit pentru altceva.

Am început să cînt. Nu mai mîngîiasem strunele astea de ani de zile, acordurile îmi tăiară buricele degetelor şi cîntecul singurătăţii sparse tăcerea. Pe pereţii mării se proiectau reflectoarele cluburilor, la lumina lor se alungeau aceleaşi forme care-şi schimbau traiectoria şi posibila proiecţie în funcţie de cicatricele noastre sau ale altora pe care-i întîlnisem pe drum. Umbrele erau mute ca şi anumite deznădejdi. Iluziile încă la locul lor, dar nu pentru noi. Alţii la rînd.

Melanie dansa pe muzica mea, iar eu eram uimită de fericirea pe care o găseam dintr-o dată în mine. Incredibil. Fusese dintotdeauna acolo, dar mă lăsasem purtată de unele talazuri sentimentale. Adunasem sub nişte reflectoare sumbre întîmplări şi doruri. Şi unde, mă rog, erau astea acum?

Melanie dansa pe muzica mea. Era în siguranţă acum.

— Să nu mă părăseşti, mi-a zis deodată, trîntindu-se cu un spasm al trupului chiar lîngă mine, pe nisip.

De ce s-o părăsesc? 0 iubeam. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să plec de lîngă oamenii pe care-i iubeam, dar o făcusem de atîtea ori.

I-am zîmbit şi i-am cîntat mai departe.

Nici nu era nevoie de cuvinte între noi. Ne puteam retrage pur şi simplu în vise ştrengăreşti, sau şi mai aproape lîngă acele cuvinte de teracotă care aveau cuvenita căldură. Dar nu era cazul acum.

*****

Ce i-ai spune primei tale iubiri adolescentine dacă ai întîlni-o peste ani? am întrebat eu în ultima seară cînd ne strînseserăm cu toţii.

— I-aş spune boule!, tîmpitule!, idiotule!, mi-a spus Melanie fără să ezite. Apoi după o vreme. L-aş lua în braţe, l-aş respira, l-aş sufoca în săruturi... să văd dacă mai face parte din fiinţa mea.

— I-aş da vreo două palme că a fost un idiot şi nu mi-a tras-o atunci sub pod. Asta e, spunea resemnată Girueta. O vacanţă irosită, ne-am plimbat cinci ore şi abia de m-a sărutat cast, după ce ne curseseră ochii unul după altul timp de doi ani. S-au dus sensibilităţile de altădată. Am făcut atît pe mironosiţa cu el şi-acum e de-ajuns doar să-mi placă un bărbat ca să-1 aduc în patul meu.

— Aş avea grijă să nu existe o astfel de întîlnire, punct! spuse şi Lola un pic enervată.

-— Habar n-am! comandă Baraka a patra bere.

— Eu o să merg să-1 caut.

— De ce-ai face una ca asta? săriră toţi cu gura la mine.

— Nu-mi mai a'duc aminte de ce l-am iubit şi nici de ce-am suferit doi ani de zile. Vreau să mă împac cu asta. Nu se poate să am o memorie atît de slabă...

Ce i-aş spune primei mele iubiri după ce-am dispărut fără nici o explicaţie?

Ultimele informaţii pe care le aveam despre el erau că lucra la un cazino. Fusese mereu un pasionat de jocuri de noroc, aşa că nu m-am mirat. Mai ştiam că avusese un accident de maşină în urma căruia un om îşi pierduse viaţa şi cu greu trecuse peste asta. Adică da, chiar înţelegeam... înţelegeam? Era mai grav să ucizi fără să vrei sau să participi voit la degradarea morală şi spirituală a cuiva?

Nu există ticăloşi veritabili în dragoste, ci doar percepţii eronate ale unora sau altora despre felul în care un om s-a schimbat sub ochii tăi. Nu se poate însă schimba din senin, cumva ai participat şi tu aici. Şi încă destul.

Aşa că l-am sunat. Nu mi-era dor de el. Nici nu mă interesa ce-a mai făcut între timp, dacă a dus-o bine, dacă a reuşit în viaţă, dacă are copii, foste neveste, actuale amante. Eram curioasă să văd cum arată, cum îi sună vocea, şi bineînţeles ce-a reprezentat povestea asta pentru el. Puteam bine mersi să trăiesc şi fără să aflu nimic.

— Sînt Hazel, i-am spus simplu. Vrei să bem împreună o cafea?

-— Unde? m-a întrebat.

Cred că-1 trezisem din somn. Mi-am amintit vocea lui. Să fi fost duioşie ce-am simţit?

— Mai ţii minte locul nostru?

— Ajung într-o oră.

Adică atît de simplu a fost? Ţac-pac? Şi prima iubire vine spre tine, la ani distanţă, ca şi cum s-ar fi despărţit de tine în ajun?

O oră... M-am întors către Melanie. Era mai nerăbdătoare decît mine.

-— Nu se poate să fie atît de simplu, i-am spus.

— Uneori tocmai pentru că e prea simplu nu faci următorul pas. Mă duc să mă întind la soare, femeie, ca şopîrla o să stau pînă-ţi închei tu socotelile...

— Bine, dacă întîrzii prea mult şi te plictiseşti ştii cum să ajungi la palat. Te descurci tu...

— Mă descurc, şi mi-a zîmbit în al o mielea fel.

Şi-a zăngănit apoi brăţările şi s-a depărtat de mine în mers legănat, ascunsă toată sub pălăria de pai cu boruri largi. Am privit-o pînă cînd fustele ei s-au pierdut printre nisipuri. Am simţit acut absenţa trupului ei pietros, ca şi cum aş fi fost părăsită.

Am rămas dezorientată. De ce vreau să fac asta?

Mă jucam cu scoicile rămase după vară, era o vreme tot aşa, incertă, cerul se răsturna departe. Parcă mă nimerisem într-un film vechi, dar nu-mi cunoşteam replicile, nu învăţasem

scenariul. Sperasem pînă în ultimul moment că numărul lui de telefon să se fi schimbat între timp, sau să fie plecat din ţară, sau pur şi simplu să aibă treburi mai importante. Poate să mă dea la dracu?

Mi-am îndreptat paşii către pizzeria La Fattoria, locul în care atunci cînd nu aveam bani, comandam amîndoi o porţie şi-o împărţeam frăţeşte. O mîncam cu mîinile şi ne certam pe ciuperci şi măsline.

Scaunele, mesele, florile, toate la locul lor. Am ocupat ultima masă, ce nebunie! Mi-am scos oglinda din geanta de plajă şi m-am privit critic. Aveam ochii buimaci, se micşoraseră de la atîta lumină. Claviculele aproape că-mi spărgeau pielea, părul dezmembrat de vînt şi nimic în ditamai geanta cu care să-1 prind.

O.după-amiază oarecare. De miercuri aş putea spune. Din cînd în cînd e bine să devenim romantici

în lipsă de ocupaţie şi în aşteptarea lui am reconstituit unele plimbări pe aleile parcului. Le retrăiam în valuri, cu hopuri, rupte de viaţa mea din capitală. îmi aminteam rîsetele prin ceaşafuri în timp ce tramvaiele treceau pe bulevarde, după-amiezile cînd ne priveam tăcuţi minute în şir şi nu deschideam uşa nimănui, nici măcar prietenilor noştri care ne căutau. Reveneau peste mine toate aceste talazuri fierbinţi, mă spălau din cap pînă-n picioare, dar parcă nu mie mi se în- tîmplaseră, ci unei fete demult uitată de toţi, mai ales de ea însăşi.

Am zîmbit. Ce fată fericită trebuie să fi fost...

Mi-am comandat ceva. Parcă ceai.

El a apărut odată cu chelnerul.

— Ce faci, îndepărtate? s-a aplecat şi i-am simţit buzele pe obraz.

Regretul suspinelor şoptite la ureche, atît de aproape de zvîcnetul inimii. Palpitaţia cărnii sub degetele mele, atîtea moduri de a iubi, ca tot atîtea feluri de atinge...

Nici o emoţie. Nici o emoţie? Cum aşa?

Dacă aş putea le-aş spune acum unora care şi-au plîns iubirile că şi cele mai mari dureri se vindecă, se uită şi se ling de la sine. Degeaba ochii tăi se întorc hulpav în trecut.

Mă durea că nu mă durea nimic. Abia asta m-a lovit în pîntece.

Ştii ce înseamnă să fii flămînd doar de o anumită atingere? Să simţi că dacă nu o ai pe aceea cerul ăsta nu mai contează pentru tine, vîntul ăsta bate de pomană, marea urlă în zadar? Privirea ta să se tulbure numai la gîndul unui anumit om, care gînd, care om să le anuleze pe toate celelalte?

Dacă ai simţit de mai multe ori asta, se poate să nu fi iubit niciodată, ci doar pe tine să te fi căutat în atingerile celuilalt, iar cînd nu s-a mai întîmplat minunea ai găsit de cuviinţă să dispari precum puful păpădiilor în aer. Şi iubirea a dispărut la prima suflare...

Nici o emoţie.

Un frumos străin s-a aşezat la masa mea. Ştiam cum îl cheamă doar.

— David...

— Hazel...

Şi ne-am zîmbit. Am început să ne studiem. Ochii noştri alergau, se adînceau, căutam cute, riduri, cicatrice.

Mă privea cu ochii ăia albaştri, cei mai frumoşi ochi albaştri întîlniţi vreodată la un bărbat. Era o mizerabilă tristeţe în ei, o melancolică pierdere de sine, o sfîşietoare şi continuă victimizare a condiţiei lui de muritor. Cunoşteam privirea asta.

Dacă se apuca să-mi vorbească despre vreun amor pierdut, aveam de gînd s-o şterg numaidecît.

— Lume nouă... Pe unde-ai umblat atita timp?

— Pe ici, pe colo... Hei, sînt cu o prietenă în trecere şi mi-am zis că ar ii mişto să împart o pizza cu tine...

— E frumoasă prietena ta? a cochetat el.

— Foarte frumoasă.

— Mereu ai avut gusturi bune la femei.

— Ca şi tine.

Umbra lui Criss a trecut pe chipul amîndurora, dar nici unul n-a rostit numele ei.

— E mai încolo, se prăjeşte la soare... am spus arătînd spre nisipurile fierbinţi.

A luat o gură din ceaiul meu. Degetele lui le-au atins din greşeală pe ale mele. Furnici răzvrătite şi-au făcut muşuroiul în pîntecele mele şi mi-au zăpăcit toate replicile pe care le pregătisem cîndva, parcă în nopţile cînd mă gîndeam la el.

— Ţi-am citit cîteva articole...

— Auci, mi-am retras eu degetele. Tu ce-ai mai făcut?

— Adică în toţi ăştia şapte ani? Sau aşa în general? Vorbeşti de parcă au trecut doar trei zile de cînd nu ne-am văzut...

— Aşa mi se pare...

— Ştii, m-am întrebat de multe ori cum arăţi... adică aşa... ca femeie... erai o puştoaică simpatică... dacă te-ai transformat şi cum...

— Hei, erai doar cu un an mai mare decît mine... Şi tu erai tot un puşti... am rîs eu. Şi... m-am transformat?

— Puştoaica pe care o ştiam eu mi-ar fi sărit în braţe de cum m-ar fi văzut...

— Puştiul pe care îl ştiam eu m-ar fi sărutat pînă m-ar fi lăsat fără puteri... i-am răspuns.

— Puştoaica mea nu şi-ar fi retras degetele din atingerile mele, mi-a prins el din nou mîna şi mi-a sărutat vîrful degetelor.

— Puştiul meu, mi-a scăzut mie treptat vocea aproape de muţenie, şi-ar fi pus palma pe inima mea să fie sigur că bate numai pentru el.

— Şi a aşa a fost? a scos el dintr-un buzunar al memoriei cuiul neîncrederii.

— Pentru multă vreme...

— Hei, a schimbat el tonul discuţiei. Ştii telefonul ăla public de la gară de unde te sunam şi tu spuneai: David, dacă o faci din obligaţie, mai bine nu mai veni la mine că n-am nevoie de milă?

— Aşa ziceam? De unde şi pînă unde scoteam eu perlele astea? (Dar da, mi-am amintit că aşa îi ziceam. Voiam să vină pur şi simplu fără să mai sune.)

— Le aveai tu bine puse la păstrare... hehehe... şi eu îmi spuneam în gînd: ce tot are femeia asta cu obligaţiile? Ce erau obligaţiile alea?

îmi aminteam acum şi rîsul lui. Vocea cîntată. Blîndeţea privirii. Căldura atingerilor. Greutatea coapselor lui care mă ţintuiau în somn. Mă hrănea acum fiecare cuvînt pe care-1 rostea. Absorbeam flămîndă, terminată toată de fericire, fiecare gest, fiecare silabă. Da, eram fericită. Fericită? Fericită e puţin spus. Pluteam. N-avea sens să mă ţin tare atîrnîndu-mă de întîmplările din ultimii ani. Acelea dispăruseră complet din mintea mea, o simplă privire făcuse curăţenie în toate. Nimic, dar absolut nimic din ultimii ani nu mai avea nici un fel de importanţă. Parcă toate se topiseră ca zahărul cub în ceaiul clocotit al vieţii.

— Acum cînd ai sunat ţi-am recunoscut vocea şi dintr-o clipă în alta credeam că vei spune iar: numai dacă nu te simţi obligat... hehehe...

— Nu mai sînt puştoaica de-atunci...

— Mult timp după ce-ai dispărut în ceaţă, a continuat el de parcă nu m-ar fi auzit, am trecut pe lîngă telefonul de lîngă gară şi chiar dacă ştiam că n-ai cum să răspunzi, mi-a fost dor să intru în cabina aceea şi să-ţi formez numărul...

— Am desfiinţat telefonul de-acasă...

— Ştiu, a spus simplu şi ochii lui au tăcut. Apele dulci ale revederii s-au retras. Te-am urît ani de zile pentru asta.

— Te-am iubit tot timpul...

Flirtam? Credeam ce spun? Foloseam cuvinte fără sens? Mînuiam replicile numai pentru că decurgeau unele din altele? Curgeau doar clipele frumos între noi?

Nu ştiu. Dar el m-a întrebat:

— Mă mai iubeşti?

Şi-atunci am cedat. Am cedat ultimei rămăşiţe a zilei fiindcă mi-am amintit totul şi pe deasupra ce-mi lipsise între timp. Genele mi s-au umezit, am clipit des, am înghiţit în sec. Mă privea intens, răscolitor, resemnat, cu regrete mari, ca orizonturile dinaintea mea ce se prăbuşeau în mare. Mă durea totul. Anii petrecuţi printre străini, casa mea lăsată de izbelişte, patul în care am dormit amîndoi, patul în care ne-am trădat amîndoi. Mă dureau depărtările deopotrivă cu dorurile de ducă. Mă dureau mugetul mării şi zbieretele pescăruşilor, mă durea pizza care era în faţa noastră şi aştepta s-o atacăm cu mîinile, mă dureau măslinele şi ciupercile, scaunele, mesele, florile...

— Dar tu? Mă mai iubeşti? am şoptit sfîşiată.

Mă durea şi eram fericită în acelaşi timp că ştiam de ce totul mă doare.

Am zîmbit amîndoi deodată.

Nu ne-am sărutat.

*****

— Cum a fost? a sărit Melanie în faţa mea de cum am deschis uşa casei.

— Iubita mea, am luat-o în braţe, am tot ce mi-am dorit.

— Ce?

— Un rămas bun. O despărţire frumoasă. E ceea ce mi-a lipsit întotdeauna.

Soarele apunea lent şi în sfîrşit fără dureri peste toate iubirile mele.

*****I-am ascultat cînd îmi vorbeau despre soţii sau despre amante, despre rutina unei căsnicii, sau despre copiii lor, despre realizările lor, despre eşecuri, despre speranţe, dorinţe, dureri, doruri. Am rîs cu ei, am plîns pentru ei. De cele mai multe ori din pricina lor. Am fost acolo. Am tăcut lîngă. Poate am tăcut prea mult. Mai mult decît ar fi meritat. Dar ce poţi face pe ruinele unor suflete decît să le admiri şi să înţelegi cauza prăbuşirii lor? Peste tot era una şi aceeaşi regretabilă bubă: trădarea. Trădarea propriilor vise, speranţe, dorinţe, doruri şi dureri. încercaseră să treacă peste toate astea, trădînd în continuare pe ceilalţi. De obicei pe cei dragi. Pe urmă se minunau de ce lumea devenea ticăloasă şi plină de venin.

Nu, n-am timp să fiu tristă din cauza asta, e un lux prea mare pentru cit de repede trecem noi pe sub streaşina acestui cer mereu schimbător. Nu vreau să ştiu cit am rămas în unii sau în alţii, dacă nu sînt lîngă mine, sînt lîngă alţii care-i merită mai mult sau mai puţin. Ce legătură are asta cu Danemarca?

Ce va fi mîine? Eh, sînt şi eu nerăbdătoare să aflu...

Umbre... uite, îmi place cum sună asta în engleză... Shadow... E ca o mîngîiere... de-acolo vin poveştile nopţii...

— Sfîrşitul primei părţi —Această carte este parţial invenţie a imaginaţiei. I-am împrumutat lui Hazel slujba mea şi cîteva replici pe care le-am aruncat în diverse împrejurări. Personajele,

întîmplările şi situaţiile descrise în acest roman nu au legătură cu realitatea decît pe alocuri.